

Giới thiệu Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!

Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!! là một trong những truyện teen đầy hứa hẹn mang đến một cuộc sống đa màu sắc, đa cá tính.

_ Trương Lê Hà Nguyệt (Lucifer), (nó), 17 tuổi, là tiểu thư lá ngọc cành vàng của Trương gia. Bố là người VN, chủ tập đoàn CIA. Mẹ là người Hàn. Cao 1m 75. Sở hữu body với S-line khiến đàn ông máu mũi chảy ròng ròng, nước da trắng hồng rạng rỡ (quảng cáo cho Ponds đây ạ). Đôi mắt dị sắc 1 đỏ 1 vàng, mái tóc nâu xoăn nhẹ ở đuôi. Luôn đeo 1 cái vòng cổ hình sao sáu cánh làm bằng kim cương đen, 1 vòng tròn bên ngoài làm từ vàng trắng. Tốt nghiệp ĐH Harvard vs tâm bằng loại xuất sắc. Thích đọc manga, tiểu thuyết, webtoon. Có đai đen Karate, Taekwondo, Aikido, ... Cực kì lạnh lùng, bang chủ bang Hell Angels. Chuyên dùng phi tiêu, thỉnh thoảng lưỡi hái. IQ: 299/300.

Những nhân vật sau sẽ được liệt kê trong truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngày Đầu Ở Vn

* Cuộc sống là thế...

Niềm vui thì ít ỏi

..... Mà một mối thì quá nhiều

* Chân thành quá mức là một cái tội

..... Tin người quá vội là một cái ngu

* Hạnh phúc vô hình

..... Thì làm sao tô vẽ

Hạnh phúc đã tô vẽ

..... Thì chỉ có trong phim *

*****

Trên một cánh đồng bờ công anh...

Một cô bé đáng yêu mặc váy liền màu trắng, tóc buộc hai bên đang ngon giấc dưới tán cây hạt dẻ thơm dịu. Gió nhẹ nhàng lướt qua, khiến đôi hàng mi xinh xắn khẽ rung động. Cậu bé ngây người nhìn. “Đáng... đáng yêu quá!!” Cậu thầm nghĩ. Đột nhiên cô bé đó ngược mắt lên:

– Jason à, anh nhìn gì vậy?

– À, cây... cây hạt dẻ đẹp quá nhỉ, Lucy? – Cậu bé thoáng đỏ mặt.

– Ừ- Lucy cười

2 ng cứ ngồi như vậy cho đến khi trời tối. Cô bé nói:

– Xin lỗi Jason nha, Lucy phải về rồi!

– A! Muộn thế rồi à? Vậy để Jason đưa Lucy về nhé? – Cậu bé hồn nhiên hỏi.

– Cảm ơn Jason nha!! – Lucy hôn chụt vào má cậu bé.

Jason lại đỏ mặt, lần này có thể nướng khoai ăn được rồi

(Au: Haizz... Trẻ con đây sao?)

*

*

*

Sáng hôm sau, cô bé đến cánh đồng hoa nhưng ko có cậu bé ở đó. Một người đàn ông đến đưa cô phong thư và cung kính nói:

– Thừa tiểu thư, thiếu gia bảo tôi đưa cô thư này.

Cô bé nhận lấy và đọc:

” Lúc em đọc lá thư này, cũng là lúc anh đã đi xa. Không còn anh ở bên, Lucy nhớ phải chăm sóc sức khỏe. Đừng lo cho anh, anh sẽ không đi mãi mãi đâu. Hãy chờ anh, anh hứa vào sinh nhật thứ 18 của em, anh sẽ trở về và lấy Lucy làm vợ. Nhớ nhé, và hãy cứ sống vui tươi như bây giờ.

Phong”

Đọc xong, cô bé chỉ gấp lá thư lại và mỉm cười nhẹ nhàng: “Em sẽ chờ anh, Jason à.”

Câu nói đó, khắc sâu vào trái tim, in sâu vào ký ức. Nhớ rằng, có một thứ tình cảm, lớn dần theo thời gian, sẽ đi cùng cô bé đến cái ngày định mệnh: ngày sinh nhật thứ 18...

*****

Ngồi bật dậy, nó thở dài: ” Lại giấc mơ đó.” Nhìn quanh, nó vẫn thấy hai đứa bạn đang ngáy o o bên cạnh. Nó quyết định vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Điều hoà lại nhịp thở, nó liếc ra và thấy bầu trời xanh trong cùng những đám mây. Tiếng tiếp viên trường vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của nó:

– 15’ nữa máy bay sẽ hạ cánh, xin quý khách vui lòng thắt chặt dây an toàn và dựng thẳng ghế ngồi.

Haizz, đáng lẽ giờ này nó đang được lăn lộn trên chiếc giường yêu “vầu” và đọc quyển truyện yêu thích, nhưng do một cái tình hình rất chi là tình hình nên nó mới phải trở lại VN.

Flashback

-HÀ NGUYỆTTTTTTTT- tiếng hét oanh vàng của mẹ nó đấy.

“Uych”-nó đang nằm trên giường thì ngã búp một phát do cái tiếng chim họa mi hót này.

“What the fuck ?”- nó thảm nghĩ

-CON XUỐNG ĐÂY CHO MẸ!!!-Vâng, lại một lần nữa lỗi tai mọi ng bị tra tấn bởi tiếng hét có volume ko hề nhỏ, vs sức công phá cực cao có thể đánh sập 1 toà nhà (au chém hơi mạnh tay nhì, mọi ng đóng cửa nhà cẩn thận ko bão đến đấy ❸❸❸❸❸❸)

-Oka-san, có chuyện gì vậy? – Sau khi ngã từ cầu thang xuống, nó mới thều thào hỏi.

– Con xem đi, cái gì đây?

– Cái tờ giấy. Ồ sao hôm nay mẹ hỏi hay thế? – Trả lời xong, nó mới ý thức đc tầm quan trọng của câu nói này.

-ĐỌC ĐI!! ĐỌC CHO KỈ VÀO- Và vì lý do tuổi già sức yếu, mẹ nó đã anh dũng thở hồng hộc sau trận oanh tạc lần thứ 3.

Nguyên văn tờ giấy là như thế này:

“TRƯỜNG ĐH BRITISH

Xin trân trọng thông báo với PH em Trương Lê Hà Nguyệt, HS đã bị đuổi học vĩnh viễn do những lý do dưới đây:

– Hồn láo với thầy (cô): Ngang nhiên cãi nhau vs thầy (cô) ngay giữa lớp, làm bẽ mặt thầy cô vs những trò nghịch ngu.

– Học ko ra học, chơi ko ra chơi : trong giờ học thì chơi điện thoại, ăn bim bim và uống nc, gây ra những tiếng ồn kỳ lạ + quái dị, liên tục hắt hơi, ngoáy mũi rồi bôi ra bàn, làm cho thầy cô và cả lớp kinh hãi.

HẾT

PS: ĐỀ NGHỊ HS VÀ PH VĨNH VIỄN KO ĐC BÉN MẮNG ĐẾN GẦN TRƯỜNG TRONG PHẠM VI 30M.

Thân ái chào tạm biệt

*Hẹn ko có ngày gặp lại**

– Hừm~ Nó trầm ngâm

– Sao? Con thấy thế nào? – Mẹ nó trừng mắt

– Con thấy... có vết nc khô ở góc giấy. Mẹ làm rơi xuống nc đúng ko? – Nó cười gian

– Con bé này, nghiêm túc đi- Mẹ nó điên tiết

– Thôi đc rồi. Con thấy tờ giấy này... rất có chiều sâu.

– Có chiều sâu là như thế nào? – mẹ nó thắc mắc

– Đây này, có chiều sâu vì người viết đâm thủng cả giấy cơ mà. Chẹp chẹp, chắc tại bút hết mực nên tức giận- Nó chẹp miệng.

– Hừm, ko nói nhiều nữa, ngay sáng mai con bay về VN học cho mẹ- mẹ nó nghiêng răng trèo trẹo (bà ơi cẩn thận gãy răng * toát mồ hôi- ings *)

– Noooooo! Oka-san, tha cho con đi, con ko muốn về VN đâu!! Oaaaa!!- Nó mếu máo

– Ko về chứ gì? Đc – no đang mừng thì mẹ nó tiếp- Nhưng kể từ ngày mai tịch thu tất cả sách, truyện, khoá thẻ và ngắt mạng. Thế nào, đồng ý chứ?

– Con về, về mà. Sao mẹ nở xát muối vào tim con. Hức hức.

– Khóc lóc cái gì, làm như oan ức lắm ko bằng- mẹ nó liếc

*

*

Sáng hôm sau, nó lôi hai con bạn dậy, thu dọn quần áo và quăng lên máy bay. Và sau khi nhận thức đc mọi việc, 2 ng đó làm cho cái trần sân bay suýt thủng. (tiếng hét của 2 chi này thật là chuẩn men a~ Đến cái trần mà cũng “rụng động”)

End Flashback

15’ sau, tại sân bay Nội Bài, có một cuộc đổ máu do 3 thiên thần nhà ta gây ra. Nó kéo một chiếc vali đen, mặc một cái crop-top đen, khoác bên ngoài 1 cái áo sơ mi mỏng cũng màu đen. Chỉ có mỗi cái quần đùi là màu xám, đi đôi Converse trắng đất tiền. Gió thổi mái tóc nó tung bay, thoang thoang hương hạt dẻ ngọt ngào.

Vy mặc 1 cái váy liền màu trắng ko tay, cổ viền ren, eo thắt 1 chiếc nơ đen làm điểm nhấn tôn vòng 2 hoàn hảo của cô. Chân đi đôi giày búp bê trắng đính đá quý. Cô như một con búp bê sứ đc cất giữ cẩn thận.

Bảo Anh mặc 1 cái crop- top cúp ngực màu đỏ, mini- skirt đỏ khoe đôi chân dài trắng mịn, đi đôi giày cao gót đen huyền bí (Au: Đã cao còn đi cao gót, sao chị cứ đim hàng ng ta vậy? /Nhỏ: Giờ cung mún ăn tất hay ăn đấm? /Au: Dạ ăn com *cúi đầu*). Mái tóc high- lighted tung bay trong gió.

Đi đc 1 đoạn, nó gặp Johnny- bác quản gia của nó & anh nó. Nó cười:

– Bác John, lâu rồi ko gặp

Bác John cung kính đáp:

– Vâng thưa tiểu thư. Xin ng đi theo tôi.

Nó và 2 con bạn chui vào chiếc Limousine đời mới nhất. Nhâm nhi ly rượu, Bảo Anh nói:

– Mày ngu quá con ạ. Cứ gây chuyện làm j, để tao phải theo mày chịu khổ.

Nó ngoáy tai:

– Mày ko thik thì lên máy bay về London đi, ở đây nói nhảm ngửa cả tai

Nhỏ cười trừ:

– Ấy bình tĩnh. Tao có mún về đâu, mà chịu khổ thì mới nên ng chứ nhì?

Nó chỉ hừ mà ko đáp. Chiếc xe dừng lại trc cổng 1 căn biệt thự cổ điển mà trang nhã. Cánh cổng đen trạm trổ công phu, bên trong là khu vườn trồng toàn hoa tử đinh hương- loài hoa yêu thích của nó và 1 cây hạt dẻ to lớn.

Bước vào nhà, nó lên phòng thả ng xuống giường và nghĩ: ” 1 ngày dài...”

End chap 1

*****

Thế là chị đã đến VN, chuyện gì sẽ xảy ra? Comment và vote cho au nhé! Thanks mọi ng rất nhìu a~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ngày Mới Bắt Đầu Và Lần Đầu Gặp Mặt

* Có lúc em cho rằng mình sẽ hối hận

Ko muốn yêu nhiều để rồi hoàn toàn đắm đuối.

Roi giọt lệ đầu tiên vì anh

Thay đổi bất cứ điều gì vì anh

Cũng ko tìm lại đc sự kiên định mà anh dành cho em

Em vẫn ngây ngô chờ đến ngày kỷ tích xuất hiện

Và ngày hôm đó anh sẽ phát hiện

Ng thật sự yêu anh đang phải một mình ôm nỗi đau thương *

*****

6:30 am, tại phòng nó:

” Reng... Reng... Reng”

” Reng reng cái gì đồ chập cheng kia” Nó tức giận ném cái đồng hồ vào tường. (1’ mặc niệm cho cái đồng hồ xấu số) “Ashhh.. Điên mất, sao mình lại đi chửi cái đồ vật cơ chứ” nó vô đầu rồi đi làm vsen. Sau 5’ , nó bước ra và vào bếp (vào bếp nấu ăn hả ?). Sau đó, cả ngôi biệt thự vang lên tiếng nôi cháo đập chan chất cùng giọng nói oanh vàng của nó:

– 2 CÙNG TỰ DẬY HAY ĐỀ CHỊ VÁC SÚNG BẮN THÙNG PHÒNG HẢ?

Hiệu quả tức thì, 1’ sau đã vang lên tiếng chạy rầm rầm trên hành lang. Mím cười hài lòng, nó lại bc vào bếp (au: ko phải lần này lại đến bát đĩa “kêu gào” thảm thiết chứ!! *quét mồ hôi*). Lúc Vy và Bảo Anh xuống thì trên bàn đã bày sẵn đồ ăn sáng. Bánh mì nướng, xúc xích rán, trứng luộc và sữa tươi chất đầy bàn (*chảy dãi- ing*).

3 đứa nó lao vào ăn như bị bỏ đói. Chỉ 5’ sau, bàn ăn đã sạch sẽ bóng loáng (au: <độc thoại nội tâm> nếu cái bàn mà ăn đc thì nó đã bị “cuốn theo chiều gió” rồi. Haizz). Bác quản gia bc ra và đưa cho mỗi đứa 2 bộ quần áo và nói:

– Đây là đồng phục của các tiểu thư. 3 ng sẽ đến trường Royal Academy.

Sau khi thay quần áo, nó đi ra với vẻ ngoài đẹp từng milimet. Nó đeo vòng tay hình thập giá màu đen, mặc một cái áo sơ mi trắng cộc tay, chân váy ngắn trên đầu gối màu xanh đen, đồng phục nữ thì phải thất nơ nhưng nó ko thik nên đeo cả vạt kẻ xen kẻ vàng và đen. Thêm đôi tất đen và đôi Vans trắng đen là hoàn hảo.

Vy như một nàng công chúa với sợi ruy băng trắng nhỏ thắt nơ đính đá quý trên tóc. Chiếc áo sơ mi trắng, váy ngắn và thắt nơ vàng đen đáng yêu. Đôi giày búp bê trắng tôn nc da ngọc ngà của cô.

Bảo Anh đeo bờm đen, sơ mi trắng và váy ngắn màu đỏ (au: á à, mặc sai đồng phục nhá! / Nhỏ: Thì sao? / au: Ko sao ko sao. Phải phá luật thì mới đặc biệt chứ). Nhỏ đi đôi cao gót cũng màu đỏ.

Nó lên chiếc Rolls Royce đen đời mới, phóng tới trường. Vy đi Mercedes S màu bạc ánh kim, Bảo Anh trèo lên chiếc Porsche đỏ, đi theo nó.

Đến nơi, 3 nàng bc xuống xe thì...

Nữ sinh A: Oaaa! Xinh quá! Thật là GATO mà~

Nữ sinh B: Bình thường, còn lâu mới bằng tao.

Nữ sinh C: Xì! (hớ xì á?). Cái thể loại hồ ly tinh ấy chấp làm gì?

Nữ sinh D: Nó là cái loại đi quyến rũ đàn ông ý mà. Hừ!

Nói chung là càng ngày càng có chiều hướng tiêu cực. Nhưng bên nam sinh thì...

Nam sinh A: Em ơi làm bạn gái anh đi!!

Nam sinh B: Đừng đi theo nó, làm vợ anh này!! (Vợ á? Mơ à?)

Bla..bla..bla %^*?!@&#+

Nó đi vào trường, nhìn quanh và mỉm cười khi nhìn thấy một người.

– Oppa~Tiếng gọi nũng nịu vang lên cùng lúc nó lao đến ôm lấy một chàng trai tuyệt mỹ.

– A! Tiểu Nguyệt, em về lúc nào vậy, sao ko gọi anh ra đón? – anh nó dịu dàng nói và mỉm cười rạng rỡ.

Fan girls đỏ ầm ầm. Nhiều nữ sinh ghen tức nói:

– Nó là cái thá gì mà dám ôm hoàng tử của chúng ta? Lại còn thân thiết gọi “Oppa” nữa chứ!!!!

Những ánh mắt sắc như dao phóng về phía nó, nó chỉ thản nhiên như ko. Hấn và Minh cũng khá ngạc nhiên nhưng rồi hấn lấy lại vẻ bình thản và bất cần vốn có. Nhật mỉm cười và giới thiệu:

– Đây là em gái tao, Hà Nguyệt.

Mọi ng chưa kịp phản ứng thì...

– Chồng~ chồng quên vợ rồi à? – Một cô gái vs mái tóc tím đáng yêu nũng nịu. (Haizzzz~ Chuẩn bị lại tim hồng bay phấp phới, sức hút quá lớn a~)

– Vy Vy, em cũng về sao? – anh Nhật của chúng ta ko “mỉm cười rạng rỡ” nữa mà thay vào đó là nụ cười dịu dàng và ấm áp như nc hồ thu. Vâng, và số fan girls còn lại cũng theo gió mà vào bệnh viện rồi.

– Đương nhiên phải về, vợ sợ chồng chán cơm thèm phở, bỏ vợ theo bồ lắm. – Vy lại nói

– Ui ui, làm sao quên vợ đc, vợ của anh đáng iu, dễ thương thế này cơ mà~

Một lần nữa anh lại quay ra và giới thiệu:

– Còn đây là vợ iu của tao, Thảo Vy.

Hấn và Minh gật gù:

– À, vợ mày à.

1 giây sau...

– CÁI GIÊ, VỢ MÀY Á?

– Ủ, vợ tao. Chứ chúng mày nghĩ tao đẹp trai ngồi ngồi, thông minh sáng láng như thế này mà FA à?

– TẠI SAO MÀY LẠI CÓ VỢ?

– Ô hay, tao thik có vợ thì kệ tao. Mày thik gây sự hả? Sắp có ầu đả rồi đấy nhá!- Nhật cảnh cáo

Nó nhảy vào hét:

– Stop, stop. Sắp vào học rồi đấy, mấy ng phải cho bọn em đi hỏi lớp đã chứ!!

– À ừ, thôi bye nhé! Gặp em sau, honey.

– Rồi rồi, vào lớp đi! – nó toát mồ hôi

Nó và Vy, Bảo Anh cùng đi lên phòng hiệu trưởng. “Cộc cộc” -nó gõ cửa.

– Vào đi.

Một giọng nói trầm ấm nhưng nghiêm khắc cất lên.

Nó mở cửa bc vào và...

– Á!!!!

End chap 2

Có ai ở trong phòng mà nó lại hoảng hốt như vậy?

Nhớ cmt và vote cho au nhé! Thanks mọi ng nhieu a~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bạn Học Mới?!!

* Ngọt ngào là anh

Chua, cay, mặn, đắng cũng là anh

Vậy vs anh...

Em là j... Hay chỉ là vô vị?!!*

*****

– Á!!

Vừa bc vào nó đã nhìn thấy chú nó đang ngồi phía sau bàn làm việc, bên cạnh là 1 người phụ nữ trang điểm cầu kì nhưng ko che đc vẻ độc ác và lươn lẹo. Người phụ nữ đó đang khoác tay chú nó, mặc cho sắc mặt ông cho thấy ông đang cực kì khó chịu. Thấy nó, mắt ông sáng lên, phát ra tia nhìn cầu cứu. Hiểu ý, nó bc đến, nói:

– Bà...

Bà ta ngẩng mặt lên, kiêu kì hỏi:

– Tôi làm sao? Cô muốn gì?

Nó chỉ bình tĩnh đáp:

– Thực ra, tôi muốn hỏi, bà là ai?

Bà ta sứt ngã ngửa. Con nhóc này lại ko biết bà sao?

*Gtnv:

Hà Ngọc Hoa: 40 tuổi, chủ tịch hội đồng quản trị công ty SJ (1 chi nhánh của tập đoàn nhà Vy) lớn nhất HN. Khá đẹp nhưng do ko hài lòng vs vẻ ngoài của bản thân nên đi PTTM, sau đó nhìn như 1 con cave hết thời.

Bà ta ngạc nhiên:

– Sao cô không biết tôi?

Nó khinh bỉ đáp:

– Bà là siêu nhân hay thủ tướng chính phủ mà tôi phải biết?

Tuy rất cáu nhưng bà ta vẫn cười:

– Ta là siêu nhân đấy! Rồi sao?

– Siêu nhân á! Thế sức mạnh của bà là gì? Giật chồng hay cướp bạn trai? – Nó cười miệt thị, đảo mắt rồi dừng lại ở đôi tay bà ta đang bám chặt lấy tay chú nó. (Hay! Em là em thích chị rồi đấy!!)

– Mày... mày

– Ấy ấy, nói chuyện vs trẻ con sao lại “mày, tao” như thế- Nó chép miệng

– Mày...

– Đấy thấy chưa? Lại mày rồi, mà học sinh lớp 1 nó còn ko nói lắp như bà đâu, chẳng lẽ bà bị thiếu năng, hay bị suy giảm trí tuệ?

– Đồ vô lễ, hỗn láo. Mày cút khỏi đây ngay cho tao!

– Dừng lại đc rồi đấy! Bà nghĩ bà có quyền đuổi tôi đi à? Chính bà mới phải cút đấy. Biến đi và đừng bao giờ xuất hiện trc mặt tôi nữa. Còn để tôi nhìn thấy bà thì tôi sẽ khiến bà sống ko bằng chết! – Nó lạnh lùng quát

Bà ta sợ tái mặt, vội vàng cầm túi chạy đi, ko quên quăng lại 1 câu:

– Mày đợi đấy!!

Sau khi không còn thấy bóng dáng của bà ta, nó mới ngồi xuống, gác chân lên bàn rồi thờ dãi:

– Tưởng đc ngày đầu đến lớp yên ổn. Ai ngờ mới sáng đã gặp vận xui. Khéo quẻ hôm nay của mình là Đại Hung mất!! Haizzzz~

Than thở xong nó mới chột nhớ:

– A đúng rồi. Chú ơi tụi cháu học lớp nào ạ?

Chú nó cười:

– Lớp 12S1, đây là huy hiệu của các cháu. Nhớ học hành tử tế, đừng phá trường của chú đấy.

Đột nhiên, nó nói:

– Khoan đã, chú đưa cháu học bạ của bọn cháu.

Chú nó lục lọi 1 hồi lấy ra 3 quyển học bạ:

– Nhưng cháu muốn làm gì?

– Bí mật quân sự.

Sau khi hí hoáy tẩy tẩy viết viết suốt 5', chúng nó bc ra khỏi phòng và lên lớp.

*****

Lớp 12S1:

Nữ sinh A: Hình như hôm nay lớp mình có HS mới đấy!

Nam sinh C: Ko biết là nam hay nữ nhĩ?

Bla...bla...bla 7&:@&'^(¥\$<+

Cả lớp đang bàn tán thì cô bc vào. Đợi mọi ng trật tự, cô mới bắt đầu nói:

- Hôm nay lớp ta sẽ có HS mới. Các em vào đi.

Bọn nó đang khoan thai đi vào lớp thì...

Nam sinh X: Uầy! Xinh thế! Làm bạn gái tớ đi!!

Nam sinh Y: No! Đừng nhìn nó! Mặt nó như trâu í! Làm vợ tớ đi!!

Và ở góc lớp...

"Quái! Sao Vy Vy lại học lớp này?" - Anh nó há hốc

"Đôi mắt dị sắc đó... Thật giống cô ấy." - Hân trầm ngâm

"Hà? Cô ta...- Minh sững sờ khi nhìn thấy Bảo Anh

Quay trở lại vs 3 chị:

Nó đứng trc lớp và lạnh lùng nói:

- Vũ Trà My, HS học bổng

Cả lớp lạnh sống lưng, riêng anh nó đập đầu xuống bàn và toát mồ hôi:

- Ôi trời, con bé này!

Vy nhí nhảnh:

- Mình tên là Lê Hoàng Linh, HS đc nhận học bổng. Mong mọi ng giúp đỡ.

Nam sinh phía dưới tim hồng bay phấp phới, đồng loạt gật đầu:

- Sẽ giúp. Chúng mình chắc chắn sẽ giúp a~

Lần này anh nó đập đầu vào tường và khóc thầm "Vy Vy à, sao em lại câu dẫn nam nhân như vậy?" (Au: anh ơi, đập nữa là chấn thương sọ não, là thủng đầu đấy!! * mồ hôi chảy ròng ròng *)

Cuối cùng, Bảo Anh sai những bc dài tự tin và nháy mắt:

- Hello everybody! Mình tên là Vương Bảo Nhi. Giúp đỡ nhau nhé!

Phòng học đang tràn ngập màu hồng, Nhật chuẩn bị đập đầu vào ghế thì...

- A!

Mình đập bàn đứng dậy

Cả lớp quay lại nhìn vs dấu hỏi to đùng

- Cô...

Nhỏ ngạc nhiên:

- Anh...

Mình tròng mắt:

- Sao? Nhớ ra chưa?

Bảo Anh ngây ngô hoàn thành câu nói:

- ... là ai??

Đầu cậu bốc khói:

- Cô... cô..

Nhỏ hất mặt:

- Cô đây, gọi j cháu?

- Cô...F*ck!! - Cậu chửi thề *lật bàn*, bỏ ra khỏi lớp. (Au *run run*: Anh ơi, hình tượng moe đâu mất rồi?!))

_____Flashback_____

London, Anh:

Bảo Anh vừa đi shopping về, cầm túi lớn túi nhỏ, vừa đi vừa hát:

- "You know that I'm a crazy bitch

I do what I want when I feel like it

All I want to do is lose control..."

Đột nhiên một đám con trai đi đến, cười khà ố, khoác vai nhỏ rồi cọt nhả:

- Hey baby, wanna go out with me?

(- Đây cô em, muốn đi chơi vs anh ko?

Nhỏ giật dử hát tay hấn ra và cảnh cáo:

- You bitch! Fuck! You think I'm a prostitute? Go away or I'll kill you

(- Thằng khốn! Đm! Mày nghĩ tao là hạng đ* điểm à? Biến đi ko tao giết!)

Bọn chúng có vẻ sợ, nhưng vẫn hát mặt:

- Why so serious? Go with us and we'll give you money.

(- Gì mà căng? Đi vs anh thì bọn anh cho tiền)

- I've warned you!

(- Tao đã cảnh cáo mày rồi đấy!)- Nhỏ trầm giọng rồi lao vào đánh.

Uych.Rầm. Bốp.

- Oh my God!!

(- Ôi giờ ơi!!) (cái này là tiếng hét của bọn du côn í! * chỉ chỉ *)

Một lúc sau, chúng đã nằm la liệt dưới đất.

Bây giờ nhỏ mới để ý thấy ở cuối con hẻm có 1 ng dựa lưng vào tường, nhếch môi cười. Bỗng bóng đen ấy lao tới, áp nhỏ vào tường. Nhỏ ngẩng lên thì thấy làn môi quyến rũ, sống mũi cao, đôi mắt vàng ánh kim lạnh lợi và ... mái tóc màu hồng. HỒNG?! "Đm gay vãi, tưởng men thế nào." - Nhỏ nghĩ thầm.

Nhưng... hấn cũng đẹp trai đấy chứ! Cơ mà cái tội sở khanh thì ko tha đc. Muốn sàm sờ bản cô nương à? Chưa đủ trình đâu, còn non và xanh lăm! Nhỏ nhấc chân lên và...

- Á!!

Tiếng hét thảm thương của chàng trai vang lên. Nhỏ chạy đi. Từ hẻm vọng lại tiếng gào của anh chàng đẹp trai xấu số:

- Cô kia, tôi mà mất khả năng làm đàn ông thì cô liệu hồn!!!

_____End Flashback_____

- 3 em ngồi ở góc lớp kia nhé! - Cô giáo nói.

- Vâng- tụi nó đồng thanh

Thế là cuối cùng, nó ngồi cạnh hấn, Vy ngồi cạnh Nhật (anh trai nó), Bảo Anh ngồi cạnh Minh. Nó ngồi xuống, rút một bên earphone của hấn nhét vào tai. Vy và Nhật liếc mắt đưa tình (Au: Ày ày, đang ngồi trong lớp mà yêu đương nhăng nhít zậy~). Nhỏ và cậu thì... cãi nhau (Au: 1 ng thik gây sự, 1 ng thik nói mĩa làm sao tránh khỏi cãi nhau đc. Haizz~/ Nhỏ và cậu: Con kia, ngồi im viết tiếp truyện đi, nói cái j? Mún chết hả?/ Au: *cười già lả*: 2 ng cứ

bình tĩnh, nóng nảy dễ ỉa chảy. Mà tại sao lại cãi nhau vậy? /Nhỏ & cậu hét: Rốt cuộc anh ta là ai? Cứ úp úp mở mở thì có Thánh mới biết < Au: Thực ra có ng thân và ng quen + fan girls biết anh ấy là ai đóá!>|Tại sao cô ta ko nhớ tôi? Tôi đẹp trai rưng rồi thế này cơ mà!! / Au: *chăm mồ hôi: Vậy 2 ng cứ từ từ nói chuyện, em đi trc. *xách dép chạy đi*)

11:00 a.m

“Reng... reng... reng”

Tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa vang lên. Anh nó đứng dậy:

– Xuống ăn trưa thôi!

Rồi cả lũ kéo nhau xuống canteen. Chọn một bàn cạnh cửa sổ, đợi mọi ng ngồi xuống hết, hấn hỏi:

– Ăn gì?

Mấy đứa liếc nhau rồi nó tuôn ra 1 tràng:

– 3 mì hải sản sốt kem, 2 hamburger cá, 3 hamburger bò, 1 hamburger gà, 3 com rang trứng, 3 bít tết hơi tái, 2 nc cam, 1 sữa, 1 nc lọc. Tráng miệng thì 2 phần macaron socola, 1 matcha cheesecake, 1 tart táo, 2 chocolate brownie, 1 chocolate milkshake, 2 strawberry milkshake và ừm... Tạm thời chỉ thế thôi. Thanks trc nhá!

Anh nó “lại” đập đầu xuống bàn “Em gái à, sao em ăn càng ngày càng nhiều vậy?!!”

Mình há hốc:

– “Tạm thời chỉ thế thôi”! Ăn từng đấy mà là “chỉ”, rồi còn “tạm thời” nữa chứ! Tổ tiên cô là lợn à!!!

Nó cười híp mắt rồi nói:

– Ô kìa, ko ghi lại à?

Hấn liếc nó:

– Ko cần thiết.

Nói rồi hấn quay đi mua đồ ăn. “Cái anh này trí nhớ tốt thật!” Nó cảm thán.

5’ sau, hấn quay lại vs đồng đồ ăn nó đã gọi (Au: *mắt long lanh* Ủay! Anh siêu nhân thế! Cả núi đồ ăn như thế mà bê đc cùng 1 lúc à! /Hấn: Phấn!/ Au: *sụp đổ hình tượng*)

Mọi ng chuẩn bị lao vào ăn thì...

– Phong à~~

Một giọng nói ngọt hơn mía khiến bọn nó chưa ăn j cũng phải nôn oẹ phát ra từ đằng xa.

Liền sau đó, 3 bóng dáng ưỡn ẹo tiến về phía hấn, anh trai nó và Minh. 1 đứa ngồi xuống khoác tay hấn, 1 đứa tiến đến ôm lấy Nhật, đứa còn lại uốn éo trên đùi Minh.

*Gtnv:

– Hà Bích Ngọc (Lincy): 18 tuổi. Cũng khá xinh vs vẻ đẹp dịu dàng pha chút quyến rũ. Con của Tổng giám đốc công ty SJ (như đã nói ở trên) và là cháu của Hà Ngọc Hoa (ở đoạn đầu có đấy!). Rất thích hấn & có thể dùng mọi thủ đoạn hòng chiếm đc ng mình yêu.

– Trịnh Vi An (Misa) : 18 tuổi. Nhìn cũng tạm ổn, xinh như búp bê (búp bê rôm bán ngoài chợ ấy!). Cháu gái của nhà chính trị gia từng làm mưa làm gió ở VN. Yêu Nhật và mong có 1 ngày sẽ đc sánh bc bên anh (Au: *cười khẩy* Mơ há cưng? Ng ta có vợ chưa cưới rồi đó!). Cũng phải nói thêm là mức độ độc ác còn hơn cả Lincy.

– Trịnh Kim Anh (Carol): 17 tuổi, em gái của Vi An. Xinh xắn, đáng yêu. Thích Minh, vốn là ng tốt nhưng do bị hai đứa kia dụ dỗ nên dần trở thành 1 con ng độc địa.

Lincy cười ngọt ngào:

– Phong à, tối nay mình đi chơi đi!

Hấn vẫn tiếp tục ăn rồi thắp giọng:

– Phiền phức.

Ngọc giả vờ ko nghe rõ, áp sát vào ng hấn rồi nũng nịu:

– Ú’ ừ, ng ta ko nghe rõ mà! Phong nói lại đi.

Lúc này, nó đặt đũa xuống và từ tốn nói:

– Anh ấy bảo cô...

Lincy thô bạo ngắt lời:

– Ai hỏi mày hả con kia! Tưởng đc ngồi cùng bàn vs Phong là oai lắm à?! Ngậm ngay cái miệng lại!!

Hấn đập bàn đứng dậy:

– Cút!

Nhỏ đắc ý nhìn nó, còn mặt nó đen lại, tim khê nhói, tính rời đi thì hấn trầm giọng:

– Tôi bảo cô, Hà Bích Ngọc, cút! Còn em, Nguyệt, ở lại đây.

Đến lượt nó há hê:

– Nghe rõ rồi đấy. Đi đc chưa? Hay còn ngồi đây sửa tiếp?

– Mày... mày – Nhỏ tức giận, vung tay định tát nó thì..

Bên anh nó đang có hỏa hoạn. Trong khi Vi An liên tục cọ xát vào ng Nhật thì Vy Vy sắp bốc lửa rồi!! (Au: Vy Vy đáng yêu ngoan hiền ngày xưa đâu rồi?) Nhật toát mồ hôi “Thôi xong, hôm nay về là ăn cả lọ giấm rồi.” Cô cố nén giận:

– Bỏ tay ra khỏi ng anh ấy!! Ngay!

Nhỏ kia bấu môi:

– Mày là j của anh Nhật mà đc ra lệnh cho tao?

Vy khinh thường:

– “Anh”? Cô bằng tuổi mà còn thik kêu “anh”? Đừng tự dối lòng mình như thế chứ? Hay đang ảo tưởng sức mạnh, nghĩ mình trẻ trung lắm?! Này tôi nói thật, nhìn anh ấy còn trẻ hơn cả cô đấy, cô nên gọi “em”, xưng “chị” thì tốt hơn!(Au: Hay! Quá hay! Ko ngờ Vy Vy nhà ta khi tức lên lại chửi ng giỏi như vậy!)

Vi An xô ghế, (Ủa, ghế ở đâu ra vậy?) bẻ tay hét:

– Con khốn kia! Mày vừa nói nhảm cái gì đấy hả!!

Cô cười khẩy:

– Tôi nói nhảm cái j, cô ko nghe rõ. Chẳng lẽ bị điếc, hay cô là nhi đồng thối tai? Còn chuyện cô hỏi tôi là ai, thì cô đang vô lễ vs...

Anh nó đứng dậy bịt miệng cô lại, cười:

– Là em họ, em họ ấy mà!

Cô đơ ng. “Em họ” sao? Tại sao anh lại làm như vậy? Chẳng lẽ việc công khai thân phận của cô khiến anh xấu hổ sao? Nghĩ đến đây, một giọt nc vô thanh chảy xuống từ khóe mắt cô. Anh cảm nhận thấy có j âm âm thì cúi xuống nhìn và sững sờ:

– Vy Vy...

Cô đẩy anh ra rồi chạy đi, nc mắt lăn xuống 2 gò má bầu bĩnh. Nhật vội vàng đuổi theo và nghĩ “Cô ấy sao vậy?! Ko lẽ mình làm j sai sao?”

Còn phía Minh...

Kim Anh ước ọ liên tục làm Minh khó chịu. “Con này ăn phải khoai ngứa hay sao mà uốn éo kinh thể ko biết!” – Cậu cau có nghĩ thầm rồi đưa ánh mắt cầu cứu Bảo Anh. Nhỏ ko quan tâm, tiếp tục sự nghiệp ăn uống vì đại của bản thân. Cậu trừng mắt – “Giúp tôi thì tôi cho cô tiền”. Nhỏ lườm lại – “Tôi thêm vào tiền của anh”. Minh van nài – “Cô muốn gì cũng đc mà. Giúp tôi đi!” Bảo Anh sáng mắt – “Thật ko? Thôi đc rồi, tôi cứu anh là do lòng tốt thôi đấy nhé!”. Nhỏ lập tức đứng dậy, chỉ tay vào Kim Anh và hét:

– Cô kia, bỏ tay ra mau! Đừng có động chạm chồng tôi ngay trc mặt vợ như thế!!

Cả canteen rớt cằm xuống đất. Minh chuẩn bị đòi lại sự công bằng thì 1 ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu cậu. “Nhỏ này... cũng dễ thương đấy chứ nhì?”

Nó hất tay Ngọc đi rồi đá cho nhỏ đó 1 cái vào bụng. Tát thêm cái nữa rồi nó đứng dậy, khắc nghiệt nói:

– Cú đấm đó là do cô dám chửi tôi. Còn cái tát là vì j thì cô tự biết rồi đấy. Giờ thì biến đi, cô làm tôi ko nuốt nổi đồ ăn rồi đấy!

Nhỏ ôm mặt, tức tưởi chạy đi. Hấn ngờ ngàng, nhìn nó chăm chăm, ko ngờ nó lại mạnh mẽ như vậy. Nó bắt gặp hấn đang chăm chú nhìn thì quay đi, tìm đập lệch mắt 1 nhíp. “Ashhh! Tại sao mình lại ngại cơ chứ? Nhưng mà lúc hấn gọi tên mình, tự dưng lại có cảm giác quen thuộc vang vọng từ đáy lòng. Haizz, chắc mình điên thật rồi. Vừa mới gặp hấn đã đánh mất hình tượng lạnh lùng mất bao lâu mới xây dựng đc. Hồng rồi, phải tỉnh táo lại thôi.” Nhìn biểu cảm phong phú của nó, hấn khẽ mỉm cười...

Vậy là xong chap 4 rồi!! Comment và Vote cho au nha! Thanks mọi ng rất nhìu a~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trận Đấu

* Chỉ cần có gió

Thì...

Chuông gió sẽ lại kêu

Và...

Chỉ cần có niềm tin

Thì yêu thương sẽ luôn đồng hành.*

-Hức! Hức! Đồ ngốc! Cái gì mà em họ

chứ!! Rõ ràng là xấu hổ về mình mà!

Vy vừa khóc vừa mắng chửi Nhật thậm tệ. Cô đang ngồi ở sân sau trường. Nơi này rất đẹp nhưng ko hiểu sao mà gần như ko có người đến. Dọc theo lối vào là 2 hàng hoa mạn châu sa đỏ rực như lửa, như đánh dấu sự bắt đầu của một hành trình. Sau đó lại được bức tường trúc xanh mượt chặn lại, quyết định rằng, tiếp tục hay dừng lại, khám phá bí mật hay chấp nhận thua cuộc. Ở trong là cả 1 điều tuyệt diệu vs cánh đồng cỏ xanh ngút ngàn, vài bông từ đỉnh hương kiều hãnh khoe mình trong gió. Cây hoa lan lâu năm toả ra mùi hương ngọt ngào quyến rũ.

Đợi 1 lúc lâu vẫn ko thấy Nhật đến tìm, Vy mới nghĩ “Sao lâu vậy vẫn ko thấy anh ấy đến nhì? Chẳng lẽ anh ko đi tìm mình?”

Trong khi đó...

– Ashh! Vy Vy có thể đi đâu đc cơ chứ?!

Mình tức giận thờ hồng học. (*chú thik* Ko phải giận Vy đâu nha! Là giận bản thân đó!) Anh đã tìm tất cả mọi nơi rồi nhưng vẫn ko thấy bóng dáng

thanh thoát của cô đầu.

Hắn vỗ vai anh, bình tĩnh nói:

– Tiếp tục.

Mọi người lại chạy đi tìm.

Trừ nó...

“Ha ha ha. Rốt cuộc bản thân cũng chỉ là tự đa tình. Tìm gì chứ? Anh ấy, căn bản còn ko quan tâm mình nghĩ j, thích gì. Chút chuyện con con này, sao có thể làm anh phải bận lòng? “- Cô cười chế giễu (Au *thở dài*: Lại bùn roài~)

Cô đứng dậy, phui bụi và quay lưng đi. 1 lần ngoái đầu nhìn lại khu vườn ngập nắng đó, “Tìm ư?...” rồi quay lưng bước đi “Ha! Chẳng để làm j cả”. Dù dằn chứ, hiền thực chứ, tiểu thư chứ! Nhưng khi đối diện vs hiện thực tàn khốc, cô công chúa lại lạnh lùng, lại vô tâm đến lạ. Đã đi rồi, tôi của ngày xưa ơi~

*****

7:30 pm

– Tao về rồi.

Cô mệt mỏi bước vào nhà.

– Cuối cùng cũng biết đường về hả?

Nó thờ ơ hỏi. Cô chỉ cười, tiếp tục đi mà ko đáp. Đến tầng 2, vừa bc vào phòng, Bảo Anh đã đập “bộp” 1 cái vào lưng Vy:

– Mày bị sao thế hả Vy? Mày đi đâu từ chiều đến giờ?

Cô gượng cười:

– Tao có việc. Mày vào phòng cây tiếp “Võ lâm chi mộng” đi. Level bao nhiêu rồi mà còn tí tồn ra ngoài này?

Bảo Anh sững người. Vy chưa bao giờ nói vs nhỏ như vậy. Cô vào phòng sập cửa lại. Sau khi tắm rửa, Vy bc ra và trèo lên giường úp mặt vào gối. Nước mắt trong suốt từng giọt chảy dọc theo khuôn mặt bầu bĩnh, lăn xuống tấm ga trải giường màu vàng nhạt. “Tìm mình... đau quá!” Cô nức nở rồi ngủ lúc nào ko hay.

Ngoài cửa, nó nghe thấy tiếng khóc nhưng cũng chỉ thờ dài đi qua.

*****

8:00 am

Sau khi ra khỏi nhà, Vy mới tò mò:

– Mà này, sao hôm qua thấy tao về, mày ko bắt ngờ hay xúc động gì thế, cũng ko có vẻ là vừa đi tìm tao?

Nó dừng dừng:

– Tao làm bạn vs mày đủ lâu để biết mày thích đến 1 nơi yên tĩnh lúc buồn hoặc khi cần suy nghĩ. Nơi duy nhất trong trường mà hầu như ko có ng đến chính là khu vườn phía sau, nên tao nghĩ mày đến đấy. Thôi đi học đi, sắp muộn rồi.

15’ sau...

– Ôi trời, tại sao ngày nào cũng phải gặp mấy đứa này vậy?

Bảo Anh than thở khi nhìn thấy đám fan cuồng. Vừa đặt chân đến cổng trường, bọn nó đã nhìn thấy 3 bóng dáng “lạ” ườn ẹo đi đến.

Lincy tức giận hét:

– Con khốn! Sao hôm qua mày dám hạ nhục tao trc mặt mọi người hả?

Nó lạnh lùng:

– Cô là ai?

– Mày bị thiếu năng à? Trưa hôm qua chính mày vừa đánh tao còn gì?

– Thế à? Lúc nào? Ai chứng kiến? Bằng chứng đâu?

Đúng lúc ấy hấn bước đến:

– Chuyện gì?

– Hôm qua anh có thấy tôi đánh chị ta ko?

– Ko. – Hấn thần nhiên đáp.

– Anh... anh...- Lincy ngổ ngàng.

Trong khi đó...

– Lại gặp nhau rồi, CHỊ Vi An. – Vy mĩa mai.

– Hi em – Misa nhí nhảnh

– Già rồi mà còn thích giả nai. Ko thấy ngượng à? – Cô nhìn Misa đầy khinh bỉ.

– Hà? Mày... mày – Nhỏ kia tức nghẹn họng.

– Đấy! Cứ quay về cái bản chất cáo già này thì lại hợp.- Cô cười miệt thị.

– A! Hello! Cảm giác bị chửi là hồ ly tinh thế nào? Vui lắm đúng hông? Haizz~ Ai bảo tự nhiên đang yên đang lành lại thik đi giật chồng ng khác.- Bảo Anh cười tươi rồi.

– Cô... – Carol giận tím mặt.

– Tôi có lời khen là cô lịch sự hơn 2 CHỊ kia, tuy nhiên đi giật chồng thì đâu thể tha đc. Cô nghĩ cô là ai cơ chứ? Cứ thik trèo cao thì cẩn thận ngã bẹp mặt.- Nhỏ tung tung nói.

– Còn cô thì sao? Mẹ bán rau ở chợ, bố là bốc vác, gia đình thối nát mà cứ vênh.- Carol hất mặt.

– À vâng, gia đình tôi thối nát nhưng còn có chồng, cô thì cao sang quý phái lắm nhưng sao vẫn chưa thấy bạn trai đến rước?- Nhỏ ko ngần ngại trả lời.

– Mày...

– Ai dà, vừa đc khen lịch sự đã “mày... tao”. Chắc tôi phải phun nc bọt nói lại lần nữa thôi nhĩ? – Bảo Anh mỉm cười.

– Mày đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho Phong, hả? Sao anh ấy lại nghe mày?- Lincy nghiêng răng.

Nó nhếch mép:

– Ko nghe tôi, đi nghe cô hoá ra anh ta bị ngu?

– Mày...

Nhỏ đó vừa giơ tay lên nó đã nói nói:

– Ko phải lại định đánh tôi đấy chứ? Dùng trò này 2 lần liên tục rồi đấy, ko thấy nhàm à?

Nghe vậy, nhỏ lại hạ tay xuống, cười độc địa:

– Thôi đc, tao sẽ ko đánh mày nữa, nhưng mà... – Nhỏ quay sang, nhận đc cái gật đầu của 2 đứa còn lại mới nói tiếp – ... ng đâu, đánh chết bọn nó cho tao!!

1 đám ng khoảng 100 đứa xông lên, nhằm vào bọn nó mà đánh, đấm. Nó dụi mắt:

– Ít thế này thì mày tự xử đi nhé, Vy. Tao mệt quá! Chắc tại hôm qua thức khuya đọc nốt bộ “Mèo hoang”.

Lúc này, cả sân trường đã tụ tập lại xem phim 3D, nghe đã câu nói của nó thì há hốc mồm “1 cô gái nhỏ bé yếu đuối thế kia, làm sao đủ sức hạ gục 100 đứa?!”

Vy cười nhẹ:

– Ừm

Bảo Anh nũng nịu:

– Sao ko cho tớ? Tớ đang ngứa tay này~

– Có chuyện gì thế, mèo con? – Minh từ đâu xuất hiện, khoác vai nhỏ. (Au: Sao anh cứ di chuyển như ma ý nhỉ? Ko đi bình thường đc à? *ôm tim*)

– Ko phải việc của anh. Mà ai cho anh gọi tôi là MÈO CON, HẢ? Lại còn khoác vai nữa, muốn khắc tên lên bia mộ sớm à? – Nhỏ gầm lên giận dữ.

– Bình tĩnh. Chuyện đâu còn có đó. Nhưng để Vy đấu vs từng ấy đứa liệu có sao ko? – Cậu lo lắng.

– Ko phải lo. Vy giỏi lắm, rồi cậu sẽ thấy. Mở to mắt ra mà xem đây này. – Nhỏ dịu đi.

Hắn khẽ hỏi, giữ nguyên thái độ lạnh lùng:

– Ồn ko?

Nó nghiêng đầu “Câu nói cụt lùn đó là sao?”. Nhưng rồi cũng hiểu ra, nó đáp:

– Ko sao. Vy thì ko chỉ 100 mà 200 vẫn ok.

– Ừm – Hắn nhỏ giọng,

Quay trở lại vs trận đấu:

– Okay. Bây giờ cứ 1 đứa bc lên đây, chị tặng quà. – Cô lạnh lùng.

Mọi ng trở mắt trc cái vẻ lạnh lùng vô cảm của Vy.

Một thằng tiến đến, định véo má cô thì...

“Vụt... vụt”

” Hự”

Hắn ta khụy xuống, máu chảy ồ ạt từ vết thương hình chữ X mà cô vừa tạo ra. Lincy, Misa và Carol tái mét mặt nhưng vẫn cố ra vẻ.

– Đùng hòng đụng đc vào tao – Vy liếm những giọt máu từ cái roi da đang cầm. Nụ cười ác quỷ xuất hiện trên gương mặt thánh thiện. Sự đối lập tạo nên nét cuốn hút đến kỳ lạ

Cuối cùng hắn cũng chết do mất quá nhiều máu. Những đứa còn lại chần chừ ko dám lên sau khi chứng kiến cảnh tượng đáng sợ vừa rồi.

– Lên hết đi. Đùng có đứng đó nữa. Ngứa cả mắt. – Cô ngoắc tay ra hiệu.

Thấy hành động đó, bọn chúng sôi máu, tấn công cô. “Phải thế chứ!” Vy cười khế.

“Vụt”, “Á!”

Những âm thanh mang đầy tính bạo lực liên tục vang lên. Nhưng cùng lúc, hãy xem suy nghĩ của những nv chính:

Hắn trầm ngâm: Hừm. Cô bé này...”

Nó ngáp: Oáp~ Mệt quá! Lát nữa còn phải đi nhà sách mua truyện.”

Nhỏ cau có: Sao anh ta dám gọi mình là “Mèo con” cơ chứ! Thật tức chết đi mà!!”

Cậu gái cầm: Nhỏ này.. Thú vị đấy!”

(Au: Khó thân chị Vy bị ăn quả bơ *thở dài*)

15' sau...

Vy vùng roi, chém ngang người tên cuối cùng. Hắn ta gục xuống, ngất đi. Vy cười hả hê:

– Sao? Còn đứa nào thích chết nữa thì lên đây.

Toàn trường sợ hãi đến cực độ, nhưng vẫn phải thán phục sự tàn nhẫn, vô tâm của cô.

Vy cười khẩy:

– Vậy là xong rồi nhé! Còn 3 cô...- 3 nhò kia run rẩy – ... liệu hồn đấy!

Rồi cô bước từng bước nhẹ nhàng về phía bọn nó, mái tóc tím nhạt bồng bềnh tung bay trong gió, đôi mắt đen sắc lạnh loé lên. Như 1 thiên thần, cũng là 1 ác quỷ. Bảo Anh cười hí hửng:

– Phong độ quá nhỉ?!

Vy nhếch mép:

– Tao mà lại!

Nó cười nhẹ:

– Chuông reo rồi. Vào lớp thôi.

End chap 4

Thanks mọi người nhiều nha! Đặc biệt gửi lời cảm ơn đến những bạn:

1. Heaven_ august

2. NatalieNguyen

3. Yuukio_ James

Cuối cùng, cmt và vote cho au nha! Cảm ơn mọi người. *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Công Khai.

*Có những vết cắt... tuy đã chữa lành

Nhưng... vẫn để lại sẹo

Có những ký ức... tuy đã xoá mờ

Nhưng... mãi là nỗi đau*

****

Vừa bước chân vào cổng trường, đột nhiên, một ai đó kéo tay Vy. Cô quay lại, định cho kẻ đó một trận nhưng...

Đó là Nhật!! Anh nhẹ nhàng nói:

– Đi với anh một lúc.

Cô giật tay lại:

– Không thì sao?

Nhật vẫn kiên trì:

– Anh có chuyện cần nói với em.

– Nhưng tôi lại không có. – Vy cười lạnh.

Anh nghiêng răng, cố nén cơn giận. Đúng lúc này, cô lại nói:

– Không có gì thì tôi đi trước nhé.

– HOÀNG THẢO VY, EM ĐỪNG LẠI ĐÓ CHO ANH!! – Nhật hét lên.

Và đương nhiên, sự kiện này đã thu hút đông đảo người xem ở toàn trường.

Vy khựng lại. Anh chưa bao giờ gọi hẳn tên cô ra. Phải, chưa bao giờ. Vậy mà... Vy nhớ, ngay lần đầu tiên gặp mặt, cô đã bị thu hút bởi vẻ ngoài hoàn hảo, gương mặt dịu dàng, giọng nói ấm áp khẽ gọi: “Vy Vy” và sự quan tâm vô hạn Nhật dành cho cô. Chính giọng nói đó, gương mặt đó đã làm trái tim cô rung động. Kể từ ngày đó, Vy hằng mơ tưởng về một ngày, sẽ được sánh bước cùng anh trên con đường trải đầy hoa, đi bên anh dưới lời chúc phúc của gia đình, bạn bè. Anh luôn dịu dàng với cô, khiến cô lầm tưởng về một thứ tình cảm vốn không tồn tại. Nhật vẫn hiền từ như vậy, cho đến ngày hôm nay. Nhưng... đã quay đi rồi, thì khi nhìn lại, đừng mong sẽ thấy bóng hình em, lẻ loi đứng đó... đợi anh.

Nghĩ đến đây, cô mỉm cười, tiếp tục bước:

– Tại sao tôi phải đứng lại?

Nhật, bây giờ đã tức giận đến tột cùng, kéo tay cô lại và...

– Ừm... ừm. Nhật, bỏ em ra!! – Vy cố gắng nói giữa cái hôn bá đạo của anh. Điều đó càng thuận tiện để anh đưa lưỡi vào khoang miệng cô. (Au: *che mắt*: Á! 18+).

Quán quýt, đưa đẩy.

Mọi người cứ phải gọi là sững sờ. Fan boy ôm đầu, lùi đi trong sự đau khổ không nói nên lời. Các fan girl thì vỡ mộng, ôm tim gào khóc.

Anh dừng lại, tách mình ra khỏi em. Mặt cô đã đỏ như gấc. Vy xấu hổ, dúi đầu vào ngực anh, lí nhí:

– Đồ xấu xa! Làm vậy giữa sân trường...

Nhật tóm lấy tay cô, hôn nhẹ lên mu bàn tay trắng nõn, cười đầy ẩn ý:

– Không phải em cũng rất thích sao?

Rồi anh nắm tay cô, giơ lên cao, hét:

– Đây là vị hôn thê của tôi. Ai dám động đến cô ấy thì...

Đến đây, anh dừng lại, để mọi người tự hiểu. Còn Vy Vy thì sắp chết vì ngượng rồi!!

Quay trở về phía bọn nó thì...

Nó bất ngờ: “Anh mình mà cũng có ngày bá đạo như thế này sao? Cơ mà... thật là giống nam chính trong tiểu thuyết a~ Duyệt, mình duyệt!!!”

Hắn nghĩ thầm: “Không ngờ thằng này làm thế thật. Vậy việc tiếp theo là...”

Bảo Anh sốc: “OMG! Anh Nhật mà cũng như thế này sao?”

Mình phờ phạc: “Ấy da... Nhìn hạnh phúc quá đi! Mình cũng muốn...”

Đột nhiên, anh quay lại, nháy mắt với hắn và Minh. Và cái nháy mắt đó có nghĩa là...

“Thực hiện kế hoạch”

Nhận được tín hiệu, hắn nắm tay nó chạy đi, không quên bỏ lại một câu nói cho Vy:

– Đi có việc.

Cô ngờ ngác: “Tại sao đi có việc lại dẫn nó theo?”

Nó cúi. Tên kia sao dám tự tiện cầm tay nó cơ chứ. Nhưng lòng khẽ cảm thấy vui vui. Cũng không biết tại sao... Chắc bị mất cân bằng cảm xúc. (Au *lắc đầu*: Ngây thơ quá!)

Đến lượt Minh, cậu vác Bảo Anh lên vai (Đúng ạ. Vác đấy), cười tươi, lộ ra đôi lúm đồng tiền kawaii:

– Tôi đi trước nhá!

Và đương nhiên, nụ cười này đã làm cho bao nhiêu thiếu nữ trong sáng phải thốt lên: “Ôi Romeo, em nguyện chết vì chàng” và bao nhiêu anh chàng (có xu hướng gay) ngất vì thiếu máu. (Bạn của au < là hủ nữ đó, chuyên tìm cách chê bai truyện này thôi. >* mắt sáng rỡ*: Này này, nếu moe đến thế, chẳng lẽ Minh- sama là một bé Uke, một tiểu thụ sao? /Au *chà đạp*: Lượn đi cho nước nó trong. Thụ cái gì mà thụ!! Rõ ràng đã nói ở phần gtnv là không phải gay rồi mà!! / Bạn của au *đứng dậy* *giảm dập nhiệt tình hơn*: Cái gì mà gay?! Bố đã bảo là giới tính thứ 3 không phải là gay rồi mà! Phải gọi là nam X nam, rõ chưa?! / Au *khóc ròng*: Dạ rõ.)

Nhỏ giãy giụa nhiệt tình:

– Bỏ ta xuống, tên gay kia!!!

Mặt cậu đen lại:

– Gay?!

Bảo Anh quát, liên tục đánh vào lưng cậu:

– Nhuộm tóc hồng không phải bị gay hoá ra là lưỡng tính?!

Minh ngây người, rồi cười gian xảo, vỗ vỗ vào mông nhỏ:

– Tốt lắm! Tôi sẽ xử cô sau. OK, bye.

Bảo Anh vừa ngượng, vừa ớn lạnh lại vừa tức giận. Nhưng không dám ho he gì nữa.

Nói rồi, cậu vẫy tay, quay người, hùng dũng bước đi. Trong bầu không khí tươi mát vắng lại... tiếng cãi nhau độc nhất vô nhị của hai anh chị này.

Vy nước mắt lưng tròng: “Sao đến đây cũng bỏ tao mà đi, Bảo Anh ới!!!”

Nhật cười ma mị: “Vây là chỉ còn hai chúng ta. À quên mất...”. Anh quay lại, lờm bõm trẻ trâu đang đứng ở sân trường hóng chuyện. Mọi người vội tản đi mất, để lại không gian riêng đầy màu hồng cho cặp vợ chồng. Tuy vậy, vẫn còn một người, đứng đó cười độc địa nhưng không ai biết:

– Chuối ngày hạnh phúc này, sẽ kết thúc sớm thôi.

– Hey! Anh kéo tôi đi đâu thế?! – Nó tò mò nhưng vẫn lạnh lùng. (Au: Ủa thế chị không rút tay ra à? Xem ra tay anh này có vẻ ấm đấy! *gật gù*)

Hắn nhếch miệng, thốt ra hai từ đơn giản:

– Vườn trường. (Chính là cái vườn mà lần trước Vy đến í!)

Nó ngạc nhiên: “Anh ta đưa mình đến đây làm gì?” nhưng vẫn đi theo hắn. (mà nói đúng hơn là tiếp tục để hắn kéo đi.).

Khi đến nơi...

– Uầy, đẹp thế! Cứ như trong mơ vậy! – Nó tíu tít, chạy nhảy khắp nơi. Lúc thì sờ cái cây, lúc thì ngửi bông hoa, lúc lại ngắt cái lá. Hắn nhìn bộ dạng của nó mà buồn cười. Chợt, hắn nhớ lại...

– Jason, ra đây xem nè! Đẹp lắm!

Tiếng gọi hồn nhiên, non nớt của trẻ nhỏ vang lên giữa không gian bao la của cánh đồng.

– Chạy chậm thôi, Lucy. Careful không ngã đấy!

Jason chạy theo, nhắc nhở. Lucy dừng lại, ngoái đầu nhìn, cười tươi:

– Không sao đâu. Nếu em ngã, Jason sẽ đỡ em dậy mà, phải không?

Cậu bé ngậy người, mỉm cười:

– Ủ.

Cô bé sung sướng, tiếp tục trò chơi của mình. Nhưng lại không hề hay biết, Jason, sắp không còn ở bên cô nữa rồi.

Hắn thở dài:

– Tự nhiên nhớ đến, mình thật là...

Nó quay lại nhìn thì vẫn thấy hắn đứng nguyên một chỗ, liền gọi:

– Anh kia, sao không ra đây?

Hắn khẽ giật mình, bước từng bước chậm rãi về phía nó. Nó chợt nhớ ra:

– A! Tôi vẫn chưa biết tên anh.

Hắn lạnh lùng:

– Phong.

Nó không hài lòng, rất không hài lòng với đáp án nhận được. “Hắn không có họ chắc? Sao chỉ xưng mỗi tên?!” Nó chau mày.

Đến khi đứng cạnh nó, nhìn thấy biểu hiện tỏ ý không vui đó, hắn nghĩ nghĩ, rồi lại thêm một câu:

– Hàn Vũ Thiên Phong.

Nó gật đầu rồi ngồi xuống cạnh cái cây hạt dẻ to đứng ở một góc vườn. Ngáp ngắn ngáp dài do buồn ngủ (Có ai còn nhớ lý do không?), nó mệt mỏi nói:

– Bao giờ đến giờ ăn trưa thì gọi tôi dậy.

(Au: Em lạy chị, thế chị không vào học à? / Nó: Người ta vào học được 10', 15' rồi mình mới vác xác vào, không ngưng à? / Au *tròn mắt*: Chị mà cũng biết ngưng cơ à? / Nó *lắc* *ngoáy tai*: Hửm? Nói lại xem nào, chị không nghe rõ./ Au: Thôi không có gì ạ.)

Hắn gật đầu thay cho lời đồng ý, rồi cũng ngồi kế nó. Chỉ khoảng nửa phút sau, nó đã bay bổng bênh trong mơ rồi. Nhưng do cái cây quá gồ ghề, lại cứng nữa, thế nên nó cứ cựa quậy không yên. Thấy hoàn cảnh của nó, hắn khẽ đặt đầu nó lên vai mình. Rồi không biết nghĩ gì, hắn đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ, thì thầm:

– Ngủ ngon.

Và hắn cũng chìm vào giấc ngủ với làn gió mát khẽ vờn qua khuôn mặt. Trong mơ, nó khẽ mỉm cười...

Và bây giờ... đến lượt Minh và Bảo Anh *vỗ tay*

Kéo nhỏ ra bãi đỗ xe, cậu nói:

– Bây giờ... phạt cô đã chứ nhỉ? Dám nói tôi là gay, xem như cô tới số rồi.

Áp nhỏ vào tường, Minh cúi xuống (cảnh này quen nhỉ?), Bảo Anh đỏ mặt, nhắm tịt mắt lại. Nhưng...

Đợi một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì. Đang định mở mắt thì nhỏ nghe thấy tiếng cười:

– Ha ha ha! Cô nghĩ tôi sẽ hôn cô hay sao? Còn nhắm mắt nữa chứ! Buồn cười quá.

Bảo Anh then quá hoá giận, đẩy cậu ra, một mạch bước đi. Minh nắm tay nhỏ kéo lại. Cố nín cười, cậu nói:

– Thôi không đùa nữa. Cô vào xe đi.

Bảo Anh định thản lại, hét:

– Tên kia, anh là mẹ của tôi hay sao mà tôi phải nghe?!

Mình không ngờ nhỏ lại rắc rối như thế. Nhưng lại cảm thấy thú vị, cậu cười:

– Nếu làm mẹ của cô mà cô nghe thì tôi sẵn sàng.

Nhỏ cứng họng, không nói được gì.

•••••Hiệp 1: Minh win, 1-0•••••

Chỉ tay vào mặt cậu, nhỏ lườm đầy nguy hiểm:

– Muốn tôi nghe, ít nhất anh cũng phải cho tôi biết xe anh là cái nào chứ?!

Cậu ngẩn ra, gật đầu:

– Ừ nhì. Vậy đi theo tôi. (Àu: Moe thì moe, nhưng mà nhiều lúc ngu không chịu được.)

Rồi hai người bước đi trong im lặng. (Àu: Tạ ơn trời đất! Cuối cùng cũng được 1' bình yên)

Đến trước một cái xe BMW màu trắng, Minh dừng lại:

– Đây rồi.

Bảo Anh gật gù:

– Chơi sang phết nhì?

Cậu hãnh diện:

– Đương nhiên. Tôi mà lại.

Nhỏ cười khẩy:

– Không phải khen đâu. Tôi đang chửi khéo anh đấy. Tiêu xài hoang phí mà cứ thích sĩ diện.

Minh tức:

– Sao cô có hiềm khích với tôi thế nhì?

Nhỏ tỏ vẻ ngạc nhiên, xỏ nguyên một tràng:

– Tôi có hiềm khích với anh à? Khi nào? Sao tôi không biết nhì? Nhưng mà tôi là con của “mẹ bán rau ở chợ, bố là bốc vác” nên tiết kiệm lắm, đâu như ai đó. Tôi mà có hiềm khích thì vẫn còn nhẹ, không chửi thẳng vào mặt cho là may đấy nhé!

Bây giờ đến lượt cậu không nói được lời nào. Và thế là...

•••••Hiệp 2: Bảo Anh win, 1-1•••••

Trên đường đi, nhỏ tò mò:

– Mà này, chúng ta đang đi đâu vậy?

Mình châm chọc:

– Mang cô sang Trung Quốc bán lấy tiền.

Bảo Anh cáu:

– Này!

Cậu cười thành tiếng:

– Đùa thôi. Chúng ta đi mua sắm.

Nhỏ mĩa mai:

– Hơ hơ! Đi mua sắm. Anh là gay à?

Cậu lườm nhỏ cảnh báo. Đánh hơi thấy mùi nguy hiểm lớn vờn trong không khí, Bảo Anh cười giả lả:

– Ấy ấy! Tôi nói nhầm. Một con người Thông minh, đẹp trai, phong độ, tài giỏi nghe anh sao có thể là gay được cơ chứ!! Nhưng mua sắm ở đâu?

Mình đi đi:

– Royal City. Nhà tôi có 61% cổ phần ở đây.

Nhỏ gật gù tỏ ý đã hiểu.

Vừa đến nơi, ngay khi cậu dẫn nhỏ vào cửa hàng Vans, nhỏ đã tất tả chạy khắp cả cửa hàng, chỉ cái này, chỉ cái nọ, gấp cái gì cũng muốn mua. (Au: Chị đâu có thiếu mấy cái này đâu? Sao thêm muốn giữ đội thế?!). Thấy bộ dạng đó, cậu lắc đầu, nói với cô quản lý:

– Gói hết tất cả những gì cô ấy vừa chỉ lại cho tôi.

Cô ta gật đầu:

– Vâng thưa thiếu gia.

Rồi cung kính đi vào trong. Nghe được câu này, nhỏ quay ra, mỉm cười với Minh, một nụ cười rạng rỡ. Cậu ngây người, rồi cười dịu dàng, khiến cho mấy cô nhân viên cứ gọi là ngất trên giàn quýt. (Au: Ủa? Ngất rồi thì ai gói đồ? Cần thận làm phật lòng thiếu gia là mất việc đấy!)

Ra khỏi Royal City, Bảo Anh làm mặt đáng yêu, nũng nịu:

– Anh xách hộ tôi đi mà~ Nha! Nha!

Cứ mỗi tiếng “nha”, nhỏ lại chớp đôi mắt trong trẻo, khiến cho ai kia suýt thì phụt máu mũi, đành phải xách đồ, mà nói đúng hơn là vác đồ. (Chứ sao! Cả một núi đồ ban nãy gói lại, làm sao có ai siêu nhân, nhiều tay đến độ xách được hết cái đống đấy!)

Nhận được sự chấp thuận, nhỏ vui vẻ nhảy chân sáo đi đằng trước, cười thầm: “Anh còn non lắm! Sao đâu được với tôi! Ha ha ha”

Còn anh Minh nhà ta đi vác đồ mà vẫn vui vẻ như không, còn huyết sáo nữa chứ!

.....Hiệp 3: Bảo Anh win, 2-1.....

—> Chung cuộc: Bảo Anh đã thắng một cách vinh quang.

Lời bình của Au: Vâng. Và sau nhiều vòng đấu căng thẳng, gay cân và khốc liệt, tương thắng nhưng cuối cùng, Minh đã thua thảm hại do dính chương mỹ nhân kế. Xin cho một tràng pháo tay!!!

End chap 5

Sorry mọi người vì update chap muộn *cúi đầu*. ❖❖❖❖❖❖

Tình hình là au vừa mới thi xong, tâm trạng vẫn còn căng thẳng, lại còn bị tụt cảm xúc, cho nên không dám viết, sợ sẽ ra cả một đống rác.

Và sau vài ngày ổn định tinh thần, au đã comeback *vỗ tay*!! Có lẽ chap lần này không được dài lắm. Một lần nữa xin lỗi mọi người *cúi người*. ❖❖❖❖❖❖

Và việc bạn NatalieNguyen hỏi mình thì bạn chỉ cần lên Google rồi search “Những câu nói buồn về tình yêu” hoặc đại loại như thế. Còn nếu bạn có đọc tiểu thuyết ngôn tình thì trong đó có rất nhiều câu hay đấy! Chúc bạn thành công! ❖❖❖❖❖❖

Gần cuối cùng, các bạn có thể tìm đọc fic “Mãi mãi bên em” của tnt18102 nha!

Cuối cùng, câu nói quen thuộc: Nhớ cmt và vote cho au nha! Thanks mọi người rất nhiều a~ ❖❖❖❖❖❖

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cuộc Thi!

*Cái giá của hạnh phúc là sự ràng buộc

Cái giá của tự do là cô đơn

Chỉ tiếc con người ta kỳ lạ thay...

Lúc cô đơn lại thèm ràng buộc

Lúc hạnh phúc thì lại muốn được tự do... *

*****

6.00 am, tại nhà nó:

Hôm nay nó dậy sớm, hò hét ầm ĩ để 2 con lợn, í nhảm con bạn kia bỏ ra khỏi giường. Sau khi rửa soạn bữa sáng, nó ngồi thần thờ. Đang mông lung suy nghĩ thì... “Bốp”

– Trương ai đấy hả con kia?

Nó thủng thẳng:

– Tao đang nhớ đến...

Bảo Anh vênh tai lên, phàn khởi nghe. Ai ngờ, nó rất vô tư chùi nước mắt, nói:

– ... con chó tao nuôi hồi 5 tuổi. Mày có nhớ không? Cái con bị ông tao đem thiến rồi quá xấu hổ mà bỏ đi í!

Nhỏ hoá đá “Đúng là không thể nói chuyện từ tế với con này mà. Haizzzz~”

Nó cười như nắc nẻ:

– Trông mặt mày kia, như kiểu vừa bị Minh troll í! Ha ha ha!

Nghe thấy tên cậu, mặt Bảo Anh lại sung sướng trở lại vì nhớ đến cú lừa ngoạn mục dẫn đến chiến thắng của mình. “Hí hí hí! Tên đó cũng ngu thật. Trông thế nào, ai dè...” – Nhỏ che miệng cười thầm.

Cùng lúc đó, Vy bước xuống cầu thang, vừa đi vừa lau mái tóc tím mới gội của mình.

– Có chuyện gì mà vui thế? – Cô mỉm cười.

Thấy thế, nó cười gian, huých huých vào người cô:

– Hôm qua hâm nóng lại tình cảm thế nào hả? Mày với anh Nhật làm những cái gì?

Vy đỏ mặt:

– Thế nào là thế nào? Chả có gì xảy ra cả. Anh ấy chỉ đưa tao đi xem phim rồi vào khách sạn thôi.

Bảo Anh và nó sững sờ, hét toáng lên:

– CÁI GÌ? VÀO KHÁCH SẠN?

Trong đầu nó thầm nghĩ “Loạn rồi, loạn thật rồi! Còn chưa hỏi ý mình mà anh ấy đã dám dõ dặt đòi bại với con gái nhà lành. Được rồi, hôm nay anh chết với em!” Nó nở nụ cười quái dị rồi bẻ tay rôm rốp.

Cô ngây ngô đáp:

– Ủ, vào khách sạn. Có gì lạ đâu mà ngạc nhiên?

Nhỏ ám muội nói:

– Sao lại không ngạc nhiên? Khai thật mau! Mày với anh Nhật vào đó làm gì hả?

Vy không chút nao núng đáp trả:

– Đi nhà hàng.

Nó liếc cô đầy kỳ thị:

– Làm chuyện đó mà lại vào nhà hàng. Mà muốn cho bàn dân thiên hạ biết à?

Cô hoang mang:

– Mọi người biết thì làm sao? Có gì xấu hổ mà phải giấu?

Bảo Anh run run ôm đầu, đặng lòng nói:

– Ôi! Tao tưởng mày trong sáng, thuần khiết thế nào. Hoá ra mày lại phóng đàng như vậy. Thật là đáng thất vọng. Ôi!

Vy cúi kinh:

– Tao với mày đang không nói về cùng một chuyện thì phải? Đi mua bánh không vào nhà hàng chẳng lẽ ra Công an phường?

Lần này, nhỏ và nó lấp bắp:

– Mua... mua bánh á?

Cô nhướn mày:

– Ủ, mua bánh. Bánh ở Daewoo ngon nổi tiếng cả Hà Nội này mà. Chứ mày nghĩ bọn tao làm gì?

Bảo Anh lau mồ hôi, bẽn lèn:

– Không... không có gì.

Nhỏ giả vờ nhìn xuống đồng hồ, đánh trống lảng:

– Ấy! Sắp muộn rồi này! Đi thay quần áo đi! Mau lên!

Vy tha cho nhỏ, kéo tay nó lên gác, không quên quăng lại cho nhỏ một cái lườm cháy cả mặt. 5' sau, 3 người bước xuống với diện mạo hoàn hảo, sẵn sàng đón chào ngày mới. Đang chuẩn bị leo lên xe thì đột nhiên, nó nảy ra ý tưởng:

– Hay là hôm nay đi xe đạp?

Bảo Anh tiến đến gần, đầy hoài nghi đặt tay lên trán nó:

– Vừa nảy vào phòng mày có vô tình đập đầu vào tường không? Hay nào mày bị cửa kẹp?

Nói rồi nhỏ giơ tay ôm đầu, biết trước sẽ bị nó đập không thương tiếc thì nó thản nhiên:

– Tao chả bị làm sao cả. Hôm nay đi xe đạp hít thở không khí trong lành, bảo vệ môi trường. Học sinh gương mẫu nó phải thế, thanh niên nghiêm túc là bản chất của tao rồi.

Nhỏ gật gật đầu, thì thầm với Vy đầy triết lý:

– À~ Chắc là sáng nay ngó ra cửa sổ bị gạch rơi vào đầu rồi.

Cô nguy hiểm hỏi lại:

– Gạch ở đâu ra?

Bảo Anh gõ đầu cô, tròng mắt:

– Ở mấy bay rơi xuống chứ còn gì nữa?! Sao hôm nay mày ngu thế? Chả chịu động não gì cả!

Chuẩn bị xảy ra chiến tranh nội bộ thì một giọng nói cắt ngang mạch cảm xúc của hai

– Không nói nhiều nữa. Có đi hay không? – Mặt nó hăm hăm đáng sợ.

Bảo Anh gật đầu như gà tới:

– Đi! Đi chứ!

Cô cũng hưởng ứng:

– Đúng thế! Đi thôi!

Cuối cùng là sau 5' tranh luận (cãi nhau) thì bọn nó cũng đưa ra được quyết định.

Trên đường đi, mọi người đều phải ngoái nhìn 3 thiên thần cười xe đạp, phi như bay. Và thật trùng hợp là số người đã ngoái nhìn cũng chính là số bệnh nhân mà bệnh viện tiếp nhận trong buổi sáng hôm đó.

Đến trường, bọn nó phải vận dụng bao nhiêu võ công và khả năng làm trộm để lẩn trốn fan cuồng và anti- fan. Nhưng không may là một số đứa đã phát hiện và đang hùng hực khí thế để gặp bọn nó toi đời. 3 nhân vật nữ chính của chúng ta đã kịp thời sử dụng "liên hoàn tất" của Thiên Chiêu để thủ tiêu nhân chứng. Khi an toàn bước vào lớp, 3 nàng lại bị những cái lườm nguýt đầy ghen tị tấn công dồn dập. Nhưng do cái sự mệt- quá- kệt- bọn- nó- đi của phe chính nghĩa mà mấy người kia đã an toàn trở về nhà sau buổi học đầy căng thẳng và mệt mỏi.

Nó bước đến chỗ ngồi là gục ngay xuống. Hẳn nghĩ nó đang ngủ nên cũng không nói gì mà chỉ đeo headphone vào nghe nhạc và lặng lẽ ngắm nó. Nhưng sự thật là nó đang hồi tưởng về cái ngày hôm qua.

_____Flashback_____

Hôm qua, khi nó tỉnh lại thì phát hiện ra ở đây, ngoài mình còn có một chiếc gối ôm bên cạnh. Mà điều kì lạ là nó đang ôm chiếc gối này. Không hiểu tại sao mà chiếc gối này lại có một mùi hương khiến nó yên lòng tới vậy. Nó thầm nghĩ: "Mùi hương này... Thật quen thuộc. Rất giống với cậu ấy." Nó ngẩng đầu lên thì phát hiện ra chiếc gối này không ai khác chính là Phong. Nó định đẩy hắn ra nhưng không ngờ rằng hắn ôm nó rất chặt. Hắn nói:

– Nằm yên đi. Một lúc thôi.

Nó cười khổ nhưng cũng không cãi nhau với hắn. Nó kệ hắn như vậy rồi nằm yên để..... ngắm hắn. Một lúc sau, hắn tỉnh dậy, mở mắt trừng trừng. Cảm giác có người đang nhìn mình, hắn cúi xuống thì nhận thấy một điều: nó đang nhìn hắn bằng một ánh mắt khó hiểu. Hắn và nó nhìn nhau chăm chăm. Khi ánh mắt của hai người giao nhau, hắn và nó đều cảm thấy có một luồng điện chạy qua người mình. Có chút ngại người, lại có chút thân quen, như thứ cảm xúc quen thuộc chợt lặng lẽ ủa về. Nó đỏ mặt, không biết làm gì ngoài bối rối đẩy hắn ra và chạy đi. Lần này hắn cũng mặc kệ nó, không ngăn cản cũng không đuổi theo, hắn nhìn bóng lưng nó với suy nghĩ: "Cô ấy... thật giống Lucy."

_____End Flashback_____

– TRẬT TỰ

Một tiếng hét khủng bố cắt ngang dòng hồi tưởng của nó. Vâng, chủ nhân của tiếng hét đó không ai khác ngoài cô giáo đáng kính của nó. Nó ngẩng lên, ngồi thẳng dậy, cau có nghĩ thầm: "Đứa quái nào? Vô duyên thế không biết!". Và đương nhiên là sau tiếng hét có tần số chết người đó, cả lớp im phăng phắc. "Quác... quát" thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng quạ kêu ngoài cửa sổ. Cô chủ nhiệm đầy đầy gọng kính, cất giọng the thé:

– Hôm nay tôi muốn thông báo cho các anh chị 2 việc. Việc thứ nhất là về cuộc thi King & Queen sắp tới trường chúng ta sẽ tổ chức.

Cả lớp lao xao bàn tán, không biết năm nay những ai sẽ được cử đi thi. Lincy, Misa và Carol thì vênh mặt, cho rằng mình sẽ đi thi và dành giải "Queen of the night". Bọn nó thì không quan tâm, nghĩ là, cái cuộc thi gì gì đó, chẳng qua chỉ là trò khoe mẽ của bọn tiểu thư, công tử, tổ chức làm gì cho tốn công, mệt óc. Số tiền để trang hoàng rồi mời đài truyền hình đến quay, thà rằng đưa nó đi mua truyện đọc còn hơn. Vừa đóng góp cho nền kinh tế nước nhà, vừa mở mang tri thức. Một lần nữa, cái người đang đứng trên bục giảng tức xì khói kia lại phải vận nội công mà hét:

– CÂM MỒM.

Lớp quay ra nhìn bà ta với ánh mắt quỷ dị. Nhận thấy bản thân đã lỡ lời, bà giáo hắng giọng rồi nói tiếp:

– Vòng sơ khảo của cuộc thi sẽ diễn ra vào chiều ngày 20/12. Còn vòng chung kết được tổ chức vào tối ngày 24/12, tức Giáng sinh. Đồng thời, vào buổi tối hôm đó, trường sẽ tổ chức tiệc và prom dành cho khối 12. King và Queen dành giải năm nay sẽ phải nhảy một điệu Valse trước toàn trường. Và Hội học sinh sẽ đưa ra 2 giải thưởng phụ cho cặp đôi mặc đẹp nhất và cặp đôi được yêu thích nhất.

Cả lớp lại được một phen nháo nhào lên với thông tin nóng hổi vừa nhận được, nhưng vẫn tập trung nghe tiếp, vì chưa đến phần quan trọng nhất. Thấy mấy chục đôi tai vênh lên đầy chờ đợi, cô giáo hài lòng nói tiếp:

– Năm nay, tôi quyết định, thay vì tôi chọn lựa học sinh đi thi như năm ngoái thì các anh chị sẽ bỏ phiếu. Nhưng tôi vẫn là người đề cử. OK, đầu tiên chúng ta chọn 4 người làm King. Hàn Vũ Thiên Phong, ai bầu chọn?

Tất cả các phần tử trong lớp đồng loạt giơ tay, thể hiện ý chí quyết tâm giật giải. Hắn không phản ứng, tiếp tục nghe nhạc. Cô giáo cũng không có gì là ngạc nhiên, (quen quá rồi mà! Năm nào chả thế!), hí hoáy viết vào tờ Danh sách dự thi rồi tiếp:

– Trương Lê Minh Nhật?

Nhật cười dịu dàng với những người vừa bỏ phiếu cho anh, làm cho mọi người phải đỏ mặt. Lần này, "chị" có 27/30 học sinh bỏ phiếu. Nhưng đương nhiên...

– Được rồi. Vậy là được 2 người rồi. Tiếp theo, Dương Vũ Hoàng Minh, ai vote nào?

Khoảng 26 người bình chọn. Tuy nhiên, vì số lượng áp đảo, cậu được dự thi. Minh quay lại, nháy mắt với mọi người, khiến cho vạn con tim say đắm. Và

cuối cùng...

– Trần Nhật Nam?

Miền cường lắm mới có 16, 17 người giờ tay vì bạn này, đẹp trai thì cũng ok, thuộc dạng hiểu biết nhiều. Nhưng cũng chính vì cái này mà bạn trẻ suốt ngày sĩ, ý ta đây học giỏi mà vênh với mọi người, thật sự là nhìn ngứa đòn không chịu được. Không ai quý cậu ta cả, nhưng mà giờ tay cho nó có lệ ý mà. Đương nhiên là sẽ không thắng được 3 vị hoàng tử kia nên phải xem xem khi thua cậu ta bề mặt thế nào. Cô giáo liếc quanh lớp, nói tiếp:

– Kinh thi bỏ phiếu nhưng tôi đã quyết định người dự thi Queen rồi. Đó là Trương Lê Hà Nguyệt, Hoàng Thảo Vy, Triệu Ngọc Bảo Anh và Hà Bảo Ngọc (Lincy ấy!). Được rồi, ai có ý kiến gì không?

Nghe xong câu này, mọi người chán nản quay đầu đi tiếp tục làm việc riêng. Rất đơn giản, bởi vì nói thì nói thế chứ có (dám) ý kiến thì bà ta cũng chẳng quan tâm. Bà giáo gõ thước xuống bàn, đợi cả lớp trật tự mới nói oang oang:

– Và những người dự thi chú ý là nội dung Vòng sơ khảo chỉ là kiểm tra giấy để xét IQ và khả năng Logic thôi. Còn đêm chung kết thì sẽ có 3 phần thi: trang phục, tài năng và trả lời câu hỏi.

Vy giờ tay, thắc mắc:

– Thừa cô, trả lời câu hỏi là sao ạ?

Cô giáo phẩy phẩy tay:

– À, đơn giản lắm! Chỉ là trả lời một số câu hỏi mà ban giám khảo đưa ra thôi. Và chủ đề đêm chung kết là “Starry night”: Đêm ngàn sao!

Nhìn quanh, thấy không có ai hỏi gì nữa, cô giáo mới nói:

– Vậy là kết thúc vấn đề này nhé. Việc thứ 2 tôi muốn nói là lớp ta có học sinh mới. Vào đi em!

Rồi một anh chàng với vẻ ngoài playboy, đẹp trai lai láng, tự tin bước vào lớp, nháy mắt:

– Hi girls! I’m your new classmate! Just call me Harry!

Nói rồi cậu bắt tìm hồng khắp lớp, làm cho lũ con gái cứ gọi là “ý loạn tình mê”. Bà giáo, mắt chớp chớp, mồm đớp đớp, hiền từ hỏi:

– Em muốn ngồi đâu?

Harry chỉ tay về phía cuối lớp:

– Bàn kia ạ!

Harry sai bước đến chỗ ngồi. Nhìn quanh, không thấy có ai muốn nói gì nữa, bà ta mới tiếp:

– Vậy cả lớp tự học đi nhé! Tôi có việc đột xuất, phải về sớm.

Nói rồi bà ta bước ra khỏi cửa lớp, mặt hớn hờ như bắt được kim cương. Mọi người bĩu môi, biết thừa bà ta lại đi hẹn hò với trai. “Haizz, không biết lại có ông nào mắc bẫy bà này nữa đây” Đau đốn nghĩ thầm, dành 1’ mặc niệm cho người đàn ông xấu số. Vừa đặt mông xuống ghế, Harry đã hớn hờ chồm lên bàn trên:

– Tỷ tỷ, lâu lắm không gặp! Tỷ có nhớ đệ không?

Rồi Harry tình nghịch hôn chụt cái vào má nó. Lúc bấy giờ, nó mới lạnh lùng mở miệng, mắt vẫn dán vào cái iPhone 6:

– Đồ ngu, mày hôn nhầm người rồi.

Harry đã hiểu thế nào là Diêm vương khi nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Thấy mặt hắn bây giờ, Bao Công cũng phải hổ thẹn, gỡ băng hiệu xuống mà trao cho hắn. Cậu vội chữa cháy:

– Ấy! Huỳnh, huynh cứ bình tĩnh. Là lỗi kỹ thuật, lỗi kỹ thuật ấy mà! Ha ha ha!

Bọn nó thờ dài, tiếc thay cho số phận của cái người vừa phát ngôn ra câu nói đó. Nhưng liền sau đó lại ngậy người vì đại từ nhân xưng cậu dùng. Vy thắc mắc, đầu đầy dấu chấm hỏi:

– Huỳnh nghĩa là sao?

Mình giải thích:

– Harry, trong lần chạm trán đầu tiên, do một lần đấu súng thua đã quá bái phục mà nhận bạn Phong của chúng ta làm sư phụ. Cho nên...

Nó ngất lòi, gườm gườm nhìn Harry:

– Ê cu! Dám nhận người khác làm sư phụ ngoài chị mày hả?

Nói rồi nó bắn tia lửa điện khắp người Harry. “Bùm bùm... chúi chúi!” Cậu run rẩy nói:

– Tỷ, tỷ bình tĩnh đã! Em sẽ giải thích đầy đủ! Chuyện là thế này...

Bla.. bla.. bla... abcxzyz...

– Ok? Tỷ tha cho em nhé! Tha đi mà, xin tỷ đấy!

Nó mềm lòng, thở dài:

– Thôi được rồi. Bây giờ thì ngồi yên đi. Đừng có cựa quậy nữa!

Rồi bọn nó mỗi người một việc, không quan tâm cô giáo đã vào lớp hay chưa.

*Gtnv:

– Trần Gia Hoàng: 16 tuổi, thiếu gia nhà họ Trần kinh doanh thời trang nổi tiếng khắp Châu Á và Châu Âu. Sở hữu vẻ đẹp manly và playboy vì có bố từng là một siêu mẫu nổi tiếng, sau rẽ ngang để mở ra sự nghiệp mới. Cao 1m83, tóc màu cà phê, mắt nâu đen và trong. Tính cách: vì rất chi là playboy thế nên có rất nhiều bạn gái, rất nhiều người thích. Nhưng, cậu vẫn luôn chỉ yêu một người (sắp được bật mí). IQ: 296/300. Giỏi karate, taekwondo và chuyên dùng dao.

End chap 6.

*****

Chap này và chap 7 là quà Giáng sinh cho mọi người nhé!

Nhân tiện, cho au hỏi: Chap này đã đủ dài chưa? Có gì thì mọi người góp ý nhé!! Thanks everyone vì đã không bỏ au, và cũng sorry nhieu do up chap quá muộn. Au muốn chờ đến đúng ngày 25/12 mới tung ra đó mà!!

Và... nhớ vote + comment cho au nha! Thanks mọi người nhieu!!

P/S: Không comment là au bùn lấm đó!!! ❖❖❖❖❖❖

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ra Mắt Nhân Vật Mới!

*Người hay cười là người đau khổ

Mượn nụ cười để che giấu đau thương

Ta vẫn hát khi lòng ta tan nát

Ta vẫn cười khi nước mắt ta rơi *

*****

4.00 pm, tại trường học...

– Reng... reng... reng

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu kết thúc một ngày học dài và mệt mỏi. Minh vươn vai:

– Zeeee! Cuối cùng cũng hết giờ! Mệt quá!

Bảo Anh (lại) đập vào vai cậu:

– Than thở cái gì?! Anh tưởng có mỗi mình anh mệt à?

Cậu xoa vai, tức giận nói:

– Sao cô...

Vy kéo tay nhỏ, cười nhẹ:

– Thôi đừng cãi nhau nữa! Về thôi, Nguyệt đang chán kia kìa! Còn Harry thì ngáp lên ngáp xuống suốt từ nãy rồi đấy!

Nhỏ quay xuống thì thấy nó đang uể oải ngáp dài. Harry đang ngủ gật, bộ dạng hết sức mệt mỏi và chán nản. Gật đầu với Vy, nhỏ bước đến bàn nó:

– Ê mày, hết giờ rồi! Nồi com điện, giường ngủ và thư phòng đang chờ mày đấy! Về đi rồi tối nay tao nấu com, được chưa?

Nghe đến đây, nó ngẩng dậy, mắt sáng lên như đèn pha oto, hí hửng cười gian tà:

– Mày nhớ lời mày nói đấy nhé! Tối về mà không làm là tao cho húp cháo cả tuần, ok?

Ở đầu kia của chiếc bàn, hắn đang nhìn nó bằng ánh mắt quái dị.

Nhỏ đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, hồi hận vì những gì mình vừa hứa hẹn. Nó còn nổi tiếng thù dai nhớ lâu, trả thù thì kinh dị thôi rồi. Ai mà dám chối là nó sẽ vận dụng đủ các loại võ công để tấn cho nhớ ra thì thôi. Không cẩn thận nhỏ bị nó đánh đến vào bệnh viện định cư dài dài mất!

Rồi nhỏ quay qua Harry, trừng mắt, nói giọng đầy nguy hiểm:

– Harry, dậy! Không tối nay chị mày không cho ăn nữa! Tối ra ngoài chuồng chó ngủ.

Cậu vội vàng bật dậy, ngược đôi mắt long lanh lên nhìn Bảo Anh:

– Chị ơi, em dậy rồi này! Em không muốn ngủ ở chuồng chó đâu! Em muốn ngủ với tỷ tỷ cơ!!

Nó hất mặt:

– Mày thấy chưa? Mày bị người ta kỳ thị đến nỗi nhà có mấy người liên mà nó chỉ muốn ngủ với tao.

Haizzzz~ Bảo Anh thở dài, khoát tay:

– Thôi về đi. Nói chuyện với mày mệt quá! Cứ thế này thì tao tổn thọ mất thôi.

Nó trêu:

– Mày làm gì có thọ mà tổn?

Nhỏ dứ dứ nắm đấm:

– Con này, mày rửa tao thế hả?

Thấy tình hình nguy cấp, Nhật dụ dàng nói:

– Mấy đứa về sớm thế làm gì? Ở lại chơi với bọn anh một lúc rồi tí anh đưa về. Bọn anh đi công viên giải trí đấy! Đi chung cho vui. Phải không Phong?

Hắn hờ hững gật đầu. Rồi hắn đảo mắt quanh lớp. Khi ánh mắt hắn vô tình dừng trên người nó, tim nó hẫng mất một nhịp.

Mình cũng hưởng ứng:

-Phải đấy! Ở lại đi. Càng đông càng vui mà!

Thấy nhỏ do dự, cậu cười:

– Không dám à? Hay lại sợ tôi làm gì cô?

Nói rồi nhìn nhỏ khiêu khích. Phóng ánh mắt đầy thách thức về phía nhỏ, cậu nhếch môi. Nhận được lời tuyên chiến, Bảo Anh giận dữ nói:

– Anh bảo ai không dám? Đừng tưởng có tí sắc mà vênh nhé! Anh thách tôi chứ gì? Được rồi, thích thì chơi. Tôi ở lại. Mỗi việc con con này mà cũng không làm được thì tôi không mang họ Triệu. Hứ!

– Ô ồ! – Cậu nhìn nhỏ hứng thú.

“Bóp”

2 bóng hình ngã lăn quay ra đất, ôm đầu đau đớn.

– Vy ơi! Sao mày nở làm thế với tao? Tao khóc đây! Hu hu hu! – Nhỏ ngồi trên đất giả vờ khóc.

– Vy ơi! Vy ơi! Sao cô lại đánh tôi? Tôi có tội tình gì đâu? Hức hức hức – Cậu ôm đầu, oan ức nhìn cô.

Cô thu hai cánh tay vừa đập vào đầu hai con người oan gia cứ gặp là cãi kia lại, nở nụ cười ác quỷ:

– Giờ muốn đi và vui vẻ hay muốn ngồi đất ôm đầu khóc tiếp trong đau đớn? Chọn nhanh! (Nhặt *lau nước mắt*: Vy Vy của anh đã lớn thật rồi. / Hấn *gật đầu* *đưa khăn*)

Cậu và nhỏ nhìn nhau, (giả vờ) quệt nước mắt. Bảo Anh hứng khởi hô:

– Đi nào! Đi nào! Công viên giải trí thẳng tiến!

Nó cười nhẹ, đôi mắt dị sắc ánh lên sự vui vẻ, khoe môi vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Khung cảnh tuyệt mỹ vừa rồi, hấn đã đem tất cả thu vào tầm mắt. Rồi cũng chẳng hiểu sao, đáy mắt khẽ loé lên một tia nắng ấm áp.

Lớp vỏ băng lạnh lẽo và kiên cố, đã xuất hiện... một vết nứt.

.....

Công viên giải trí Dream World:

– Oa! Ở đây đẹp quá! Vừa to lại vừa lung linh! Đẹp quá đi! Tôi thích!

Bảo Anh quay sang cười thật tươi với anh chàng Minh đang đi đằng sau. “Mèo con... cười cũng dễ thương đấy chứ!” Minh đỏ mặt nghĩ thầm. Nhưng chỉ một lúc sau, cậu lại muốn đập đầu vào tường và tự kỷ hỏi tại sao bản thân lại có cái suy nghĩ vớ vẩn đó. Vì sao ư? Chúng ta hãy quay lại 10’ trước để biết nguyên nhân vụ việc này.

_____Flashback_____

Khoảnh khắc nhỏ quay lại cười với cậu, tìm cậu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng liền ngay sau đó, một giọng nói chanh chua đầy ghen tị vang lên, chặn ngang dòng cảm xúc của nhỏ:

– Ê mày! Cái con đang cười hớn hở như Thị Nở kia xấu đến thế là cùng mà lại được đi với các anh đẹp trai lồng lộng thế kia! Ông trời đúng là không công bằng mà!

Nhỏ kia cũng đồng tình:

– Ủ, đúng đấy! Tao cũng thấy thế! Không biết nó tài tình thế nào mà cua được mấy anh kia?!

Nghe vậy, Bảo Anh hoá đá. Sau một khoảng thời gian ngơ ra rất nhỏ, nhỏ quay lại, gườm gườm nhìn 2 con nhỏ kia trang điểm đầy cộm, phấn son lòe loẹt lại mặc váy ngắn cùn cùn. Chỗ nào hở được là phơi bày ra hết. Nhỏ tức giận nói:

– Đây! Hai cô vừa nói gì thế hả?

Cái đứa phát ngôn đầu tiên tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Ôi! Cô nghe được rồi sao?

Nhỏ cười gằn:

– Không những nghe được mà còn nghe rất rõ là đằng khác.

Con nhỏ thứ hai sắc mặt không thay đổi, cay nghiệt nói:

– Cô đã nghe được thì tôi cũng không giấu nữa! Tôi nói thẳng cho cô nghe, cô nhìn lại bản thân mình xem, chỗ nào cũng xấu xí, bẩn thỉu. Nhìn túi của cô này, túi này nhặt được ở bãi rác sao?

Nói rồi nhỏ đó chỉ tay vào chiếc túi sách Hermes Berkin xa xỉ nhỏ đang cầm. (Ôi trời! Túi này tận \$150,000 đấy em ạ!)

– Cả chiếc áo này nữa! Cái váy này thật là một thảm họa thời trang mà!

Bảo Anh cười lạnh:

– Nói hết chưa?

Nhỏ đó cảnh giác:

– Hết rồi.

Rồi nhỏ tiến lên một bước, xô nguyên một tràng:

– Cô bảo tôi xấu thì xem lại cô trước đi. Mặt bôi cả tấn phấn, không thấy nặng à? Đi đường phấn cứ rơi là tả, làm mất vệ sinh nơi công cộng. Mắt kẻ xanh lè như cave, môi đỏ chót còn hơn cả Bạch Tuyết. Tối nay trước khi đi ngủ nhớ dành ra 2 tiếng để tẩy trang, không mụn lại mọc chi chít trên mặt thì đừng trách tôi chưa nói trước. Túi tôi xấu, quần áo nhặt từ bãi rác về thì xin lỗi vì lỡ làm đau đôi mắt cú cọ của cô. Tôi cũng không nhớ quần áo của tôi có phải từ bãi rác hay không nhưng tôi chắc chắn rằng lúc tôi đi mua bộ quần áo này thì cũng gặp cô đang năn nỉ đòi giảm giá ở đây! Haizzzz, đời cũng thật éo le, tại sao người tốt như tôi đi trên đường lại gặp phải 2 con điên thích cắn người thế nhỉ?

Con còn lại tức lên, định cho nhỏ một trận thì...

– Phấn đi! Cô đang làm ô uế nơi này này đây!

Nó đã trở lại vẻ lạnh lùng vốn có, mặt không cảm xúc.

Anh nó cũng ần ần mi tâm, mặt môi nói:

– Biến đi! Mệt quá!

2 nhỏ đó tức phát khóc:

– Các người...

Rồi quay người, ngúng nguẩy bỏ đi.

“Rắc rắc” – Văng, đó chính là tiếng hình tượng của Bảo Anh trong lòng Minh đồ vỡ.

_____End Flashback_____

Bỏ qua chuyện vừa rồi thì sau cùng, bọn nó đã có khoảng thời gian vô cùng tươi đẹp với bọn hần. Và chần chẫn một điều rằng, khoảnh khắc đó, giây phút đó, không ai trong bọn họ có thể nào quên. Khi đã trưởng thành, có thể, biết đâu đấy, sẽ có một người kể lại câu chuyện này với sự hoài niệm còn đọng mãi trong trái tim.

_____....._____

Sau khi về nhà, bọn nó mỗi người một việc. Bảo Anh xuống bếp làm bữa tối. Vy ngồi nói chuyện phiếm với Harry ngoài phòng khách, không biết nói gì mà cười liên tục. Nó thì ôm bóng gối ngồi trên sofa xem nốt Twilight. 1 tiếng sau, nhỏ đã bắt đầu dọn đồ ăn ra bàn, cô vẫn đang tám với Harry (Au: Không hiểu sao lắm chủ đề để nói thế!). Nghe thấy tiếng cười lần thứ n của cô, nhỏ tình nghịch nói vọng ra:

– Vy! Mày không sợ tao mách anh Nhật rồi anh ấy ghen hả? Sao cười lắm thế? Hay máu chưa lên não?

Cô hét trả lại:

– Làm việc của mày đi! Com xong xuôi chưa mà hóng hót?

Nhỏ phụng phịu tiếp tục dọn bàn. Nó vừa đổi đĩa, chuyển sang xem Harry Potter. Rồi Bảo Anh vỗ tay:

– Mọi người ơi, vào ăn com nào!

Nghe thế, 3 con người rảnh rồi suốt từ nãy chạy rầm rầm ra phòng ăn. Nhỏ cười:

– Không hiểu chúng mày có cái gì chậm nhưng có ăn là chạy còn nhanh hơn cả ma cà rồng.

Harry nhìn bàn ăn đầy ụ ụ mà thòm thèm. Trên bàn hiện giờ là 4 bát mì ramen, 2 bát udon, 1 đĩa tôm hùm sốt bơ kem ăn kèm với khoai tây nghiền và cả một rổ bánh mì nướng to đùng. Còn có món bánh trắng miệng là 4 đĩa chocolate Molten Lava Cake. Ngoài ra mỗi người còn có một cốc nước hoa quả.

Nó giờ đưa cảnh báo nhỏ:

– Này này! Cẩm mỳ mang anh Edward của tao ra nói đây nhé!

Vy xoa bụng:

– Thôi nào mọi người, ăn thôi!

Rồi bọn nó lao vào ăn như bị bỏ đói lâu năm ở sa mạc. Ăn xong, Harry giờ ngón cái lên, tán thưởng:

– Chị đúng là số 1, Bảo Anh ạ!

Nhỏ đắc ý hất mặt.

Sau bữa ăn tối là thời điểm giải trí riêng của mọi người. Ai cũng đang ở phòng riêng, tự thưởng cho bản thân một buổi tối tuyệt hảo. Đột nhiên, nó gọi mọi người xuống họp, sắc mặt u ám:

– Tao vừa nhận được tin từ bé Cathy.

– Có chuyện gì xảy ra sao? – Vy căng thẳng hỏi.

– Bang Joker tuyên chiến với chúng ta ở bar Clowz. Hell Angels buộc phải đồng ý. Đồng thời... một số thằng theo phe Joker.

Nó nặng nề nói:

– Vậy là... – Cô thốt lên.

– Thay đồ rồi đến Bar chứ còn gì nữa! Hôm nay chị đây sẽ thân chinh ra trận. Khử khử khử!

Bảo Anh cười nguy hiểm. Harry liếc nhỏ mà rùng mình.

Rồi bọn nó và Harry lên phòng thay quần áo. Sau đó, bọn nó bước xuống với vẻ ngoài khác hẳn.

Nó mang về bụi bặm với quần đùi bò màu đen, quần tất đen, áo ba lỗ cũng đen nốt với dòng chữ “Bloody girl” đỏ, đi đôi Converse đen số lượng có hạn. Nó buộc gọn mái tóc dài màu nâu lên, đeo kính râm đen che gần nửa khuôn mặt bầu bĩnh, tai trái xỏ khuyên hình sao sáu cánh bằng kim cương đen. Bây giờ, nó trông vừa bí ẩn, vừa quyến rũ.

Vy điệu dàng mà cá tính với chiếc quần đùi trắng tôn lên đôi chân thon dài, áo phong trắng và đôi giày cao gót trắng đính pha lê lung linh. Mái tóc tím huyền ảo bay bay theo gió.

Bảo Anh cực quyến rũ khi mặc crop top đỏ cúp ngực, mini skirt màu đỏ nốt, đôi giày cao gót đỏ được thiết kế riêng bởi Marc Jacobs. Màu vàng high-lighted hồng của tóc nhỏ nổi bật trong màn đêm.

Vy phấn khởi:

– Đi nào!

Bảo Anh cười bí hiểm:

– Chúng ta sẽ...

Nó lãnh khốc hoàn thành câu nói:

– Thiết lập lại trật tự thế giới ngầm.

Harry và bọn nó leo lên motor, thẳng tiến đến bar Clowz.

_____

Bar Clowz...

Nó đập cửa bước vào, sát khí tỏa ra có thể giết chết một người. Nó trầm giọng nói:

– Bảo con Catherine vác xác ra ngoài này nếu không muốn chết!

Một thằng con trai bước đến, định bẹo má nó nhưng bị nó hất tay ra. Thằng đó cười khà ồ:

– Cung à! Em có biết chị Catherine là ai không mà lại dám gọi thẳng tên như thế?

– Không biết thì tôi gọi làm gì? Bị down à?

Nó lạnh lẽo trả lời. Hấn tức lên định tát nó thì nó vạt hấn xuống đất. Hấn lồm cồm bò dậy, đưa tay ôm bụng, gào lên:

– Chúng mày đâu! Đánh chết con khôn ấy cho tao!

Khoảng một lũ 50 thằng con trai lao đến đánh nó. Nhưng nó chỉ đơn giản là rút phi tiêu ra, phi vào giữa trán thằng đi đầu. Máu từ đầu hấn chảy ra thành dòng, nhuộm đỏ cả tấm thảm bọn nó đang giẫm lên. Mùi tanh nồng bốc lên khắp căn phòng. Nó nhếch mép: “Cùng xem kết quả nào!” Hiệu quả tức thì. Thấy thằng cầm đầu bị giết không thương tiếc, bọn đi sau lập tức lùi lại. Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên:

– Làm gì thế?!

Bọn vừa rồi quay ra thì thấy một cô gái xinh đẹp mỹ miều với mái tóc hung đỏ lạnh lùng nhìn về phía đám đông đang hỗn loạn kia. Một thằng nhanh nhẩu nói:

– Thừa chị...

– Khoan đã!

Cô gái đó đã kịp nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai khuất sau những dáng người cao lớn đó.

– Chị!

Cô gái lao ra ôm chầm lấy nó. Nó cười hiền, xoa đầu người trong lòng:

– Chị về rồi đây, bé Cathy.

Chợt Cathy quay ra nói với mọi người trong phòng:

-Chúng mày có biết chúng mày vừa đánh ai không?

Mấy thằng đó ngo ngắc lắc đầu.

– Đây là...

– Lucifer, bang chủ, chị cả của Hell Angels này.

Harry cướp lời.

Cả bang sững lại, run lẩy bẩy, đợi án tử hình xảy đến thì:

– Không sao! Lần đầu gặp mặt, ta tha! – Nó bình thản.

Một giọng nói nữa lại vang lên, nhưng lần này mang âm vực cao:

– Ô hay! Sao ông cứ thích phá đám tôi thế nhỉ?

Cathy oán hận nhìn tên chủ mưu. Harry nhún vai, cười hi hi. Cathy thờ dãi:

– Lucy, Vivian và Alice, các chị vào phòng Vip 1 đi! Có người đợi đấy!

Bọn nó không đáp, đi theo hành lang đến trước cánh cửa gỗ sồi đen mạ vàng chữ “VIP 01”. Hít một hơi, bọn nó đẩy cửa vào trong. Ở đó...

End chap 7.

*****

Tên ten! Chap nóng hổi vừa thổi vừa đọc đây! Đố mọi người, ai ở trong phòng Vip 01 đó?

Thật ra au định up truyện lúc 9.00 cơ, nhưng do viết không kịp. Cũng tại cái bản tính chậm chạp của au *đập đầu vào đầu phụ*. ❖❖❖❖❖❖❖

Chap này và chap 6, như đã nói, là quà Giáng sinh cho mọi người. Vậy nên..,

MERRY CHRISTMAS!!

GIÁNG SINH VUI VẺ!!❖❖❖❖❖❖❖

Au chỉ biết từng ấy thôi, mong mọi người thông cảm. Nếu có người hỏi tại sao au không up ngày 24 mà ngày 25 mới up thì au cũng trả lời luôn:

– 24/12 chỉ là ngày Chúa ra đời mà thôi. 25/12 mới là Giáng sinh, OK?❖❖❖❖❖❖❖

Au chúc mọi người đọc truyện vui vẻ. Nhân đây cũng nói luôn, au sẽ không up chap khoảng 1 tuần, nhưng đến ngày 1/1 sẽ ra 2 chap, coi như (lại) là một món quà nhỏ tặng mọi người. Au sẽ cố gắng hết sức để viết truyện thật hay. Vì vậy, ủng hộ au nhé! Và đừng bỏ au (suýt quên).💎💎💎💎💎

P/S: Nhớ vote và cmt cho au nhé! Thanks mọi người nhìu nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Khởi Động Vòng Sơ Loại.

*Khi tình yêu không còn cách nào giữ lại

Khi phút chót, em đã quyết ý rời đi

Em muốn anh tìm lý do để em quay đầu

Nhưng đến cuối cùng, anh lại để em bước tiếp

Em nói không muốn chia tay, nước mắt rơi xuống

Đến tận cùng của nỗi đau, em dứt khoát quên đi tất cả

Anh cũng tìm được một lý do để thay đổi kết cục, nhưng cuối cùng vẫn buông tay

Em nói chia tay rồi sẽ không còn nhớ đến những kỷ niệm năm xưa

Anh chỉ mỉm cười và bình thản nói “Chưa từng quên, sao em cần phải nhớ?”*

*****

Bọn nó bước vào và...

– Oppa!

Nó ngạc nhiên thốt lên. Rồi quay về gương mặt không cảm xúc, nó nói:

– Sao anh lại ở đây? Em tưởng giờ này anh hay xem Tom và Jerry cơ mà?

Nhật ung dung rung đùi, tao nhả cầm lấy ly rượu uống một ngụm. Sau đó, anh chỉ tay vào cái TV ở góc phòng, ngay cạnh chỗ bọn nó đang đứng:

– Thì đúng là anh đang xem Tom và Jerry mà. Nhìn xem

Nó quay ra, vừa đứng lúc nhìn thấy cảnh chú của Jerry dứt râu Tom làm dây đàn. Nó lạnh lùng hỏi Nhật:

– Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em. Sao anh lại ở đây? Không, nói đúng hơn là, tại sao anh biết bọn em ở đây?

Bầu không khí im lặng đến đáng sợ bao trùm lấy căn phòng. Chần chừ một lúc, rồi thở dài, anh mới nói:

– Tiểu Nguyệt à, anh là anh trai em. Em là nghĩa vụ và bổn phận của anh. Những gì em giấu anh đã điều tra ra hết. Còn những bí mật đó, nói ra hay không phụ thuộc vào quyết định của em

Mặt nó khẽ biến sắc. Hần nhủ mày sau khi nghe câu nói của anh “Những bí mật đó?” Nó liếc quanh phòng, ánh mắt vô tình mà hữu ý lướt qua hắn, đang định mở miệng thì Bảo Anh hét, chặn ngang lời nó:

– Tên dog kia, anh làm cái quái gì thế hả? Bỏ cái tay thói của anh ra ngay!

Mọi người quay ra nhìn Minh thì thấy cậu đã lướt tới bên cạnh nhỏ từ lúc nào và bây giờ thì cái bàn tay “thối” đó đang ngang nhiên đặt trên eo nhỏ. Cậu cười hi hi không đáp, nhưng cũng không bỏ tay ra. Nhỏ có chút ngại ngần, tìm tự dưng đập nhanh không rõ lý do. Rồi nhỏ lấy sức, giơ chân đập bạn Minh văng tít ra đầu bên kia căn phòng. Hắn, nó, Vy, Nhật và Harry – những khán giả “Ồ” lên một tiếng rồi tiếp tục ngồi ăn bỏng ngô và xem phim 3D sắc nét và sống động đầy màu sắc. Cậu ngồi dậy, xoa xoa cái bàn toạ yêu dấu, đau đớn nói:

– Này tôi hỏi thật, cô có chắc giới tính của cô là nữ không vậy? Hay cô là người phi giới tính? Tôi thì tôi nghĩ mẹ cô đi siêu âm gặp bác sĩ rờm rời tưởng cô là con gái sau phát hiện ra shock quá nên đi phẫu thuật chuyển đổi giới tính cho cô.

Harry cười khanh khách khi xem trò vui.

Mặt nhỏ chảy đầy vệt đen. Nhỏ hét lên, chỉ tay vào cậu:

– Hà? Cái gì mà phẫu thuật chuyển đổi giới tính? Anh nhìn lại bản thân xem, nhuộm tóc hồng mà còn nói! Anh muốn chết à?

Nói rồi nhỏ giơ tay lên định đánh cậu, nhưng cứ chần chừ mãi. Nhìn Bảo Anh trừng đôi mắt trong veo sáng ngời, cánh mũi nhỏ xinh phập phồng vì tức giận, bàn tay trắng nõn nắm chặt đến lộ cả gân xanh thì lại thấy buồn cười. “Mèo con. khi giận đáng yêu đấy chứ!” Nghĩ vậy, bản thân cũng không tự chủ được mà nhếch khoé miệng quẹo rừ lên. Gương mặt nở một nụ cười tím tím đầy dịu dàng. Thế nhưng, đáng buồn là khi nhỏ nhìn thấy tình trạng hiện tại của cậu, đại não đột nhiên truyền đến cái suy nghĩ “Không biết anh ta nghĩ gì mà cứ cười ngây ngô một mình thế nhỉ? Hay là sợ quá hoá down rồi? Khử khử khử, mình phục mình quá!”

Những vị khán giả thấy đang đến đoạn diễn viên độc thoại nội tâm thì bỏ bông ngô xuống, làm việc riêng. Hấn cắm headphone vào iPod nghe nhạc, nhắm nghiền mắt tận hưởng những giai điệu tuyệt vời. Nó, không biết tự dưng lấy đâu ra quyển truyện, ngồi gở từng trang sách, nét mặt theo tình tiết truyện mà có sự thay đổi nho nhỏ. Lúc vui, lúc buồn, lúc ngạc nhiên, khi lại trầm ngâm. Nghe đến bài hát “Nothing compares to you” của Sinead O’ Corner, đột nhiên hấn liếc qua, thu được vào mắt biểu cảm phong phú của nó, đột nhiên thấy vui vui, sắc mặt dịu đi đôi chút. Nó không để ý, tiếp tục sự việc trong đại nó đang làm. Harry móc điện thoại ra nhắn tin tán gái. Vy thì lôi iPhone ra chơi Smash Hit (hay lắm đó!). Bên cạnh còn có một người con trai đẹp như tranh vẽ, đôi mắt quẹo rừ khẽ cong cong như đang cười. Nhưng mà, cái vẻ ngoài của anh ấy không hề liên quan đến tiếng hô cổ vũ:

– Có lên bà xã! Có lên! Anh tin ở em. Anh biết em có thể làm được mà.

Nghe đến đấy, mọi người quay ra nhìn Nhật đầy kỳ thị. Không khí quý dị lan ra khắp phòng. Nó là người tiên phong phá vỡ sự kỳ quái, trên cô:

– Kia “bà xã”, “ông xã” đã cổ vũ nhiệt tình như thế thì có mà qua được level 11 để chơi bàn Vô cực chứ nhỉ?

Vy đỏ mặt, đẩy người nó ra, quay sang mắng Nhật:

– Anh bị đứt mắt dây thần kinh xấu hổ à?

Anh làm vẻ tủi thân quay đi chỗ khác. Thấy vậy, cô vội xoa người qua an ủi anh:

– Thôi mà, cho em xin lỗi, nhé!

Anh liếc cô, nghi ngờ:

– Thật chứ?

Cô gật đầu liên tục. Anh cười mỉm, xoa đầu cô:

– Vợ anh đáng yêu quá!

Nó nhìn thấy cảnh tượng kinh dị này, da gà nổi đầy mình “Ôi trời, anh mình mà lại sến súa đến đáng sợ thế này sao?” Bảo Anh và Minh, không biết từ lúc nào mà đã tìm ra một cách làm lành trong hoà bình. Ngồi xuống cạnh Nhật, nhỏ nói:

– Hay gọi cái gì để uống đi! Khát quá!

Cậu, sau khi yên vị cạnh gấn thì cũng đồng tình:

– Phải đấy! Nói chuyện từ nãy đến giờ đúng là vừa khát vừa đói.

Nó quay ra nhìn nhỏ, hấn liếc cậu, cùng chung một suy nghĩ với nó “Có mà hai người cãi nhau mới khát ỉ!” Anh thở dài, nhắc điện thoại lên:

– Cho người vào.

Một lát sau, có người bước vào với quyển sổ trên tay. Anh ta cung kính nói:

– Mọi người muốn uống hay ăn gì không ạ?

Nó suy nghĩ một lúc, lạnh lùng thốt ra:

– Cocktail “Lừa tình”.

Kết thúc câu nói, nó mới phát hiện ra không phải chỉ mình vừa phát ngôn. Nó nhìn hấn, đúng lúc bắt gặp hấn đang chăm chú nhìn mình, nó quay mặt đi.

Rồi đến lượt Vy, cô tao nhả hắt tóc, nhìn vào người bồi bàn, mỉm cười:

– Cho một Mendis Coconut Brandy. Cảm ơn.

Anh ta lúng túng cúi xuống ghi chép và hỏi:

– Vậy còn ngài Louis thì sao?

Anh lịch sự nói với anh ta, nhưng ánh mắt thì bắn ra tia lửa điện:

– Tôi muốn một Tequila Ley 0,925. Nhanh lên.

Người bồi bàn sợ hãi, run rẩy cầm bút hí hoáy.

Minh nhún vai:

– Vậy tôi uống Clos de Griffier Vieux Cognac.

Bảo Anh trầm ngâm rồi nói, trung ra nụ cười quyến rũ:

– Anh lấy hộ tôi một chai L’or De Jean Martell Cognac nhé!

Nói xong còn nháy mắt với người bồi bàn kia. Anh ta cúi người bước ra ngoài, kịp nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của một – ai – đó. Sau khi đóng cửa lại, anh ta thầm thở phào một hơi, lau mồ hôi đã chảy đầm đìa trên trán, nghĩ thầm “Minh nhất quyết sẽ không bao giờ đến trước mặt bọn họ nữa. Hai người đó thật là đáng sợ mà!”

Đang vui vẻ nói chuyện thì Cathy hốt hải chạy vào nói:

– Bọn Joker gửi thư.

Mặt nó tối sầm, chẳng lẽ...

– Hoãn. Hôm nay không đấu nữa.

Nó nghĩ, đúng là có gián điệp trong Hell Angels, tên đó đã kịp báo với bang tuyên chiến. Biết bọn nó đã về, vậy chắc chắn chúng không thể có đủ lực lượng để đấu với bọn nó.

Quên mất, phải gt Cathy đã chứ

Lâm Thủy Chi (Catherine): 16 tuổi, con nuôi của chú nó. Khuôn mặt baby đáng yêu. Mái tóc hung đỏ ngắn ngang vai, mắt hồng mơ mộng. Làn da trắng nõn mịn màng. Sống mũi cao. Thân với bọn nó do được những chị ấy cứu khi gặp phải cơn đói. Tên thân mật là (bé) Cathy. Đồng thời là người trong mộng của Harry. Dễ thương với người thân, đối với người ngoài hoặc kẻ thù thì lạnh lùng do đi theo bọn nó 6 năm rồi. Thường xuyên sử dụng súng. Tuy nhiên, bắn chưa thực sự chuẩn xác. IQ: 290/300.

Sau khi về nhà, lên phòng, nó để mặc cho cơ thể rơi tự do xuống giường. Thở dài, nó nhắm mắt. Đột nhiên, một giọt nước mắt trong suốt vô thanh lẫn dọc theo gò má trắng mịn hồng hào. Nó ngồi dậy, cầm lấy bức ảnh đã phai màu theo năm tháng “Bao giờ em mới được gặp anh, Jason? Anh biết không, em đã gặp được một người rất giống anh. Nhưng làm sao đó có thể là anh cơ chứ! Anh ấy lạnh lùng lắm, cả ngày hầu như không nói đến một từ. Còn anh, anh lại dịu dàng biết bao!” Nó mỉm cười, một nụ cười xinh đẹp và thanh thuần rung động lòng người. Rồi nó ôm bức ảnh vào lòng, thiếp đi lúc nào không hay.

---

7. 00 am...

Bọn nó và bọn hấn bước vào trường. Toàn trường ngạc nhiên tại sao hai nhóm này lại đi cùng với nhau. Mọi thứ vẫn như thường lệ. Fan boy và fan girl vẫn gào thét điên cuồng. Lincy, Misa và Carol vẫn đứng từ xa mà ghen tức. Duy chỉ có một điều khác. Đó là...

– Tiểu Nguyệt, Vy Vy, Bảo Anh đã chuẩn bị kĩ càng chưa? Hôm nay bắt đầu vòng sơ loại rồi đấy!

Nhật cười dịu dàng. Vy nhí nhảnh đáp:

– Đâu có gì phải chuẩn bị! Cứ giữ tinh thần thoải mái đi thi thì thẻ nào chả qua.

Hấn không nói gì, suốt dọc đường đi không mở miệng lấy một lần. À không, hấn có mở miệng ra ngáp. Nó liếc nhìn hấn đầy hiếu kỳ “Sao anh ta không nói gì nhỉ?” Harry thì không biết nghĩ gì mà cả buổi không nói.

7 con người hoàn mĩ bước vào lớp, thu hút vô số ánh nhìn của những người trên đường đi. Cất balo vào chỗ, bọn nó thông thả đi đến bảng thông báo

của trường xem nơi thi. Để lại Harry cô đơn ở lớp. Nhưng vấn đề là, anh chàng này lại vui vẻ vì được tán gái thỏa thích. Rồi chẳng ai nói câu nào, mọi người vào Hội trường. Sau khi yên vị tại chỗ, nó nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ cùng thách thức của Lincy. Nó không nói gì, chỉ quay mặt đi đầy chán ghét. Á thấy thế, tưởng nó sợ nên đắc ý cười khẩy “Mày không thắng được tao đâu, Trương Lê Hà Nguyệt.” “Reng... reng... reng” Tiếng chuông vào giờ học vang lên, đồng thời báo hiệu đã đến giờ thi. Trong 15’ đầu, mọi người cắm cúi làm bài, viết đến điên cuồng. Nhưng lại có hai cá thể đứng đưng như không. Hân (lại) ngồi nghe nhạc, ánh mắt lơ đãng liếc xung quanh, vô tình dừng lại ở nó một lúc. Nó thì ngáp lên ngáp xuống, cầm iPhone chơi Stick Ninja. Hết 15’, hân tháo earphones ra, cầm bút lên viết như bay mà lại nhẹ nhàng và thần nhiên đến không tưởng. Nó cũng buông điện thoại xuống, tập trung làm bài.

Chỉ 30’ sau, hân đã hoàn thành 300 câu trắc nghiệm và 12 câu tự luận, đem bài lên nộp cho giám thị rồi rời khỏi phòng. Cô giáo mới làm giám thị có chút ngây ngất nhìn dung mạo tuấn mĩ hơn người của hân. Cho đến khi hân bỏ ra ngoài, cô ấy mới nhìn bài làm của hân. Kinh ngạc. 12 câu tự luận, câu nào cũng ngắn gọn, súc tích nhưng vẫn đầy đủ ý. Đề thi này, thậm chí có một số GV còn làm chưa chuẩn xác. Nhưng bài làm này... hoàn hảo. Không còn gì có thể bắt bẻ được nữa. Tiếng bước chân nhẹ như có như không, chậm rãi rời khỏi căn phòng. Vì đã 3 năm chứng kiến cảnh tượng này nên mọi người cũng không phản ứng gì. Không ngạc nhiên, không sửng sò. Hân ra ngoài hội trường, bước chân đến cầu thang thì lại thoáng chần chừ. Cuối cùng, sau màn độc thoại nội tâm gay gắt và căng thẳng, hân bước về phía khu nghỉ dưỡng. Ngồi xuống chiếc ghế làm từ gỗ sồi quý giá, hân trầm ngâm. Rồi hân rút earphones ra, tiếp tục nghe nhạc.

“Not sure if you know this

But when we first met

I got so nervous

I couldn’t speak

In that very moment

I found the one and

My life had found its missing piece

So as long as I live I’ll love you,

Will have and hold you

You look so beautiful in white

And from now till my very last breath

This day I’ll cherish

You look so beautiful in white tonight

.....”

Giai điệu ngọt ngào từ bài “Beautiful in white” của Shane Filan nhẹ nhàng rót vào tai hân. Hân nhắm mắt tận hưởng, tạm quên đi bầu không khí xung quanh.

10’ sau khi hân rời đi, nó cũng hoàn tất bài làm của mình. Mắt nó khẽ liếc qua cái ghế trống bên cạnh. Có chút hụt hẫng. Nhưng mặt nó vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ và lạnh lùng. Thở dài, mang bài lên nộp, nó ra khỏi phòng. Cô giáo một lần nữa sửng sò với bài thi của nó. Lincy cảm hận nhìn bóng dáng nó lướt đi, tay nắm chặt cây bút đến suýt gãy.

Bước ra ngoài, một làn gió lạnh buốt lùa vào mái tóc nó. Lạnh. Nó dựng cao cổ áo rồi đi tiếp. Khi ngang qua khu nghỉ dưỡng, nó – một người không bao giờ quan tâm đến những thứ vớ vẩn như thế, chợt có linh cảm. Nó quay sang bên phải, thì thấy một bóng hình mảnh mẽ đang im lặng nghe nhạc. Nó định bước đến chỗ hân thì dừng lại, tiếp tục đi về lớp. Nhưng rồi chần chừ, nó lại quay lại chỗ hân. Sau đó nó lại bước theo hướng lớp học. Đi tới đi lui một hồi thì nó nghe thấy một giọng nói trầm trầm, len lỏi một tia nắng:

– Đi đâu?

Nó khẽ ngáy người “Hân vẫn thức sao?” Đột nhiên hân mở bừng đôi mắt xám lạnh lẽo, chậm rãi đứng dậy, đi đến chỗ nó đang đứng. Từng bước đi đều thể hiện sự uy quyền, tao nhã mà quý phái. Bầu không khí này như ép nghẹt người nhìn, khiến không ai dám tới gần hân. Hân... chính là vương giả trời sinh.

Nó lạnh lùng đáp:

– Liên quan gì đến anh? Mà anh ngồi đây làm gì?

Mắt hân liếc một vòng từ đầu xuống chân nó, cuối cùng dừng lại ở gương mặt tinh xảo như được điêu khắc:

– Dị.

Nó tỏ vẻ như vô tình hỏi:

– Dị ai?

Hắn nhìn sâu vào mắt nó:

– Em.

Tìm nó khẽ run lên, nó tiếp tục nói với chất giọng không cảm xúc:

– Vậy về thôi.

Rồi nó quay người đi trước. Hắn ừ hử không đáp, nhưng cũng chậm rãi đi theo nó. Đi trước hắn, nó không hiểu sao trái tim nó lại đập mạnh như thế. Một cái chồi nhỏ lặng lẽ vươn lên trong tim nó, dần chọc thủng lớp vỏ băng sắc lạnh. Lướt qua một cái cửa kính, nó cứng người. Nó vừa nhìn thấy...

Hắn đi đằng sau thấy nó đột ngột dừng lại, liền mở miệng:

– Sao thế?

Nó lắc đầu, tiếp tục bước:

– Không có gì.

Nó và hắn vừa bước vào đã dành được sự chú ý từ đông đảo thần dân của lớp 12S1. Hắn không quan tâm, bước đến bàn học rồi gục xuống ngủ, không quên đeo earphones vào. Nó bước về chỗ ngồi, thản nhiên lấy một bên earphones của hắn, nhét vào tai. Cả lớp vì hành động này của nó mà shock đến quên cả khép miệng lại. Hắn cũng không phản ứng gì, tiếp tục ngủ. Nó thấy chán nên cũng nằm xuống bàn ngủ. Harry ngồi đằng sau nhìn thấy thì khẽ cười gian. Nhật, Vy, Bảo Anh và Minh đi vào lớp, đập vào mắt là cảnh tượng khá tình tứ. Hắn và nó khi ngủ quay mặt vào nhau, mỗi người đeo một bên earphones. Hắn rất cao, lưng dài hơn nó nên nhào lên phía trên một chút, đầu hơi cúi xuống, chỉ thấp thoáng hàng mi dài như con gái. Từ xa nhìn lại cứ tưởng hai người đang hôn nhau. Và đương nhiên Lincy cũng tin vậy. Tuy tức giận, lửa cháy bùng bùng nhưng ả không dám đến gần vì sợ các hoàng tử tức giận. Misa cũng ghen tức vô cùng khi thấy Vy và Nhật tình ý nồng nàn, tìm hồng bay tứ phía. Riêng Carol lại khá bình thản. Lý do là Bảo Anh và Minh yêu nhau thì chưa thấy, chỉ thấy cãi nhau như chém chém, sấm chớp giạt đùng đùng.

Trong mơ, nó thấy mình đang đi cùng hắn trên hành lang đầy gió. Và khi qua cái cửa kính bóng loáng, nó nhìn thấy một bàn tay. Bàn tay nắm lấy mái tóc đen bết lại vì máu. Một cái đầu, với gương mặt độc ác, vết sẹo chạy dài từ đuôi mắt xuống khoé miệng. Nụ cười độc địa luôn thường trực trên môi. Ở cái chỗ mà đáng lẽ ra là miệng, thì hiện hữu vết cắt. Không, nói đúng hơn là vết cưa. Nó biết người đã bị giết thảm thương này. Máu... từng giọt chỉ trực chờ nhều xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch. Bàn tay đang đưa, như trêu người...

*****

Chap này là quà Tết cho mọi người.

HAPPY NEW YEAR!

Năm mới chúc các rds an khang thịnh vượng, vạn sự như ý. Nhân đây cũng cảm ơn mọi người vì đã theo dõi truyện của au.

Vốn lúc đầu au định up 2 chap nhưng do chưa kịp viết, lại bị bí ý tưởng nên chỉ có mỗi 1 chap thôi. Sorry và mong mọi người thông cảm.

Còn nữa, ngày nào phát Táo Quân 2015 (mình vẫn chưa biết cụ thể là ngày nào), au sẽ up khoảng 3 – 4 chap ỉ xì. Hi hi hi.

P/S: Nhớ comment và vote cho au nhé! Thanks mọi người nhìu *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông, Dị Anh Với!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giáng Sinh Ấm Ấp.

*Anh lấy đi niềm tin, để trả em dối trá

Lấy con đường hoa lá, trả em cánh đồng hoang

Lấy cả giấc mơ ngoan, trả cho em ác mộng

Lấy cả những rung động, trả lại em niềm đau

Sao không lấy u sầu, để em vui trở lại

Không lấy đi khờ dại, để em đừng yêu anh*

*****

Kết thúc một ngày học mệt mỏi, bọn nó vác cặp lên chuẩn bị đi về. Nó mệt mỏi đứng đây, giờ tay che cái ngập:

– Về thôi. Mệt quá!

Vy và Bảo Anh gật đầu, chậm chạp bước theo nó. Cô vừa quay bước đi thì Nhật kéo tay cô lại, dịu dàng mỉm cười:

– Máy đưa dọn về ở với anh đi. Tiện thể tập cho cuộc thi luôn. Có gì bọn anh đưa đón cho tiện. Nếu được tập luyện cho cuộc thi nữa!

Cô lưỡng lự nhìn nó, chưa dám tự tiện trả lời vì sợ nó tức giận, mặc dù trong lòng đã điên cuồng đồng ý. Anh nhận thấy sự do dự của cô thì cũng quay sang nó chờ đợi. Nó liếc liếc, cháy cả mồ hôi vì ánh mắt thâm sâu đầy tình ý của hai con người này. Cuối cùng, không thể chịu đựng được, nó bất lực gật đầu:

– Được rồi. Chuyển về cũng ổn. Tiện thể giám sát xem anh làm gì. Mẹ bảo đấy.

Đến câu cuối, nó quắc mắt nhìn anh, ánh mắt lóe lên tia gian xảo thấy rõ. Những ngày sắp tới của anh, có lẽ sẽ không yên bình như mong đợi. Anh đột nhiên hồi hận vì đã đưa ra cái ý tưởng này.

– Khoan đã!

Một tiếng hét cắt ngang suy nghĩ của Nhật. Mọi người quay ra nhìn cái mặt còn chưa khép miệng lại của Bảo Anh, đầu đầy dấu chấm hỏi. Nhỏ run run chỉ vào Minh:

– Anh nói “bọn anh”. Tức... tức là tên gay này cũng ở đó hả?

Cậu nheo mắt cảnh báo “Cẩn thận không tôi phạt đấy. Nhớ lần trước không?” Nhỏ thấy lạnh sống lưng, tự hỏi tại sao lớp đóng cửa mà gió vẫn tràn vào nhiều thế! Nhật cười cười khi nhìn thấy thái độ của cặp oan gia kia:

– Ừ. Nó ở nhà anh mà. Cả Phong kia cũng thế.

Nói rồi không hiểu sao bản thân anh lại không khác chế được mà liếc sang nó. Nhưng mặt nó lại không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ che phủ bằng một lớp băng tuyết. Nhỏ giãy nảy, chạy đến lắc tay nó:

– Nguyệt ơi Nguyệt à, giúp tao đi. Tao không muốn ở với tên “đệ nhất thiên hạ gay” này đâu!

Nhưng nhỏ không để ý rằng, có một đôi mắt giận dữ cùng toan tính đang nhìn mình:

– Cô... về nhà biết tay tôi.

Vâng. Cũng không có gì phức tạp đâu, bạn Minh lên con í mà. Hí hí hí.

Nó cười khỏ, hất tay nhỏ ra, phũ phàng buông một câu:

– Không muốn cũng phải ở. Mà mày có ở cùng phòng với Minh đâu mà phải lo. Ở cùng nhà thôi mà. Thỉnh thoảng chạm mặt nhau, có gì không vừa ý thì ngoảnh mặt làm ngơ cho yên bình. Mày không chịu thì tao lột đồ, trói mày lại mang đến tận giường Minh cho mà xem.

Nhỏ đau đớn khóc thầm, lặng lẽ chui ra góc lớp tự kỷ.

– Còn em thì sao, tỷ tỷ?

Nhân vật bị bỏ rơi từ nãy đến giờ – Harry mắt long lanh nhìn nó, lên tiếng. Nó hờ hững liếc cậu:

– Kệ mày.

– Ó! Tỷ tỷ!

Harry nước mắt giàn giụa lắc lắc người nó. Nó lơ đi, quay ra nói với Nhật:

– Nhà anh ở đâu tí nữa bọn em đến sau. Còn phải đóng gói hành lí nữa.

Anh nghĩ nghĩ, thấy phải thì cất giọng dịu dàng:

– Nhà XX đường YY phố ZZ.

Nó ghi nhớ, quay sang đá đá vào Bảo Anh đang ngồi thu lu ở góc lớp:

– Mày đã chịu về chưa hay tiếp tục ngồi đây diễn trò?

Nhỏ giương đôi mắt tội nghiệp lên nhìn nó đầy uất ức:

– Được rồi, về thì về.

Nói rồi nhỏ đứng dậy, nhắm phía cửa ra vào mà bước. Nó thấy vậy cũng đi theo, đưa tay ngoắc ngoắc Vy vẫn đứng đó tâm tình với Nhật:

– Còn mày nữa! Lát nữa gặp lại mà cứ như phải xa nhau mấy kiếp không bằng. Về đi cho tôi nhờ. Về sớm tí mới đến sớm được chứ!

Cô đành quyến luyến chia tay Nhật, trong lòng mong thời gian trôi thật nhanh. Còn anh thì cứ nhìn cô kiểu “Em không quay về” khiến mọi người (một lần nữa) kỳ thị liếc anh. Bảo Anh vừa lồi vừa kéo Vy ra cửa, khiến cô la oai oái phản đối. Harry đi đằng sau bụm miệng cười. Nó nhìn cảnh đó mà thờ dài, quay sang nói với anh:

– Thôi em về trước.

Anh không nói gì, chỉ gạt đầu thay cho lời đồng ý. Nó bước ra khỏi cửa, không hề ngoái lại nhìn nên không biết rằng, có một đôi mắt sâu thẳm đang dõi theo nó.

*

*

*

*

Tại nhà nó, 6.26 pm. . .

– Trời ơi nhanh lên con kia! Tường mày mong sang bên đấy lắm mà! Sao cứ lè rà lè rề thế?!

Bảo Anh tức tối hết. Tình hình hiện tại là nhỏ đã sắp xếp xong vali hành lí rồi, đã ngồi trước gương sóc lại tinh thần được 40’ rồi mà đi ra khỏi phòng thì thấy Vy vẫn đang tỉ mỉ thu dọn đồ. Harry nhàn nhã uống trà ở phòng khách, chép chép miệng vài cái, về mặt tận hưởng. Nhỏ ngứa mắt phi ngay cái dép vào mặt tên đang phờn phơ kia. Cậu oan ức kêu gào:

– Tam tỷ! Em có làm gì tỷ đâu? Sao tỷ lại đánh em?!

Nhỏ nhếch mép:

– Thích thì ném. Sao? Ý kiến gì?

Trước khí phách vạm vỡ hơn của nhỏ, cậu câm lặng tiếp tục uống trà. Cô bẽn lẽn hỏi:

– Đột nhiên tao lo quá mày ạ. Đây là lần đầu tiên tao ở chung nhà với anh ấy đấy!

Nhỏ tức đến không nói nên lời, giậm chân bình bịch:

– Mày làm như kiểu lần đầu tiên ra mắt nhà trai í! Có gì mà phải lo?! Còn tao, con Nguyệt, thằng Harry với hai ông kia ở cùng nữa cơ mà! Mày cũng thật là. . .

Cô ngó người. “Ừ nhỉ!” Thu dọn quần áo với tốc độ sấm sét, cô kéo nhỏ ra cửa:

– Mau lên nào!

Nhỏ cũng bỏ tay với con bạn tính khí thất thường này, thờ dài nói với cô:

– Để tao qua phòng con kia xem thế nào. Còn mày, Harry, đi ra xe!

Cậu chậm chạp lê thân ra cửa. Trước khi đi còn liếc mắt nhìn nhỏ đầy uất ức.

Bảo Anh trừng mắt lại “Nhìn cái gì? Lại muốn ăn dếp à?”, sau đó gõ cửa phòng nó rồi bước vào thì thấy nó đang trầm ngâm nhìn bức ảnh của cậu bé đó. Nhỏ (lại) thở dài, bước đến cạnh nó:

– Tao nghĩ mày nên thôi chờ cậu bé đó đi. Phải lãng quên quá khứ, sống vì hiện tại và hướng tới tương lai chứ! Nhưng tao nói là nói thế thôi. Chuyện tình cảm đâu thể ép buộc. Mày quyết định thế nào là tùy mày. Và nhanh lên, đừng để anh Nhật phải chờ. Tao ra xe trước.

Nói rồi nhỏ ra khỏi phòng nó, trèo lên chiếc Ferrari đỏ mới mua, vặn volume thật to. Trong xe văng lại chất nhạc countryside ngọt ngào mà giản dị:

“Took a deep breath in the mirror

He didn’t like it when I wore high heels

But I do

Turn the lock and put my headphones on

He always said he didn’t get this song

But I do, I do

Walked in expecting you’d be late

But you got here early and you stand and wave

I walk to you

You pull my chair out and help me in

And you don’t know how nice that is

But I do

And you throw your head back laughing

Like a little kid

I think it’s strange that you think I’m funny cause

He never did

I’ve been spending the last 8 months

Thinking all love ever does

Is break and burn and end

But on a Wednesday in a cafe

I watched it begin again

You said you never met one girl who

Had as many James Taylor records as you

But I do

We tell stories and you don’t know why

I’m coming off like a little shy

But I do...”

(Begin again – Taylor Swift)

Nó đi đến cửa nhà thì nhìn thấy nhỏ đang ngồi trong xe thưởng thức âm nhạc. Nó cũng bước ra chiếc Lincoln màu đen, bấm vài hồi còi để nhỏ, Harry và

cô ở trên xe Aston Martin trắng có thể dễ ý rồi phóng đi trước.

*

*

Vừa đến nhà Nhật, nó muốn đập mặt vào tường vì khả năng “cuồng em gái” của anh nó. Toàn bộ ngôi nhà đều được thiết kế theo đúng sở thích tinh tế của nó, thỉnh thoảng có vài chỗ được xen vào sự dịu dàng của Vy. Biệt thự màu xanh dương nhạt với song cửa sổ trắng trang nhã. Bao bọc bên ngoài là hàng rào gỗ màu nâu ấm áp. Qua từng lớp cửa kính trong suốt có thể thấy được những chậu cắm tú cầu tím biếc tươi tốt. Gió phát phơ thổi bay tấm rèm đen với lớp vải trắng điểm xuyết hoa văn mềm mại. Khu vườn ngát hương hoa loa kèn nhện đỏ – sự dịu dàng của ác ma. Cánh đồng bí ngạn trắng tạo ra sự hài hoà cho kiến trúc căn nhà. Bí ngạn hay mạn châu sa đều là loài hoa nó thích. Vì sao ư? Ý nghĩa của loài hoa này là “sự chia ly”, “hồi ức đau thương”, như mối tình trẻ con của nó vậy. Về tổng thể, căn nhà này là sự dung hoà giữa nóng và lạnh, giữa đau khổ và vui tươi, như nó của hiện tại và người đã – từng – là – nó.

Bảo Anh muốn khóc vì hoàn toàn bị ăn quả bơ. Những loài thực vật nhỏ thích như hoa anh túc, cỏ dại, thạch thảo thì hoàn toàn không thấy bóng dáng. Nó khẽ cười trước thái độ của nhỏ, đẩy cánh cổng sắt đen trạm trổ công phu, bước vào. Và...

– Chào mừng nhị tiểu thư, Vy tiểu thư và Bảo Anh tiểu thư về nhà.

Hai hàng dài toạ người hầu ăn mặc như cosplay maid và các quản gia đồng loạt cúi chào bọn nó. Nó đơ ra. “Thật sự là...” Tổng quản gia Daniel tiến đến chỗ nó và kính cẩn nói:

– Chào các tiểu thư. Hai thiếu gia đang đợi các cô ở trong

Vy nghe đến đấy thì thắc mắc:

– Chào bác Dan. Nhưng tại sao chỉ có 2 người? Người còn lại đâu?

Bác Dan cung kính trả lời:

– Thiếu gia Nhật đang nấu ăn ở trong bếp, thưa tiểu thư.

Cô và Bảo Anh giật mình. “Anh Nhật mà cũng biết nấu ăn sao?”, riêng nó ôm đầu “Ôi trời, anh tôi. Chẳng lẽ lại nghĩ ra cái gì quái gở nữa sao? Vào khoảng những ngày này thì là...” Nó kéo cô đến cửa ra vào:

– Thôi nào. Đứng đây tò mò có ích gì. Chi bằng tận mắt chứng kiến tài nghệ của ông xã mày.

Cô chưa kịp phản ứng thì đã bị nó lôi vào tận phòng khách. Bảo Anh giờ tay:

– Hêlô!

Minh cười cười:

– Lu lu cái gì? Nhà tôi không nuôi chó nhé!

Nhỏ nhìn thấy cậu, nghe được giọng nói đáng ghét đó thì lập tức trở nên cáu kỉnh:

– Ô hay! Sao anh có hiềm khích với tôi thế nhỉ? Tôi đã làm gì anh đâu?

Cậu quay mặt đi tránh ánh mắt nảy lửa của nhỏ:

– Nhìn cái mặt cô đã thấy ngứa cả miệng.

Nhỏ tức xì khói mà không làm được gì, giậm mạnh chân, đi vào bếp. Vừa đặt chân vào căn bếp “nhỏ xinh” với diện tích 200m², nhỏ sững sờ trước nhiều mùi hương quyến rũ quện vào nhau. Trong không gian rộng lớn có thể ngửi thấy mùi bơ thơm ngậy, hương vanilla ngọt ngào, vị bạc hà thơm mát và độ thanh khiết dịu dàng của những lát chanh tươi mới hái. Nhỏ nhìn thấy anh đang tỉ mỉ phết kem lên những chiếc cupcake nhỏ xinh thơm lừng. Đôi mắt dị sắc thâm trầm thỉnh thoảng liếc qua cái lò nướng vĩ đại, bên trong là một khay bánh Chiffon xốp mềm. Trên bệ bếp có vài chiếc túi bắt bông kem với màu sắc tươi sáng.

– Anh Nhật, anh đang làm bánh sao? Bánh gì thơm vậy?

Nhỏ tò mò hỏi, khoe miệng hơi chảy một ít nước dãi. Anh phát hiện ra sự tồn tại của nhỏ, hơi giật mình dừng động tác nhưng khẽ mỉm cười:

– Cupcake chanh bạc hà. Trong lò là Chocolate chiffon, ngoài ra còn một số loại bánh nữa. Anh muốn tổ chức một buổi tiệc trà nhỏ. Cũng coi như là mừng Giáng Sinh, khích lệ tinh thần mọi người. Mai là chung kết rồi còn gì!

Bảo Anh nhẩm tính. “Ừ nhỉ! Hôm nay 23 rồi. Nhanh thật!” Nghĩ đến đấy, nhỏ tức tốc chạy ra phòng khách, còn kịp lườm Minh một cái rách cả mắt trước khi thở hắt hên thông báo cho mọi người:

– Mọi người ơi, anh Nhật nướng bánh, định tổ chức tiệc trà.

Cậu hét to, làm Vy phải bịt tai để tránh ô nhiễm tiếng ồn:

– Cái gì?!

Hắn không phản ứng, hình như đã đoán (biết) trước được việc này. Nó chỉ thờ ơ hỏi lại:

– Thì sao?

Nhỏ ngạc nhiên nhìn bầu không khí bình thản (tất nhiên là trừ Minh):

– Không ai thấy bất ngờ sao?

Cô nhỏ nhẹ trả lời:

– Bất ngờ gì nữa? Năm nào anh ấy chả có những cái ý tưởng kiểu thế này. Quen rồi.

– Em cũng thấy quen mà.

Harry ngây thơ phụ họa. Nhỏ đang định phi dép ném Harry rồi mở miệng phản bác thì Nhật bước vào, vừa đi vừa lau tay:

– Có chuyện gì vui thế?

Nó hăm hăm nói:

– Em đang muốn hỏi anh đây! Sao tự đứng lại cho cả dàn maid đứng ở ngoài kia hả?

Anh dịu dàng cười, xoa đầu nó:

– Không phải em thích manga sao? Như thế là đúng ý em còn gì?!

Nó lúng túng:

– Ừ thì...

Anh (lại) mỉm cười (nụ cười khó hiểu nhất quả đất), vỗ vỗ tay:

– Mọi người ra vườn nào! Chúng ta tham dự tiệc trà chính hiệu “Nhật đẹp trai”.

Minh cười cười (lại đến ông này), tiến đến vỗ vai anh:

– Thôi đi ông. Đẹp trai cái gì? Còn không bằng một góc của tao.

– Mày...

Cô nhanh chân chạy đến khoác tay anh, phá tan bầu không khí nồng nặc mùi thuốc súng:

– Đi nào, đi nào.

Anh miễn cưỡng đi theo cô, quay lại nhìn cậu với ánh mắt toé lửa. Nó cũng lon ton đi theo hai người kia. Nhưng rồi sức nhớ ra điều gì, nó hỏi hắn:

– Anh không đi sao?

Hắn ngược mắt nhìn nó:

– Có.

Rồi hắn đứng dậy khỏi chiếc ghế bành, đi theo nó ra khoảng vườn ở sau nhà. Nói là “khoảng” chứ thực ra nó phải rộng tận 800 – 900m². Lọt thỏm giữa khu vườn là chiếc bàn tròn to làm từ gỗ thông Methuselah ở California, trái khế trắng với lớp ren mềm mại như nước. Bên cạnh là một cái xe đẩy đựng toàn đĩa bánh ngọt. Từ đơn giản mà tinh tế như Vanilla Madelein mềm mại, Sacher Torte thơm hương chocolate đen cho đến cầu kì và phức tạp như Black Forest với vị ngọt cherry đọng lại nơi đầu lưỡi, Soufflé sữa trứng béo ngậy, Tart hoa quả tươi mát. Những chiếc Macaron nhỏ xinh tô điểm cho sự rực rỡ của thế giới bánh đầy màu sắc. Bọn nó nhìn cái xe bánh mà thòm thèm. Nhưng nó lập tức dừng ngay cảm xúc đó khi nhìn thấy một (số) thứ. Trên bàn là bộ ấm trà Famille Rose Melon từ thế kỉ XVIII, từng được bán với giá kỷ lục 2,18 triệu USD (tương đương 46 tỷ đồng). Nó kêu lên ngạc nhiên:

– Oppa! Hoá ra anh là doanh nhân bí ẩn đã giấu mặt nặng tay trên bộ ấm chén này từ em ở phiên đấu giá Glasgow à?

Nhật giặt mình:

– Ô! Em là cô gái thành đạt đã trả một số tiền lớn đó sao?

Nó tức tối chỉ vào mặt anh:

– Sao anh lại đối xử như thế với em? Há?

Anh gãi đầu:

– Tiểu Nguyệt à, anh đâu biết đó là em đâu?!

Nó gầm gừ:

– Anh...

– Thôi nào. Ngồi xuống thôi. Trà bánh nguội hết bây giờ.

Một lần nữa, cô lại phải đóng vai sứ giả hoà bình, đẩy người anh ra phía bàn. Bọn nó cũng đi theo anh, ngồi xuống từng chiếc ghế gỗ sồi trắng. Harry tham ăn đặt mông xuống là ngồi ngay vị trí đẹp nhất. Không biết do vô tình hay ông trời sắp đặt mà hần ngồi ngay cạnh nó. Và đương nhiên, Minh ngồi kế bên Bảo Anh. Thế là...

– Sao anh ăn lăm thế nhỉ? Đồ pig! Phải để lại cho mọi người chứ!

– Cô thì chắc ăn ít lắm! Suốt từ nãy ăn được mấy chục cái Cupcake rồi? Tôi là pig thì cô phải nói tiếng pig tôi mới hiểu được chứ!

– Tôi là người, tại sao phải kêu tiếng lợn?

– Cô đang nói chuyện với tôi, tức là cô là lợn hoặc tôi là người, thế thôi.

– Hợ hợ! Tôi là siêu nhân, hiểu được tiếng động vật là chuyện thường.

– À vâng. Vinh dự quá! Lần đầu tiên em được diện kiến siêu nhân đấy! Mà chắc siêu nhân hay nói chuyện với lợn lắm thì mới thành thực được như thế này.

– Hờ hờ! Tôi rất là hoà đồng nên chuyện này đương nhiên là bình thường như cân đường hộp sữa.

– Cô hoà đồng tại sao không nói chuyện với người thường mà lại đi giao du với lợn hả?

– Tôi có tiếp xúc với người mà. Tôi chẳng phải đang nói chuyện với anh còn gì?

– À há! Thế tức là cô công nhận tôi là người rồi nhá!

Bla blo bli...^>|*¥•?%#@&~€=

Bọn nó ngồi nghe mà đau cả đầu với cặp oan gia này. Không ngày nào gặp nhau mà họ không cãi nhau cả. Nó đột nhiên cảm thấy buồn cười. Đây là mùa đông đầu tiên kể từ khi bọn nó trở về Việt Nam. Cũng là mùa đông đầu tiên mà nó cảm thấy âm áp đến vậy. Gặp bạn mới, có cảm xúc mới, ở nhà mới, không gian mới... Tất cả đều quá mới mẻ đối với nó. Không phải bởi vì nó chưa từng lưu lại vài ngày với những kỷ niệm đẹp để ở mảnh đất hình chữ S này, mà vì nó lại được nhìn thấy anh nó, nghe những cuộc cãi vã không rõ lí do của hai người kia, chứng kiến cảnh sứt mứt mận nong của đôi vợ chồng nó, và... gặp hần. Hần, con người đã mang đến cho nó thứ cảm xúc nhẹ nhàng hư ảo như có như không, khiến lớp vỏ bọc hoàn hảo của nó xuất hiện vết nứt. Hần Vũ Thiên Phong. Phong, cái tên vừa lạ lại vừa quen. Cậu bé năm đó, là Phong. Đó cũng là tên của anh chàng lạnh lùng đang ngồi cạnh nó. Nhưng sao có thể, Jason yêu dấu của nó là người dịu dàng và đảm ấm. Người giống người trên thế giới này đâu phải không có. Thực tế chứng minh, Jason... đã quên nó rồi. Bỏ quên cô bé với nụ cười toả nắng. Bỏ quên cả một góc ký ức chứa đựng những điều tốt đẹp nhất với cô bé con thời bấy giờ. Và bỏ quên... một tình yêu non nớt, ngây thơ, như bông hoa mười giờ đỏ rực, sớm nở sớm tàn. Không thật sự vui, nhưng không phải là quá buồn. Đối với nó, trân trọng hiện tại mới thật sự đáng quý. Có lẽ, đây mới là điều mà nó muốn. Chỉ đơn giản là một buổi trà chiều với những người thân yêu, từng ngày đọc sách dưới mái nhà đầy ắp tiếng cười, lắng nghe đôi oan gia đầu khẩu và gặp hần mỗi ngày. Chỉ như vậy thôi. Mà sao, nó thỏa mãn đến thế...

*****

Chao xin. Konnichiwa!

HAPPY NEW YEAR!

Chap này theo mình có đoạn trên khá là ổn, đoạn dưới, nhất là cái khúc suy nghĩ của nó thì hơi tâm trạng.

Chúc mừng fic đã leo lên được mốc 6k view. *tung bông*

Thanks những bạn đã cmt và vote cho au, ủng hộ au cho tới ngày hôm nay!! *cúi đầu* Đặc biệt cảm ơn bạn KelsyDinh đã vote cho fic nhiều như vậy. Yêu bạn quá!! *ôm hun*

Thanks các bạn au đã đóng góp ý tưởng khi au kiệt sự không nghĩ ra cái j cả *cúi người* :)))💎💎💎💎💎

Cuối cùng, arigatou những rds đã đọc truyện của au *cúi lạy*

Thấy mọi người có vẻ hóng fic (cũng không biết có phải k nữa) nên au up trước chap này để các rds yêu vầu đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kết Quả

”Cho dù là từ believe (tin tưởng) thì ở giữa cũng vẫn chèn một chữ lie (nói dối). Tình yêu bắt đầu từ một lời nói dối thì sau cùng cũng sẽ kết thúc bởi sự dối trá mà thôi.”

“Anh biết rõ em là hoa hồng có gai, vẫn muốn đem đặt ở trong tim. Dầu có những lúc bị đâm đến rỉ máu, vẫn luyến tiếc không muốn buông ra.”

“Tận cùng của nỗi đau... Không phải là nước mắt

Mà là một nụ cười... lạnh ngắt

Đẩy nước mắt chảy ngược vào tim...”*

*****

Sáng hôm sau...

– Honey của anh, dậy đi nào! Sắp muộn học rồi đấy!

Nhật mở cửa phòng nó, bước vào và cất giọng dịu dàng, ấm áp. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong căn phòng, anh khựng lại rồi quay người, khê khằng đi từng bước chậm rãi ra ngoài. “May là nó chưa ngủ dậy.” Anh quệt mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm. “Còn tên cục bắng kia nữa. Hần mà biết mình nhìn thấy rồi thì...” Anh rùng mình không muốn tưởng tượng tiếp, cất bước về phòng ngủ của mình. Tiếp tục ôm vợ yêu, Nhật nhỏ giọng thở thê vói cô gái mềm mại nhỏ nhắn đáng yêu đang cuộn tròn trong lòng mình:

– Vy Vy, em dậy chưa? Anh làm đồ ăn cho em rồi đấy!

Cô khê cựa quậy khó chịu, chau đôi mày vẫn còn ngái ngủ lại nhìn anh, bức xúc kêu ca:

– Không phải tại anh mà em mới không ra khỏi giường được sao? Anh tinh lực cũng dồi dào quá ha! Bế em dậy! Mau lên!

Đến câu cuối, cô còn cao giọng sai bảo khiến anh trộm cười trước vẻ đáng yêu đó, cười gian:

– Vợ à, nếu em muốn cả ngày không ra khỏi giường được cũng ok. Anh luôn sẵn sàng phục vụ hết mình.

Vy đá anh ra khỏi giường, úp mặt vào chăn, giấu đi màu đỏ đang lan dần trên khuôn mặt trái xoan trắng trẻo, chỉ tay về phía cửa ra vào:

– Ra ngoài!!

Nhật nhún vai:

– Vậy để anh xuống trước chuẩn bị nốt bữa sáng cho mọi người nhé!

Sau khi anh đưa khỏi phòng...

1s

2s

– Vợ ơi, có cần anh bế xuống giường không?

Một cái gối bay đến, đập thẳng vào... cái cửa mà người nào đó đã nhanh tay đóng lại khi phát hiện ra sự xấu hổ và tức giận của cô nàng đang ngồi trên chiếc giường đó.

*

*

*

Phòng Bảo Anh và Minh thì...

– You bitch! Sao anh dám lợi dụng sàm sỡ trong lúc tôi ngủ hả? Đồ dâm dê, đồ dê xồm, đồ... đồ...

Nhỏ đập vào cái bộ phận nào đấy của cậu, hét lên đầy tức tối. Giọng điệu có vẻ oan ức. Cậu đau đốn lùi ra xa nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

– Tôi đâu có cố tình?! Trong lúc ngủ sơ ý quàng tay qua người cô thôi mà!!

Nhỏ che ngực, run run hỏi lại:

– Anh chắc chứ?!

Cậu cúi kinh chau mày:

– Đương nhiên. Cái đấy còn phải hỏi à? Nhìn mặt tôi có giống người hay đi làm những chuyện bậy bạ như vậy không?

Nhỏ vẫn cảnh giác nhìn cậu:

– Thực ra thì có. Không phải giống mà rất giống là đằng khác!

Minh dùng ánh mắt sát thủ nhìn nhỏ. Thấy tình hình có vẻ căng, nhỏ cười giả lả:

– Nói như vậy, tức là anh nhầm tôi với một người con gái khác?

Cậu, người ngoài, cười buồn:

– Ừ. Cô ấy là mối tình đầu của tôi. Người duy nhất mà tôi thật lòng yêu thương. Chỉ tiếc rằng... cô ấy đã đi du học rồi. Nhưng chắc khoảng vài tuần nữa sẽ về.

Đến câu cuối, cậu cười toe toét. Nhỏ lặng đi. Nhìn thấy đôi mắt và nụ cười ánh lên vẻ chờ mong, tim nhỏ như bị bóp nghẹt. Những thứ đó, chưa bao giờ cậu dành cho nhỏ.

Đau. Rất đau.

Nén nỗi đau vào, khoé mắt hơi cay cay như sắp sửa rơi xuống một giọt lệ trong suốt mang đầy đau thương và ưu buồn. Nhỏ cười lớn:

– Ha ha! Vậy bao giờ hai người cưới nhau nhớ đừng mờ tôi nhé! Tuyệt đối không! Nhớ chưa?!

Cậu ngạc nhiên thắc mắc:

– Sao lại không? Tưởng cô thích ăn?

Nhanh nhẹn tránh cái gối to dùng vừa bay đến, Minh tiếp tục nhìn Bảo Anh. Nhỏ cười hi hi:

– Tôi lại phải tốn tiền mừng nữa! Xót lắm! Còn bao nhiêu thứ phải mua.

Cậu dờ khóc dờ cười:

– Cô thật là...

Nhỏ đứng dậy, phui phui mông quần. Còn ở đây thì nhỏ không kiềm được nước mắt mắt! Bước đến trước cửa phòng tắm, nhỏ quay lại mỉm cười với cậu, một nụ cười nhẹ như gió thoảng, dịu dàng đến xót xa.

– Tôi giành phòng tắm trước. Cấm được nhìn! Và... tí nữa tôi ra là phải kể cho tôi về cô gái của cậu đó nhé!

Cậu gật gật đầu đồng ý, nhưng rồi mỉm cười tinh quái:

– Nhưng... cô không ghen à?

Nhỏ lườm cậu cháy cả tóc, dí dí nắm đấm:

– Ghen cái gì? Muốn ăn chương à?!

Mình phụng phịu quay đi:

– Không thì thôi! Làm gì mà phải cáu như thế?!

Nhưng chính vì hành động đó, đã không cho phép cậu nhìn thấy được, khoảnh khắc nỗi đau bị kìm nén vỡ oà, giọt lệ trong suốt rơi xuống, đẹp như viên ngọc người thiếu nữ hồn nhiên đã chôn giấu rất lâu, rất lâu.

Đóng sập cửa phòng tắm lại, Bảo Anh ôm mặt, dựa vào cửa, từ từ trượt xuống. Nước mắt qua kẽ tay chảy thành từng đường vỡ vụn, như trái tim nhỏ bây giờ. Khe khẽ nức nở, không muốn để cho ai kia nghe thấy, vậy là... chỉ có mình nhỏ đau. Cuối cùng, nhỏ cũng đã thấu hiểu sâu sắc câu nói ấy, cậu nói mà cho đến mãi hôm qua nhỏ vẫn không thể tìm ra ẩn ý mà tác giả muốn nói đến:

“Nếu yêu nhầm, sẽ phải chịu quả đắng, không ai có thể cứu giúp ta.”

Thế nhưng... hiểu ra rồi thì sao cơ chứ? Nhỏ vẫn đau, cậu vẫn vô tâm, mọi người vẫn bình yên sống trong cái thế giới đầy cạm bẫy này.

*

(Harry thì thôi nhé! Một mình một phòng ngủ như chết rồi trên chiếc giường King size, miệng ngáy khò khò như muốn đâm thủng mái nhà.)

Có ai thắc mắc có chuyện gì xảy ra ở phòng nó là gì không?

Khi Nhật bước vào phòng, điều mà anh ấy thấy là...

Hắn và nó đang nằm cùng một giường. Thực ra chuyện này cũng không có gì đáng nói. Việc đáng nói là, con hà mã bằng bông tối hôm qua nó dùng để chắn giữa hai người đã bay ra tận góc phòng. Trong khi hai cá thể đang nằm ở hai mép giường lẫn lộn kiểu què nào mà lại ôm nhau thắm thiết. Nó, cả người rúc trong lòng hắn, đầu tựa vào vòm ngực ấm áp và rắn chắc của hắn. Hắn một tay quàng eo nó, một tay vòng qua đầu nó, nhằm hỗ trợ việc nó dí sát nữa vào người ai đó. Chiếc chăn thu mỏng bị đạp ra, để lộ đôi chân dài trắng nõn vì lẫn lộn mà vấy bị kéo cao lên một ít. Quai vấy xộc xệch hở ra bờ vai mịn màng. À quên chưa nói, chân hai người còn quấn lấy nhau nữa. Chính vì cái cảnh tượng mờ ám hiện ra trước mắt mà Nhật có hơi lo sợ việc anh nhìn thấy bị hắn phát giác thì toi đời.

Nó thức dậy, đập vào mắt là hình ảnh phóng to của khuôn mặt hắn. Từng đường nét cương nghị nam tính đã sớm hiện rõ trên gương mặt lạnh lùng kia. Đôi mắt xám sắc lạnh nhắm nghiền, hàng mi dài và rậm, đến nó cũng có chút tui thân. Bờ môi... nó đưa tay miết lên cánh môi dưới mềm mại của hắn. “Cũng đẹp trai đấy chứ!” Nó nghĩ thầm. Định thu tay về thì đột nhiên hắn bừng mở mắt, nắm lấy cổ tay nó, siết chặt, ánh mắt lạnh lẽo chiếu vào người đối diện, nhưng rồi dịu lại, lộ lên một tia khá là ừm... thế nào nhỉ? Gian xảo, đúng thế! Hắn chậm rãi mở miệng, lòi vàng ý ngọc bay tứ tung:

– Nếu em còn tiếp tục, tôi không dám đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Nó vội vã rút tay lại, xoay xoay cổ tay vẫn còn vết ửng đỏ, nhảy xuống giường, chạy vọt vào phòng tắm.

Hắn ngồi trên giường, đôi mắt lộ vẻ lười biếng. Đúng lúc đó, Vy gõ gõ rồi mở cửa bước vào:

– Anh Nhật bảo tôi gọi mọi người xuống ăn sáng để còn đi học.

Thu lại thần sắc, hắn trở lại vẻ lạnh lùng vốn có:

– Ừm

Rồi hắn ngồi trầm ngâm nhớ lại buổi tối hôm qua...

_____ Flashback _____

– OK, mọi người, nhà này có tổng cộng 36 phòng. 1 phòng bếp, 3 phòng ngủ, 3 phòng dành cho khách, 2 phòng khách, 4 phòng vệ sinh, 9 phòng dành cho người hầu, 1 phòng nghe nhìn, có thể hiểu là rạp chiếu phim mini chất lượng cao, 1 phòng thể thao, 1 bể bơi trong nhà, 5 phòng thay đồ và 6 phòng chứa đồ. Tức là sẽ có hai người ngủ chung ở 1 phòng ngủ.

Sau khi xong bữa trà chiều, Nhật tập hợp mọi người lại rồi thông báo.

– Sao bọn em không ngủ phòng dành cho khách?

Nó thắc mắc. Tại sao nhỉ?

– Em là khách à?

Anh u ám mặt mày, quay sang nhìn nó đầy nguy hiểm. Nó bất giác run lên, không dám nói gì nữa.

– Vậy em ngủ với Vy.

Nó kéo cô ra trước mặt, đồng dục nói.

– Tuyệt đối không. Để cho công bằng, chúng ta sẽ quyết định bằng hình thức bốc thăm.

Nó xụ mặt nhưng không nói gì. Anh cho gọi quản gia đến:

– Bác Dan, có thể chuẩn bị cho cháu 3 mẫu giấy có tên 3 bọn cháu không ạ?

Nói rồi, anh chỉ vào mình, hấn và Minh. Người quản gia kính cẩn đáp rồi đi ra ngoài:

– Tất nhiên rồi thưa cậu.

Anh gật đầu. Mọi người cùng ngồi đợi. Không hổ là quản gia được tuyển chọn kỹ lưỡng giữa hàng nghìn người để phục vụ cho đại thiếu gia nhà họ Trương, bác Dan làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ một thoáng sau mọi thứ đã sẵn sàng. Anh cười bí hiểm, đưa tay mời Vy:

– Em trước nhé!

Cô nhìn anh do dự, rồi tiến tới, lấy một mảnh giấy và bước xuống chỗ nó.

– Chưa được mở đâu. Đến cuối 3 người mở một lúc.

Đến lượt nó, nó cảnh giác nhìn anh nhưng cũng quay đi lấy giấy. Cuối cùng là Bảo Anh, nhỏ nhanh chóng tiến đến lọ thủy tinh, thò tay vào và móc ra mảnh giấy thứ ba.

– Được rồi, mở!

Anh ra lệnh. 3 mảnh giấy được mở ra, mang đến 3 tâm trạng khác nhau.

– Ừm

Co nhìn anh trầm ngâm, sau đó mỉm cười rạng rỡ.

– What the hell?!!! Sao em lại phải chung phòng với tên khi dột này

Nhỏ tức tối hỏi anh, chỉ tay vào một người nào đó đang phờ phạc huyết sáo. Nhật nhún vai không biết. Minh cau mày:

– Đây, sao cô đặt cho tôi lăm biệt danh thế?! Hồi đầu thì là gay, sau đến pig, bây giờ lại hoá khi dột là như thế nào?

– Được tôi đặt nickname cho đâu phải dễ?! Đúng là có phúc mà không biết hưởng. Hứ!!

Nhỏ le lưỡi rồi hất mặt.

– Vâng, tôi phúc quá! Phải tu mấy đời mới gặp được tên sao Chổi nhà cô!

Khi trận chiến chuẩn bị tiếp diễn tới hồi căng thẳng thì anh đứng ra làm hoà:

– Thôi thôi. Không cãi nhau nữa!

Cô với anh, nhỏ với cậu, vậy...

Nó sau khi mở mảnh giấy của mình ra, thấy tên “Phong” thì trong lòng khẽ run lên một cách vô thức. Nó không nói gì, quay sang nhìn hấn. Hấn tỏ vẻ bình thản rồi bước ra khỏi phòng:

– Tôi ở thư phòng.

Mọi người cũng dần tản đi, để lại anh với bộ mặt không thể gian tà hơn. Thực chất, việc 3 nàng chọn phải những cái tên đó không phải là vô tình. Trước đó, anh đã tự tay chuẩn bị 3 mẫu giấy, chỉ là gọi quản gia đi lấy mà thôi. Loại giấy Nhật đã chuẩn bị rất đặc biệt. Có thể nhận đang dấu vân tay bằng một hợp chất mỏng trắng trên bề mặt, mảnh giấy sẽ đưa ra cái tên dựa vào dấu vân tay ấy. Anh đã lên mượn tạm một số đồ của bọn nó để thực hiện việc này rồi trả lại sau. Anh chỉ muốn vun đắp tình cảm cho mọi người thôi, nhan tiện hâm nóng tình yêu với bà xã. Vậy nên không thể trách anh a~ Anh làm việc tốt có lợi cho đôi bên mà. “Mọi việc diễn ra thật thuận lợi. Haizzz” Anh thở dài rồi về phòng.

Cô liếc quanh phòng, thấy hấn có vẻ muốn đuổi khách nên đi ra ngoài, đóng cửa lại. Bước chân có chút khập khiễng (vì sao thì mọi người biết rồi đấy!!), cô xuống thì thấy anh đứng ngay chân cầu thang, đem ánh mắt dịu dàng nhìn cô khiến cô không khỏi có chút ngại ngùng:

– Nhìn gì chứ?!

Anh không nói gì, chỉ cười cười đầy ẩn ý, dắt tay cô đi đến bàn ăn

Một lúc sau, mọi người cũng lần lượt xuống dưới. Bữa ăn sáng đơn giản chỉ có vài cái sandwich và sữa nhưng lại im lặng đến kì lạ. Nếu là bình thường, ở đây sẽ diễn ra cái cảnh tượng hỗn độn xen lẫn tạp âm từ trận cãi nhau của Minh và Bảo Anh. Vy, Nhật tình tứ đút cho nhau ăn, thỉnh thoảng đổ thêm dầu vào lửa cho trận chiến lên đến cao trào. Nó với hấn hầu như không nói gì, cầm cúi ăn. Đôi lúc ánh mắt hai người có chạm nhau trên không trung, nhưng lại bình thản quay đi như chưa có gì xảy ra. Thế mà hôm nay...

Hấn im lặng là bởi vì vốn đã thế rồi. Mà có muốn nói cũng chả tìm ra chuyện gì. Nói chuyện với người khác mà cứ kiểu một câu là kết thúc cuộc đối thoại rồi ngồi/đứng đấy nhìn.

Nó im lặng là do mãi nghĩ về quyển truyện tối hôm qua đọc.

Cô im lặng vì không khí căng thẳng không ai chịu nói gì nên trật tự.

Anh im lặng do mãi ngắm cô ăn.

Nhỏ im lặng vì đầu óc cứ thả đi tận chỗ cuộc nói chuyện của hai người ở trong phòng.

Cậu im lặng vì đây không phải món cậu thích nhưng không dám can ngăn.

Harry im lặng vì mãi ăn, miệng còn nhồm nhoàm đầy thức ăn thì nói thế quái nào được!

Sau khi giải quyết xong bữa sáng, 7 người lên 6 chiếc xe phóng tới trường (Nhật đi với Vy mà!). Vừa xuống xe, chúng nó lại phải chịu đựng tiếng la hét của đám fan cuồng. Riêng fan của Nhật nhìn thấy anh và cô tay trong tay sánh vai bước đến thì tan nát con tim, hò hét phản đối.

Bọn nó không quan tâm, đi thẳng đến chiếc bảng thông báo để xem kết quả. Thực ra bọn nó chắc chắn vào rồi, chủ yếu là xem điểm xem ai hơn ai thôi. Và đây là kết quả:

1. Hàn Vũ Thiên Phong (12S1): 601/600 (chỉ ra lỗi sai trong đề bài: +1 điểm)
2. Trương Lê Minh Nhật (12S1): 600/600
3. Trương Lê Hà Nguyệt (12S1): 599,5/600
4. Dương Vũ Hoàng Minh (12S1): 599/600
5. Triệu Ngọc Bảo Anh (12S1): 588,5/600
6. Hoàng Thảo Vy (12S1): 588/600
7. Bạch An Nhi (12S1): 586/600
8. Trần Nhật Nam (12S1): 582,5/600
9. Vũ Thiên Khánh (12A1): 582/600
10. Hà Bích Ngọc (12S1): 579/600

.....

.....

Cứ như thế cho đến người thứ 16. Thân dân trong trường đều há hốc mồm trước lực học của bọn nó, đặc biệt là những đứa cùng lớp nó, bình thường toan thấy 3 đứa này ngủ, ai ngờ...

– Hai đứa quái vật kia cũng vào à?!!!

Nhỏ bức xúc lên tiếng khi nhìn thấy kết quả (ý chỉ Lincy và bọn Nam), thốt lên đầy ngạc nhiên.

– Thôi vào lớp nào.

Anh nó đứng xem đến mỗi chân thì lên tiếng.

– Tối nay thi rồi đấy! Chiều nay về sớm để chuẩn bị nhé!

Harry hồ hởi xán lại gần nó, lắc lắc cánh tay, dùng ánh mắt cún con nhìn nó say đắm.

– Ô hay, liên quan gì đến mày? Phấn ra chỗ khác!

Nó phủ phàng buông một câu, giờ chân đạp cậu (Harry ấy!) bắn dính vào cái cây đối diện. Cậu ôm cây mà khóc ròng tự hỏi bản thân ăn ở thế nào mà bị đối xử tệ bạc đến thế!

Vào lớp là chúng nó nhào ngay ra bàn ngủ, không thèm đoái hoài đến mọi người xung quanh. Cô giáo lê đôi chân khùng long vào lớp, hắng giọng rồi hét âm ỉ để át tiếng bọn học sinh đang nhón nháo trò chuyện ở dưới:

– Hôm nay lớp lại có học sinh mới!!!

Mọi hoạt động lập tức được dừng lại, 28 cái đầu ngóng lên đầy chờ đợi:

– Nam hay nữ vậy cô?

– Đẹp trai không cô? Xinh không cô?

– Đáng yêu không cô?

<,%>\$?*!\$>~#%/*

Đôi chân ngọc ngà thả từng bước nhẹ như mây vào lớp (HS liên tưởng đến hình ảnh cô giáo bước vào mà bụm miệng cười).

– Chào mọi người, em tên là Lâm Thuỳ Chi, con thầy hiệu trưởng, mong mọi người giúp đỡ. Và con thừa cô là con ngồi dưới chị Nguyệt. Con biết là cô đồng ý. Con cảm ơn.

Nói rồi Cathy đi thẳng đến cuối lớp. Đám nam sinh háo sắc nhìn gương mặt baby với mái tóc ngắn hung đỏ và đôi mắt hồng mơ mộng mà chảy cả dãi ra bàn. Cô giáo há hốc mồm, cô bé bắn liên thanh kinh quá, bà còn chưa kịp phản ứng. “Thôi kệ vậy!”. Bà thờ dãi bất lực. Bà ta nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi bắt đầu giảng:

– Cả lớp mở sách trang 96. Chúng ta bắt đầu bài học.

Nó ngồi thẳng dậy nhìn người ngồi dưới mình, mỉm cười rồi quay lên ngủ tiếp. Cathy nhanh chóng nhập hội với bọn nó, lăn ra bàn ngủ luôn.

Tiết học trôi qua một cách bình yên...

*****

Ấy dô!

HAPPY NEW YEAR!!

CHÚC MỪNG NĂM MỚI!!

Đây chính là lì xì Tết mà au hứa tặng mọi người.

Au muốn nhắn với mọi người là thỉnh thoảng, vào những dịp đặc biệt hay lễ Tết gì đó, au sẽ ngừng khoảng 1 thời gian rồi up vài chap cho mọi người. Cái ảnh ở media là Bảo Anh đấy!!

Đó giờ thấy couple B.Anh + Minh sùng qua sùng lại nhiều rồi, giờ cho ngược lên ngược xuống. Tình yêu phải trải qua bão tố mới bền vững, phải k?

Hắn và nó vừa có hint bay tứ tung. Chap sau sẽ xuất hiện first kiss, nhưng mà rất là nhẹ thôi. Đối với hắn – nó, chap sau khá là hường. Nhưng Minh – B.Anh thì... Chẹp chẹp, thôi nhé! Chúc mọi ng xem Táo quân vui vẻ!!

Vẫn câu nói quen thuộc: Nhớ vote và cmt cho au nha! Thán mọi ng nhiiu!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đêm Ngàn Sao!

*Có một nỗi buồn không đầy thời gian

Có một nỗi buồn không tan trong thời gian không đầy

Đó là nỗi buồn của chiếc giày chân trái

Không tìm được giày chân phải để thành đôi...*

Cả đời chỉ yêu một lần là tốt nhất. Yêu quá nhiều sẽ trở nên lãnh đạm, chia tay quá nhiều sẽ trở thành thói quen, đôi người yêu quá nhiều sẽ hay so sánh. Đến cuối cùng, bạn sẽ không còn tin vào tình yêu nữa. Thực ra, đối với tình yêu, càng đơn thuần sẽ càng hạnh phúc.

****

– Hello? Anna, the plane has just land down. I’m really tired now. Don’t call me until tomorrow. I need time to rest, ok? But maybe tonight I’ll come there for Elvis. Ok, bye!

(Alô? Anna, máy bay vừa mới hạ cánh. Đừng gọi chị cho đến ngày mai, được chứ? Chị cần thời gian để nghỉ ngơi. Nhưng có thể tối nay chị sẽ đến đó vì Elvis. Được rồi. Tạm biệt!)

Một cô gái xinh đẹp với mái tóc bạch kim đang một tay kéo vali một tay nghe điện thoại với cô trợ lý. Dáng vẻ cuốn hút pha lẫn nét kỳ bí khiến cô nhận được bao nhiêu ánh nhìn ngưỡng mộ. Nụ cười dịu dàng luôn thường trực trên môi cô. Style ăn mặc quyến rũ với bộ váy đen bó sát người tôn lên cơ thể nóng bỏng. Bước chân nhẹ nhàng mà đầy quyền lực khiến người ta phải nể một phần. Đi đến cổng sân bay, cô mỉm cười bí ẩn:

– Em về rồi đây. Elvis!

****

“Reng... reng... reng!”

Tiếng chuông hết buổi học vang lên, đồng nghĩa với việc chỉ còn đúng 3h30’ là khai mạc vòng chung kết. Mọi người trong lớp lần lượt kéo đến chỗ vũ nữ và chúc nó may mắn. Nó cười nhạt, giờ tay gạt đám người ra rồi đi đến cửa lớp, ngoắc ngoắc Vy và Bảo Anh:

– Về nhà!

2 từ thốt ra đầy uy quyền, chứa đựng sự lạnh lẽo tới tận xương tủy. Cô và nhỏ mỉm cười với bạn học vây quanh bàn chúng nó:

– Bọn mình về trước chuẩn bị nhé!

– Ủ! Cố gắng lên! Bọn tớ tin tưởng ở cậu.

Bọn hấn cũng đi cùng ra ngoài. Nhưng đến cổng trường, đột nhiên anh nó nói:

– Máy đưa về trước đi, bọn anh còn phải đi có việc. Thế nhé!

Nó gật đầu không nói gì. Trước khi vào xe, nó thấy hấn đang gọi điện cho ai đó, vẻ mặt khá nghiêm túc nhưng thoáng hiện ra vẻ bông đùa hiếm có. Tim nó khẽ nhói. “Ai vậy nh? Nhìn cách hấn nghe điện thoại thì có vẻ thân thiết.” Lờ đi, nó sập cửa lại, lái thẳng chiếc Cadillac ra khỏi cổng, theo sau là cô và nhỏ.

*

*

*

Vừa về đến nhà, nó lập tức bắt tay vào việc chuẩn bị. Vy nhìn theo bóng dáng thoắt đi lại của nó mà dở khóc dở cười. Thế này thì còn việc gì cho cô làm nữa? Haizzz. Trước đây nó cũng vốn nổi tiếng với tác phong làm việc nhanh nhẹn, dứt khoát nhưng vẫn đảm bảo hiệu quả xuất sắc không ngờ. Loanh quanh một lúc lâu, cô chán nản bỏ vào phòng sắp xếp đồ trang điểm. Bảo Anh đã chạy tốt vào phòng từ trước đấy rồi. Lí do? Rất đơn giản. Từ trước đến nay, cứ thi thố hay có vũ hội gì đó, nó luôn là người lo việc trang phục. Nó có mắt thẩm mỹ cực chuẩn xác, thậm chí nó còn mở một shop thời trang cao cấp ở Anh. Cô thi trang điểm còn nhỏ làm tóc. Ngoài hợp nhau về tính cách, gia cảnh, chính sự ăn ý này góp phần làm tình bạn của nó thêm bền chặt.

8 phút sau...

– Kính coong!

Tiếng chuông cửa nhà vang lên. Cô người hầu định ra mở thì bị nó ngăn lại:

– Đề tôi.

Nó vừa mở cửa nhà ra thì một bóng đen lao thẳng vào nhà nó, đặt các túi đồ xuống ghế, rồi tự nhiên như ruồi ngồi đánh phịch xuống cái sofa.

– Ah~ So tired!

Nó thờ dãi đi đến ngồi cạnh cô gái ấy. Quay sang nhìn người con gái với đôi mắt nâu cafe âm áp và mái tóc nhuộm nửa đen nửa trắng, nó cất giọng:

– Jenna Michelle Junalis ! Where are my clothes?

(- Jenna Michelle Junalis! Quần áo của tớ đâu?)

– Oh, your clothes? Over there.

(- Quần áo của cậu á?! Ở kia kìa!”

Jenna ngáp dài rồi chỉ tay về phía chiếc ghế đặt túi to túi nhỏ đủ loại. Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng người lạ nên đi xuống cầu thang thì nhìn thấy cô gái ngồi trên sofa. Cô thốt lên ngạc nhiên và mừng rỡ:

– Jen! Why are you here?

(- Jen! Sao cậu lại ở đây?)

– Ah! Hi Viv. Lucy called me a few minutes ago. She said she wanted me to bring her some. Luckily, my shop was near your house, so I took some and come here. But what do they for? Are there any special events?

(- A! Chào Viv. Lucy gọi cho tớ vài phút trước. Cô ấy nói muốn tớ mang đến vài bộ lễ phục. May là cửa hàng của tớ gần nhà cậu, nên tớ lấy vài bộ rồi đến đây. Nhưng chúng để làm gì? Có sự kiện gì đặc biệt à?)

– Just a competition.

(- Chỉ là một cuộc thi thôi.)

Nó trả lời chán nản.

– Thôi, đi thay đồ. Sắp đến giờ rồi.

Cô gật đầu rồi theo nó lên tầng.

1 tiếng sau...

Nó, Vy và Bảo Anh bước xuống với diện mạo hoàn hảo, vẻ đẹp thanh thuần động lòng người. Nhìn theo từng cử chỉ của bọn nó, Jenna bụm miệng cười thầm. Nó nhường mây khó hiểu nhưng cũng lơ đi. Jenna đứng dậy, ướn người rồi ưỡ oải thông báo với nó:

– I have to go now. Bye!

(- Tớ phải đi đây. Tạm biệt!)

Nó gật đầu tỏ ý đã nghe thấy. Sau tiếng đóng cửa, nó quay sang cười:

– Chúng ta cũng đi thôi.

*

*

7h34', tại trường RA:

– Sao mãi vẫn chưa thấy bọn nó đến nhỉ?

Nhật đứng ở cổng trường, sốt ruột liếc đồng hồ.

– Bình tĩnh.

Hắn vẫn vậy, lạnh lùng và kiên nhẫn.

Mình đâu rồi? Đâu rồi? À...

– Hey! Muốn đi chơi với anh tối nay không cưng?

Cậu buông lời tán tỉnh một cô gái xinh đẹp vừa bước qua. Cô ấy chỉ mỉm cười e thẹn mà không trả lời. Đột nhiên...

– Áaaaa!!

Cậu hét lên thán thiết như (lợn) bị chọc tiết.

– Cô làm cái trò gì thế?!!!

Cậu giật dử hét thẳng vào mặt chủ nhân của hành động bạo lực đó.

– Làm gì đâu? Tôi thấy con muỗi dưới đất, giờ chân lên đạp thì anh lại vo ve bay ra ngáng đường. Tại anh cả thôi.

Vâng, tình hình nó là, chị Bảo Anh đi ngang qua, nhìn thấy bạn Minh đang tán tỉnh em xinh tươi nào đó, ngứa mắt quá đạp cho cái vào bàn toạ của ai kia.

Cô gái kia chứng kiến cảnh tượng này thì tỏ ra khá bối rối. Đang định lên đi trước thì đột nhiên...

– Bạn tên là gì vậy?

Vy cúi xuống (cao quá mà) hỏi cô gái đó. Bạn nữ nhỏ nhẹ đáp:

– Minh là...

– AN NHI!!!

Nhi chau mày, sao hôm nay liên tục gặp mấy thằng điên thế nhỉ? Hết cái tên vừa rồi, lại đến...

– Trần Gia Hoàng, cậu muốn cái gì hở?!!

Nhi tức tối quay đầu lại, hét lớn, khiến mọi người xung quanh ngoài đầu lại nhìn với ánh mắt dị thường. Bọn nó và cả bọn hắn đều ngạc nhiên, hai người quen nhau sao? Harry nghe tiếng hét “rụng chún đất trời” muồn thườ thì hối hận vì hành động ngu ngốc của mình.

– Tiểu Nhi à, xin lỗi xin lỗi mà~

Cậu lập tức cúi đầu xin lỗi + chuẩn bị nịnh nọt hết lời để không bị ăn đánh.

– Haizzz thôi tha cho cậu.

Nhi chán nản lắc đầu.

– An Nhi? Ê? Khoan đã, chẳng phải là 1 trong 10 thí sinh tham gia vòng chung kết sao?

Nhật ngạc nhiên hỏi.

– À, đúng vậy. Các bạn cũng thi phải không?

– Ủ. Mà sao cậu và Harry lại quen nhau thế?

Vy tò mò hỏi.

– Harry? À, tên down này á? Bọn tớ là, ừm, chắc là thanh mai trúc mã cái khi gì đó. Mà thôi xưng chị em đi, em bằng tuổi Hoàng mà.

Nhi thoải mái cười ngây ngô.

– Ủ!

Bảo Anh cũng mỉm cười, khoe ra đôi lúm đồng tiền siêu đáng yêu.

*GTNV:

– Giản An Nhi (Darcy): 15 tuổi. Là người Việt lai Trung. Sở hữu mái tóc nâu nhạt xoắn nhẹ cùng đôi mắt vàng ánh kim. Cao 1m61, mang dáng vẻ lolita siêu đáng yêu. Là nhị tiểu thư của gia tộc Giản thị. Bố là cục trưởng cục cảnh sát, thường xuyên hợp tác với FBI. Mẹ là cựu ca sĩ nổi tiếng, giờ ở nhà làm nội trợ. Không thể nhìn người mà bắt hình dong đâu. Nhìn thì dễ thương lắm, nhưng thực chất là vô cùng bạo lực và mạnh mẽ. Chơi với Harry từ bé do

hai nhà là hàng xóm.

IQ: 284/300.

– Mọi người chuẩn bị xong hết chưa vậy?

Nhi thắc mắc, nhìn điệu bộ đáng yêu hết sức.

– Xong rồi xong rồi. Chỉ chờ đến giờ bắt đầu cuộc thi thôi.

Mình hôn hờ cười đùa.

– Vào trong thôi.

Nó bước đi trước. Thấy thế, mọi người cũng đi theo.

*

8h00' đúng...

Màn sân khấu được kéo lên, hiện ra... một ông MC đang đứng cười ngớ ngẩn, đằng sau là poster to đùng, ảnh một buổi trời đêm lung linh ánh sao sáng và dòng chữ Starry night uốn lượn. Toàn trường đã đổ về đây để xem cuộc tranh đấu giữa các hot boy, hot girl tài sắc vẹn toàn. MC lên tiếng:

– Xin kính chào quý vị và các bạn, quý bạn và các vị. Bây giờ chúng ta sẽ chính thức khai mạc vòng chung kết cuộc thi King & Queen của Học viện hoàng gia RA.

Học sinh bên dưới cuồng nhiệt vỗ tay + hò hét. Người MC hài lòng, tiếp tục nói:

– Cảm ơn mọi người. Bây giờ, tôi sẽ giới thiệu thành phần giám khảo. Giám khảo gồm có thầy hiệu trưởng Trương Nhật Khang, nữ diễn viên, người mẫu Vương Bảo An vừa trở về từ Mỹ.

Nói đến đây, MC phải dừng lại để học sinh còn hét. Xong xuôi, ông lại nói:

– Ngoài ra còn có bà Hà Ngọc Hoa, chủ tịch công ti SJ, đồng thời cũng là nhà tài trợ lớn của chương trình. Và cuối cùng, người mới nổi lên thời gian gần đây, được các bạn trẻ vô cùng yêu mến với những bộ sưu tập xuất sắc, nhà thiết kế người Anh Jenna Michelle Junalis.

– ÁAAAAAAAAA!!

Học sinh (lại) hò hét ầm ĩ. MC phải bịt tai để tránh dính chương ô nhiễm tiếng ồn. Sau khi mọi người lắng xuống, ông mới tiếp:

– Được rồi. Bình tĩnh nào mọi người. Tiếp theo sẽ là các thí sinh. Số báo danh 1, Hàn...

Tiếng fan nữ hò hét ầm trời át mất ông MC. Điều này đủ chứng minh độ nổi tiếng của hần với đám con gái.

– ... Vũ Thiên Phong.

Ông ấy bắt lực hoàn thành câu nói. Hần bước ra, dung mạo tuấn nữ hơn người như làm lu mờ muôn ngàn vì sao tỏa sáng trên kia. Bộ vest được đặt may đặc biệt ôm khít body hoàn hảo của hần. Mái tóc đen được vuốt keo và đánh rối, hần mang vẻ quyến rũ khó tả. Từ đầu đến cuối, hần chỉ giữ đúng một vẻ mặt vô cảm. Thấy vậy, ông MC ghé tai hần thì thào:

– Cậu có thể mỉm cười được không? Một ít thôi là được.

Hần nghe vậy, miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên. “Phụt”. Đầu đó vang lên tiếng máu mũi phun trào. Ấy dô~ Người MC phấn khởi, lại bắt đầu bật đài:

– Vâng, vâng. Có vẻ bạn Phong đây có rất nhiều fan. Tiếp theo, số báo danh 2, Trương Lê Hà...

– HUUUUUU!!

“Lại thế nữa!”. Ông MC cay đắng khóc thầm. Chẳng lẽ sức hút của ông thậm chí không bằng bọn trẻ ranh sao? Cái lũ người rừng vừa kích động gào rú ầm ầm chính là các nam sinh đó!

Nó nhanh chóng bước ra, giày cao gót gõ lộp cộp xuống sàn. Gương mặt thiên sứ hiện lên vẻ lạnh lẽo đến thấu xương. Mái tóc nâu xoắn dài nhờ công sức của Bảo Anh mà nhìn vô cùng thu hút với từng lọn đô xoống nhu suối nước mát lạnh. Còn nữa, bộ váy...

– Uầy! Mặc đồ đôi kìa mọi người ơi!

Một cô gái đột nhiên đứng bật dậy, hét lớn. Mọi người nhao nhao lên sau câu nói đấy. Thực hư ra sao? Nó mặc chiếc váy quây màu đen cúp ngực bằng lụa satin tôn lên đường cong mềm mại. Trước ngực viên một đường nhỏ màu trắng, thêu cái nơ to màu ngà. Còn hần mặc bộ vest đen, hai bên áo (lại)

viền trắng, đeo cà vạt trắng, áo sơ mi đen, nhìn chẳng khác gì xã hội đen, thêm cặp kính nữa là đẹp trai. Mặc như vậy, có mù mới không nhận ra đúng là đồ đôi.

Nó thoáng ngạc nhiên. Trùng hợp vậy sao? Liếc sang hắn, nó thấy khoé môi hắn ẩn hiện nụ cười dịu dàng như có như không. Nó càng cảm thấy khó hiểu. Vậy là sao? Rồi nó chợt bất gặp đôi mắt tràn ngập ý cười của Jenna phóng về phía bọn nó. Chẳng lẽ... Nó ôm đầu, cái con kia đúng là ngày càng phản bạn, thấy trai đẹp là tón lên. MC giờ micro về phía nó:

– Bạn nói sao về chuyện này?

Nó nhìn thẳng vào đám đông, buông đúng hai từ:

– Trùng hợp.

Học sinh ở dưới chợt im bất rồi mới nhớ ra nó là học sinh được nhận học bổng, làm gì có nhiều tiền để mua đồ đôi cơ chứ! Thấy tình hình ổn thoả trở lại, MC mới giới thiệu:

– Vậy tiếp theo là số báo danh 3, Trương Lê Minh Nhật!

Mọi chuyện xảy ra giống như lúc hắn bước vào. Duy chỉ khác ở chỗ có nhiều bệnh nhân nhập viện vì thiếu máu hơn do nụ cười ấm áp luôn thường trực trên môi anh.

– Số báo danh...

Cứ như thế, người MC giới thiệu đến thí sinh cuối cùng. Đó cũng là lúc phần thi đầu tiên được mở màn.

– Thưa quý vị, bây giờ là phần thi Trang phục!

MC hào hứng hét to. Sau phần giới thiệu, hắn bước ra.

– Xin mời giám khảo cho điểm.

Không cần nói thì ai cũng biết hắn được điểm tuyệt đối phải không?

Tiếp theo là nó. Nó sải từng bước dài mạnh mẽ và đầy quyền lực, một cái hất tóc đủ thấy hết sự cao quý của nó.

10. Jenna quay chiếc laptop ra, miệng cứ tùm tùm một nụ cười. Nó để lộ ý cười nhàn nhạt.

Mọi người há hốc mồm, trang phục của nó mà được từng ấy điểm sao? Mà lại còn là nhà thiết kế nổi tiếng chằm chằm!

Cũng vậy. Thầy hiệu trưởng đánh hai từ hài hước.

Học sinh ở dưới cầm sắp rơi xuống đất.

3. Bà Ngọc Hoa khinh khỉnh cười với nó.

9. Bảo An cười dịu dàng nhìn mọi người.

MC đang chuẩn bị tổng kết điểm thì có người lên tiếng:

– Khoan đã! Tại sao bà Hoa lại chỉ cho 3 điểm?

Ai? Ai vừa phát ngôn? Vâng, không ai khác ngoài bạn Harry, người đang bức xúc vì điểm số bà Hoa vừa cho nó.

– Chiếc váy này chả khác gì một đồng giẻ rách. Tôi cho từng này điểm là còn nương tay đấy.

Bà ta nở nụ cười thương hại với nó. “Ồ! Cũng cứng đấy!”. Nó nghĩ thầm. Harry trung ra bản mặt kiểu không- thể- tin- nổi:

– Bà biết giá của chiếc váy này là bao nhiêu không?

– Bao nhiêu? Hàng mua ngoài chợ thì được vài trăm nghìn là cùng.

Bà Hoa thách thức nhìn cậu.

– Không sai.

Một tiếng nói đột ngột vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của mọi người. Ngóảnh mặt về phía sân khấu mới phát hiện ra nó đã giật được cái micro từ tay ông MC.

– Chiếc váy này trị giá 600.000...

– Thấy chưa?!

Bà ta đắc ý ngắt lời nó.

– ... dollars!

– HAAAAAAAAA!!

Cả sân trường kinh ngạc hú hét âm ỉ trước lời nói của nó. Mặt không đổi sắc, bà ta cười miệt thị:

– Thôi. Không phải nói dối như thế đâu!

Nó cười khẩy. “Nói dối?!” Trong khi mọi người đang bắt đầu nhìn nó với ánh mắt khác thì Jenna đứng dậy, vỗ vỗ tay:

– Ok, tôi nghĩ thiết kế của tôi đâu xấu đến thế?! Sao bị chê tan nát vậy?

– Thiết kế của Jenna á!!

Học sinh ở dưới lại xì xào bàn tán, nửa tin nửa ngờ.

– Yes, chiếc váy đó là Prudence de Jenna mà.

Jenna cười hóm hỉnh. Bà Hoa sững sờ. “Tại sao?”. Cuối cùng, dưới ánh mắt hình viên đạn của fan Jenna, bà ta phải sửa điểm thành 10. Riêng Bảo An vẫn giữ nguyên số điểm. MC hỏi lý do, cô ấy trả lời:

– Rất đơn giản. Một chiếc váy đẹp như vậy, thiết kế bởi người nổi tiếng như vậy, thế mà được khoác lên người bạn thì lại trở nên quá tầm thường. Bạn chưa đủ khí chất cũng như vẻ đẹp để thể hiện nét cuốn hút của bộ váy này.

Học sinh ở dưới vỗ tay đồng tình với lời nhận xét của An. Nó không có phản ứng, quay người bước về phía cánh gà.

Những thí sinh tiếp theo thì không nói. Riêng Bảo Anh bị An cho 1 điểm (Lý do vì sao sau sẽ biết.)

– Thừa quí vị, tiếp theo là phần thi Tài năng. Xin mời SBD 1.

Hắn bước ra, nhạc nổi lên. Giai điệu bài hát “Until you” và giọng ca trầm ấm quyến rũ của hắn khiến mọi người lắc lư đắm chìm trong từng nốt nhạc. Khi hắn kết thúc bài hát, dư âm của nó như đọng lại mãi trong lòng các fan và đặc biệt là nó. Sau phần giới thiệu, nó bước đến bên chiếc piano, theo sau là Vy cầm một cây violin và nhò với chiếc sáo nhỏ trên tay. Nó bắt đầu đánh khúc dạo đầu tiên, tiếng dương cầm du dương hoà vào bầu trời đêm, vào âm thanh violin da diết như nỗi nhớ của nó dành cho cậu bé năm nào, dành cho góc ký ức đã nhuộm màu xưa cũ mà nó cất giấu ở nơi sâu nhất của con tim. Cây sáo tạo nên độ trong trẻo và sâu lắng cho bản nhạc.. Bài hát “A thousand years” được bọn nó trình diễn một cách tuyệt vời, tạo ra không gian hoàn toàn mới cho buổi tối hôm đó. Riêng với phần biểu diễn này, giám khảo không còn có thể phê bình gì nữa. Điểm tuyệt đối. Không ai phản nản gì cả, tất cả đều hưởng ứng. Lúc nó quay trở về hậu trường, hắn xoa đầu nó:

– Làm tốt lắm!

Nó sững người, tim khẽ run lên khi nghe câu nói đó. Vì quay mặt vào trong, bóng tối đã che mất khuôn mặt đỏ ửng của nó, khiến hắn không thể nhìn thấy biểu cảm đáng yêu hiếm có của nó.

Cuối cùng cũng đến vòng thi Ván đáp. Do mãi nghe hai con bạn tám chuyện đủ các kiểu thể loại trên trời dưới biển, nó không biết hắn đã trả lời như thế nào. Nhưng cái gì phải đến rồi sẽ đến, cuối cùng nó bước ra sân khấu. Bảo An cầm micro, tao nhả hất tóc rồi hỏi nó:

– Nếu phải chọn một, thì theo bạn, thứ gì đáng quý nhất trên thế gian này?

Đây là một câu hỏi không khó, nhưng không phải ai cũng trả lời được do người trẻ thời nay thường có xu hướng suy nghĩ khá lệch lạc. 5 giây sau, nó trả lời với chất giọng đã le lói một tia ảm áp:

– Tình cảm là thứ đáng trân trọng nhất. Tình thân là duyên phận lớn nhất mà Thượng Đế ban tặng, là thứ cho ta trở lại nơi ta đã bắt đầu. Tình bạn là quãng thời gian đẹp đẽ mà ta luôn muốn quay trở về. Tình yêu là lời ước hẹn trọn đời, là chiếc ô che nắng che mưa cho một người đi hết con đường “Số phận”.

Nó dừng lại, mọi người ngồi thần thờ hồi lâu. Không gian im ắng như lắng đọng lại sau câu trả lời của nó. Rồi...

“Rào... rào”

Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên, tán thưởng nó, cách suy nghĩ của nó. Đến lúc này, ban giám khảo chỉ còn cách cho điểm tuyệt đối, bởi chính họ cũng cảm động trước lời nói trưởng thành phát ra từ con người có tuổi đời quá trẻ. Nhặt ngồi trong hậu trường mà mỉm cười. Em gái anh đã lớn thật rồi.

Sau khi tổng kết điểm từ tất cả các phần thi và bình chọn từ khán giả, MC đồng dục nói:

– Tôi xin công bố, King của năm nay là...

Ông ta còn cố ý kéo dài giọng để gây sự hồi hộp cho khán giả. Nhưng rất tiếc là chiều này phản tác dụng, bởi một lẽ, ai chả biết hắn sẽ là người thắng cuộc. Từ khi nhập học, hắn đã luôn chiếm giữ ngôi vị quán quân ở các cuộc thi tài năng, âm nhạc,... MC không nhận được hưởng ứng của học sinh thì thất vọng hoàn thành câu nói đang dở:

– Hàn Vũ Thiên Phong.

Tuy lần nào hắn cũng thắng, nhưng tiếng vỗ tay và hò hét không hề giảm mà có chiều hướng tăng lên theo mỗi năm do tân học sinh có nội công ngày càng khỏe. Hắn cười nhạt, đứng dậy, nắm lấy tay nó kéo ra một góc. Nó còn đang bất ngờ, định vùng tay ra thì hắn nói:

– Tôi có chuyện muốn nói.

– Nói đi!

Nó thẳng thừng buông một từ.

– Hôn tôi một cái. (Anh đúng là ngày càng vô si.)

– Cái gì? Không bao giờ.

– Ồ. Không thì thôi. Để tôi ra ngoài nhảy với Queen của tôi vậy.

Hắn quay người định bước đi thì bị nó níu tay áo lại:

– Khoan đã.

Hắn nhướn mày. Nó hơi đỏ mặt, nhón chân lên, khẽ chạm môi mình vào cánh môi mềm mại của hắn. Rất nhanh, rồi rời đi. Hắn sững người, nở nụ cười nửa miệng, sau đó thông báo với nó:

– Chuẩn bị lên sân khấu nhé!

Nó ngạc nhiên:

– Hà?

Không ai biết rằng, có một người đứng gần đã thu được hết hình ảnh ấy vào mắt, và hiện giờ đang cười rất gian tà. Lúc nó định thần lại thì hắn đã lên nhận giải thưởng, trên đầu một cái vương miện đơn giản nhưng được hắn đội lên lại trở nên sang trọng và quyền quý. Hắn đứng một bên, trở lại về lạnh lùng cổ hủ. MC hét to:

– Và xin trân trọng công bố. Queen của đêm nay đã thuộc về... Trương Lê Hà Nguyệt!!

Nó biết, luôn biết nó là một người con gái gần như hoàn hảo. Nhưng rủi ro là hoàn toàn có thể xảy ra, không ai biết trước được điều đó, nên nó không chắc liệu mình có đứng nhất hay không. Bây giờ... Haizzz~ Lúc lên nhận giải, nó nhận thấy một bên khoé miệng của hắn thoáng cong cong như đang cười.

– Bây giờ là giải thưởng phụ, cặp đôi được yêu thích nhất là couple mới nổi thời gian gần đây, cực kì đáng yêu. Đó là Trương Lê Minh Nhật và Hoàng Thảo Vy!

Anh mỉm cười dịu dàng, nắm tay cô dẫn lên sân khấu. Fan hú hét ầm ĩ, cổ vũ cho hai người. Rồi đến cặp đôi mặc đẹp nhất, đáng buồn thay, nó lại thuộc về Trần Nhật Nam và Hà Bảo Ngọc. Chẹp! Kết quả như vậy khiến các bạn cùng lớp thật sự đứng là khóc thầm trong đau đớn

Sau đó, nhảy!

Một bản nhạc du dương êm ái vang lên, hắn hơi cúi người, lịch thiệp giơ tay ra mời nó. Nó đưa tay đặt vào bàn tay ấm áp kia, bắt đầu di chuyển những bước đầu tiên. Hai người tạo nên một cảnh tượng vô cùng say đắm lòng người. Hắn và nó đều là những thiếu gia và tiểu thư con nhà quyền quý nên từ nhỏ đã được đào tạo một cách bài bản. Từ cầm hoa, nấu ăn đến ứng xử, vô vẻ gì đó đều đã kinh qua. Thế nên đối với nó, việc nhảy nhót này là hết sức bình thường. Lúc này, trong đầu nó lại hiện ra nụ hôn vừa nãy, mặt hơi nóng lên. Hắn nhanh chóng bắt được cảm xúc chớp nhoáng của nó, miệng vẽ lên một đường cong tuyệt mỹ, khiến các bạn nữ không khỏi say đắm và ngất ngây. Mãi đắm chìm trong suy nghĩ, nó giật mình nhận ra bản nhạc đã kết thúc. Nó đứng dích ra xa hắn, nhún người lịch sự rồi quay bước đi ra ngoài. Hắn cũng đi theo nó.

Thấy vậy, Vy giật giật ống tay áo Nhật, khẽ thốt:

– Minh cũng về thôi anh.

Có vẻ như tâm trạng rất tốt, anh cười hớn hở gật đầu:

– Ừ

Bảo Anh huých huých cậu:

– Ê! Về đi!

– À, ừ!

Cậu giật mình, thu lại tầm mắt. Suy nghĩ một hồi, cậu giơ một ngón tay lên rồi chạy đi:

– Đợi tôi một lúc thôi.

Nhỏ không hiểu gì, nhìn theo bóng cậu chạy đi thì phát hiện ra cậu đang ôm một cô gái. Chỉ nhìn từ xa nhỏ cũng biết đó là một tuyệt sắc giai nhân. Mái tóc dài mềm bay bay trong gió. Lúc đó, nhỏ thấy tim mình đau nhói, thấy khoé mắt cay cay. Rồi sau đó... đương nhiên là không có sau đó. Cậu không để nhỏ kịp chịu đựng nỗi đau đó, tiếp tục cứa cho nhỏ một vết vào tim.

Rất sâu, rất đau.

Cậu nắm tay cô gái đó, dầm đến trước mặt nhỏ, phần khời thông báo:

– Bảo Anh, đây là Vương Bảo An, người tôi yêu. Cũng chính là người cô nằng nặc bắt tôi giới thiệu ấy.

Nhỏ tỉnh ngộ. A~ Thì ra là cô ấy. Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, lại ôn nhu tao nhã, còn là người đa tài, bảo sao Minh không nhưng nhớ suốt từng ấy năm. Xem ra, mình là người thừa rồi. Cậu nháy mắt:

– Giúp tôi nói với mọi người là tôi đi ăn với An nhé!

Nhưng... nhỏ vẫn muốn giữ lại chút gì đó. Không phải vì ích kỷ, chỉ là muốn để lại chút hoài niệm, để lại một dấu ấn. Gặp được cô ấy rồi, nhất định cậu sẽ ngày ngày hẹn hò, ngày ngày tình tứ trước mặt nhỏ, rồi hai người tiến đến kết hôn. Từ đầu đến cuối câu chuyện, nhỏ vẫn luôn im lặng đứng một góc, không chen chân vào cuộc sống của cậu. Nhỏ cười khổ, nuốt nước mắt vào trong:

– Hay là dẫn cô ấy về nhà rồi tổ chức tiệc. Anh cũng muốn ra mắt mà, phải không?

Cậu lưỡng lự:

– Nhưng...

Nhỏ gạt phắt sự do dự đó, mạnh mẽ nói:

– Không nhưng nhị gì hết. Tôi bảo đi là phải đi.

– Được rồi.

Cậu cuối cùng cũng chấp nhận, rồi cười dịu dàng với An:

– Đi chứ em?

An gật đầu, đẩy mắt hiện lên sự sung sướng không hề che giấu. Hai người đi trước, một người theo sau.

Đi đến chỗ bọn nó và bọn hấn đang đứng đợi, nhỏ đầu đầy dấu chấm hỏi khi thấy đang có bạo loạn. Harry bị nó đánh nằm lăn ra đất, Nhi đứng bên cạnh che miệng cười. Anh và cô tròn mắt nhìn hấn. Chi (Cathy ấy!) không quan tâm lắm, dùng điện thoại chơi Snake Xenzia. Cậu nắm tay An chạy đến hỏi anh:

– Có chuyện gì vậy?

Anh giật mình quay lại:

– À, Nhi nhìn thấy Tiểu Nguyệt và Phong hôn nhau nên nói cho mọi người. Harry cứ trêu nó, kết quả là bị nó đập toi tã, bây giờ chắc chỉ lết được về thôi.

Chợt nhìn thấy An, anh ngạc nhiên:

– An... về rồi sao?

Cậu cười tươi rói:

– Ừ.

An lễ phép cúi đầu:

– Em chào anh.

Anh gật đầu lãnh đạm, quay sang nói với Nhi và Chi:

– Hai đứa cũng dọn sang nhà anh ở luôn đi! Vẫn còn nhiều phòng trống mà.

Cậu đề nghị:

– Này, thế còn An thì sao? Cô ấy mới về nước, chắc chưa đặt được phòng khách sạn đâu!

– Cũng được thôi!

Anh lơ đãng nhìn Vy. Nhưng mà trong đầu thì đang nghĩ “Cho cô chứng kiến Bảo Anh và Minh ngủ chung phòng, cảnh đầu khẩu mà người ta gọi là ‘Yêu nhau lắm cắn nhau đau’ nhé! Hờ hờ, lúc ấy biết điều thì nên tự giác từ bỏ đi.”

Đương nhiên An không biết chuyện này, chỉ đang đắc ý mình đã vượt qua ải thứ nhất. Nhưng còn... An quay sang nhìn hấn căng thẳng. Hấn có vẻ lạnh lùng, ca này khó đây! Cô mỉm cười nói với mọi người:

– Về nhà thôi, chúng ta mở tiệc chúc mừng Nguyệt và anh Phong chiến thắng.

Harry đang nằm trên đất cũng gắng gượng dậy, giơ ngón tay cái lên:

– Được đây!

– Nằm im!

Nó đập vào lưng cậu ra lệnh. Sau khi thấy cậu có biểu hiện ăn năn hối lỗi, nó mới tha:

– Thôi về!

“Bảo Anh, cô giỏi lắm. Minh trước giờ là người không dễ dàng thoả hiệp, vậy mà cô chỉ nói vài câu...”. Trong đêm tối, thoáng hiện lên nụ cười độc địa. Xuất hiện 3 bóng người hoà vào bóng đêm, nhìn ra sự biến chuyển của ba cặp đôi thì lập tức lên kế hoạch phá đám. Đầu đó thấp thoáng...

Một bàn tay vấy máu, đã từng xuất hiện trong tiềm thức của nó,...

Trong hình phản chiếu của một tấm gương.

*****

Oáp!

Bây giờ là 23:49 đúng. Au đang hồi tưởng những ngày đầu up truyện, ít lượt đọc nhưng tự cảm thấy mình viết cũng tạm ổn. Vậy mà so sánh với bây giờ, thật sự là hình như văn phong ngày càng đi xuống.💎💎💎💎💎💎

Viết cái khúc cuối lúc gần nửa đêm tự nhiên cũng thấy rộn rộn.

Vậy là tình địch của Bảo Anh đã xuất hiện, hứa hẹn sẽ gây ra bão tố và là nhân tố quan trọng hé lộ một sự thật liên quan đến nó. (Thật ra việc này cũng chưa chắc lắm, còn phải tùy thuộc vào mạch truyện và cảm hứng viết của au, nhưng au đã xây dựng ý tưởng rồi, tuy hơi rời rạc, không biết có kết nối được với nhau không.)

Bật mí một chút như vậy, liệu có ai thấy hồi hộp không?

Ảnh ở media là tạo hình của An Nhi đấy!

Thôi vậy nhé! Chúc các rds nghỉ Tết vui vẻ, xem Táo quân vui vẻ, tiền lì xì vào như nước.💎💎💎💎💎💎

*****

Thành thật xin lỗi các rds!!!!

Do mấy hôm nay gia đình au bận chuẩn bị Tết nên k có thời gian viết chap để up.

Đáng lẽ sáng nay au đã viết xong chap 12 và 13 rồi, nhưng mà chị au chơi xấu xoá mất chap, au (mãi chơi nên) mới phát hiện ra và bây h ngồi viết cái này nè.

Một lần nữa xin lỗi mọi ng.

Và cũng một lần nữa chúc mọi người nghỉ Tết vui vẻ.

Chúc các bạn nào trẻ trâu thì ngày càng trâu tre, bạn nào k trâu thì tốt nhất đừng trâu, khéo nó bảo mình down thì chết. (Trường hợp của au đây!! T^T)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Rắc Rối Bắt Đầu.

* Ở đời, chẳng ai có trách nhiệm phải yêu thương ai hết. Người luôn yêu em rồi cũng sẽ rời bỏ em khi nhẫn nại cùng tự tôn đều mất đi. Người ta đâu chỉ sống để đơn phương phía sau, mãi nhìn về một hướng....Em rồi sẽ hiểu, từ bỏ đôi khi đồng nghĩa với thờ dài... thanh thân buông tay một người để tìm kiếm cả bầu trời xanh... Vì ai lại bên ai mãi được đâu...*

* Em không hỏi, anh cũng chẳng nói, đó chính là xa cách. Em hỏi rồi, nhưng anh không nói, đó chính là bất hoà. Em hỏi rồi, anh nói với em, đó chính là tin tưởng. Anh không nói, em không cần hỏi, đó chính là tin tưởng. Em không hỏi, nhưng anh vẫn nói, đó chính là dựa vào nhau.*

*****

Vừa đặt chân đến trước cửa nhà, Harry đã than vãn âm ỉ:

– Đói quá! Đói quá!

Vy bụm miệng cười, kéo kéo tay áo Nguyệt và Bảo Anh:

– Harry đói rồi kìa. Chúng mày vào bếp nấu ăn với tao. Còn ở đây nữa lố tai tao không chịu nổi.

Nhật ân cần vuốt tóc cô, bàn tay dịu dàng chơi đùa

– Nhà có đầu bếp rồi mà, nấu ăn làm gì cho mệt. Ở đây chơi với anh và mọi người.

Cô lúng túng gạt tay anh ra:

– Thôi, phải tự vào bếp mới thể hiện được tâm lòng chứ! Anh không muốn ăn ngon à? Có chuyên gia ẩm thực đây rồi.

Nói rồi, cô cười cười chỉ tay về phía nhỏ. Nhỏ đẩy nó đi, tay trái còn dặt theo một Vy đang giới thiệu về tiểu sử của nhỏ. Đột nhiên, Minh kéo tay nhỏ lại, đưa đến một tập giấy:

– Đây là sơ yếu lý lịch của An.

Nhỏ chau mày:

– Đưa tôi cái này làm gì? Anh bị bại não à?

Cậu tức tối:

– Bại não cái đầu cô! Tôi đưa để cô biết những thứ An bị dị ứng mà tránh bỏ vào đồ ăn.

Nhỏ thờ dài thườn thượt:

– Được rồi.

Bình thường phục vụ nó đã là cả một cực hình. Nó không thích ăn đồ quá cay, nhưng lại không ăn đồ ngọt, nếm phải món hơi mặn là mặt tối sầm, đương nhiên không phải kể đến mướp đắng. Haizzzz~ Bây giờ lại thêm một cô nương kén ăn nữa thì Minh ơi, anh muốn tôi sống sao?? Nhỏ vác theo tâm trạng nặng trĩu và hai con bạn đi vào bếp. Cúi xuống nhìn tập giấy trong tay, nhỏ lấy hơi rồi đọc to lên cho nó và cô nghe:

– Vương tiểu thư... Bla bla bla + lược bỏ những đoạn không cần thiết... bị dị ứng với gà, chó, mèo.. Hà? Có người ăn thịt mèo à? Thôi kệ, ngoài ra không ăn được ớt, cá ngừ.

– Không ăn được ớt?

Vy thắc mắc, đầu nghiêng nghiêng nhìn dễ thương cực!

– Thực ra là không ăn được cay nhưng chắc do đánh nhầm nên có người dùng bút gạch đi thay bằng ớt.

Nhỏ ngẫm nghĩ rồi đáp. Nguyệt gật đầu:

– Hôm nay nấu gì?

Tại sao hỏi nhỏ? Mẹ nhỏ là đầu bếp nổi tiếng, nên việc nhỏ được truyền cho đam mê nấu nướng là chuyện bình thường. Từ bé, nhỏ đã đọc không biết bao nhiêu là sách nấu ăn nên biết rất nhiều. Nhỏ bật tay cái ‘Tách’:

– Cà ri! Trời lạnh ăn cà ri cảm giác nó mới yomost!

– Được thôi, nhưng cà ri gì? Gà thì bạn tiểu thư kia không ăn được, thịt bò thì hết rồi, mà siêu thị cách đây xa lắm! Không đi kịp đâu!

Cô phân vân. Nhỏ cũng đang đau đầu vì chuyện này. Đúng lúc đó, nó lên tiếng:

– Làm cà ri vịt vậy.

– Hả? Vịt? Không được, không được. Cơ mà, nếu là vịt thì làm vịt sốt quế đi, ấm người lắm!

Nhỏ háo hức, mắt sáng lên. Cô cười tươi:

– Thế tiếp theo làm sushi cá hồi vậy!

– Được!

Nhỏ gật đầu đồng tình.

– Vậy tráng miệng sẽ là bánh khoai tây nhân nấm.

Rồi bọn nó bắt tay vào làm. Khi nấu đến xốt cam, nhỏ khựng lại, món này phải cho bột ớt paprika vào, nếu không sẽ làm mất đi hương vị đặc biệt. Nảy ra ý tưởng mới, nhỏ vui vẻ vừa khuấy xốt vừa khẽ ngẫm nga, không biết rằng nó có kế hoạch làm bạn trẻ ngoài kia bẽ mặt. Căn bếp dậy hương cam thơm lừng khiến những người ngồi ngoài phòng khách xem TV ngửi thấy mà bụng réo rột rột.

Hiện tại đang diễn ra tình tay ba đầy kịch tính. Harry đưa miếng táo cho Chi ăn, tay kia lại kính cẩn dâng lên chiếc khăn để Nhi lau miệng. Một bên là bạn thân từ nhỏ, một bên là người cậu yêu, thật là khó xử a~ Một lúc sau, bọn nó đã dọn đồ ăn lên bàn. Nguyệt gọi với sang:

– Đi ăn không nhịn.

Mọi người lập tức đứng bật dậy bước đến phòng ăn. An không hiểu, nó có uy lực đến thế sao?

Khi mọi người đã tề tựu đông đủ ở bàn ăn, Vy vỗ vỗ hai tay, giọng đầy phấn khởi:

– Được rồi! Ăn thôi mọi người. Để lâu nguội mất!

Nhật ngồi bên cạnh chống cằm nhìn cô, cảm thấy hạnh phúc, cứ như một gia đình vậy. Đương nhiên là trừ một người. Quắc mắt nhìn An, anh thờ dài rồi cúi xuống cầm đĩa lên ăn. Không lâu sau, anh lại cúi kính khi nghe An the thé cất giọng:

– A! Em bị dị ứng với thịt gà mà! Sao chị lại cho vào?!

Vừa nói, cô ta vừa liếc nhỏ với ánh mắt không mấy thiện cảm. Minh toát mồ hôi mở miệng định giải thích thì bị nó cắt ngang với giọng điệu giễu cợt:

– Mù à? Đấy rõ ràng là vịt. Không biết gì thì đừng thể hiện, người ta cười cho thì ê mặt, nhé!

Đến từ cuối, nó còn cao giọng tỏ ý chê bai rõ ràng. An bị hớ, què quã, còn ăn chửi, mặt cứ cúi gằm xuống, thoát trắng thoát đỏ. Cậu thấy thế, tưởng cô ta tui thân thì xót, quay sang bất bình ý kiến với nó:

– Cô ấy từ nhỏ đã ốm yếu nên bố mẹ không cho làm bếp núc. Bây giờ lỡ nói nhầm thì cũng đâu thể trách được.

Nguyệt cười khẩy, lấy ngón tay chỉ thẳng vào con người suốt từ nãy giờ làm ra vẻ tội nghiệp kia:

– Anh nói cô ta ốm yếu, thế tại sao làm ca sĩ thì nhảy sung thế? Đóng phim hành động mà đánh đấm như thật thế? Bị kiện có tí mà nhảy chồm chồm lên như bị động rồ thế? Tôi hỏi anh, như vậy ốm yếu ở đâu ra?

An nghe nó xả thẳng một tràng mà mặt xanh lét như tàu lá chuối. Cậu ngáp ngừng:

– À thì... bởi vì là... Ừm...

– Thôi! Mọi việc kết thúc ở đây!

Nghe đến đâu cả tai thì Nhật mới lên tiếng để giảng hoà. An chưa trả được thù, tức tối nhìn chăm chăm vào nó. Lúc nó ngồi xuống ghế trở lại, anh khẽ đưa mắt nhìn nó tỏ ý tán thưởng. Nó cười lém lỉnh, thoáng liếc qua hắn mà đỏ mặt. Suốt từ lúc Nguyệt bắt đầu nói, Phong lắng nghe mà cứ phải nín cười. Đến cuối phải ho khan vài tiếng để không cho tiếng cười bật ra. Bây giờ trên khoé môi hiện hữu nụ cười nửa miệng đầy quyến rũ.

Bảo Anh khều khều chân nó: “Sao mày làm thế?”. Nó nhướn mày, khoé mắt cong cong: “Làm gì?”. Nhỏ mím môi không vui: “Gây sự với An.”. Nó trừng mắt: “Tao giúp mày giành lại tình yêu đích thực.” Nhỏ lườm: “Cái gì mà tình yêu đích thực? Ai?” Nó phẩy phẩy tay: “Thôi đừng giấu nữa. Tao nhìn ra rồi, mày thích Minh chứ gì?” Nhỏ đang định phản bác thì phát hiện ra mọi người đang nhìn với ánh mắt như kiểu gặp lũ trộm trại. Thế là nhỏ quyết định sau khi ăn sẽ hỏi lại cho rõ. Harry ngồi ăn mà cứ bực miệng cười. Đôi lại đó chính là ánh mắt đầy sát khí của Nhi và ánh mắt kì dị của Chi. Chưa ăn được bao lâu thì đột nhiên...

– Á! Đây là sushi cá ngừ hả? Em đã bảo là...

– Xin bạn nhìn lại cho rõ. Xét theo phương diện hình thái cũng như đặc tính và dựa theo sự quan sát của tôi thì chúng ta kết luận được rằng đây là cá hồi.

Cũng với ý mỉa mai, khinh ghét như Nguyệt, nhưng lời nói được phát ra từ người con gái ôn nhu như nước kia lại nhẹ nhàng hơn, không hề mang sự khiêu khích. Nhật ngồi cạnh mà thờ dài. Kiểu này là Vy tức giận thật rồi.

An lại được một phen bẽ mặt, cứ cúi xuống gầy gầy mấy hạt cơm ở bát trên bàn. Rồi còn dầm dẫm miếng cá, khiến nó nhìn nát đến thảm thương. Lần này, cậu không thể nói gì được cô nữa. Cô đã nhẹ nhàng như vậy rồi, bật lại như vừa nãy chẳng phải sẽ là bất lịch sự sao? Minh đưa tay xoa xoa đầu An, nhẹ giọng nói:

– Thôi không sao, coi như là một lần biết thêm.

Không ai biết, dưới gầm bàn, nó khẽ đập tay với Vy Vy.

An không cam. Muốn hạ nhục Bảo Anh mà cứ bị hai con bạn kia phá đám. Trùng mắt nhìn Nguyệt và Vy, cắn chặt môi tức giận, An nhếch khoé miệng đầy nguy hiểm. À nhớ đến bản sơ yếu lí lịch của mình, nhớ đến vết gạch sứt, cười ghê rợn. À biết nấu món này cần phải cho ớt, thế nên... màn kịch có thể bắt đầu rồi! Không ai được cướp cậu ra khỏi ả cả. Không ai! Cầm lấy chiếc thìa bạc và đưa tay đến món vịt sốt cam, An cho muỗng nước sốt vào miệng, nuốt xuống, cười thâm. Chỉ cần là liên quan đến Minh, hi sinh sức khoẻ của mình An cũng cam lòng. Rồi...

– Khụ khụ! Oe!!

Ả ngã xuống đất, ôm lấy cổ họng của mình, vừa ho vừa cố nôn những thứ mình vừa ăn. Cậu vội vàng đẩy ghế ra, nét mặt lo lắng quỳ xuống vỗ lưng An:

– An, em sao vậy? Có chuyện gì với thức ăn sao? Nhật, mày cũng ra xem An thế nào đi!

Anh đang ăn thì cái kính buồng đưa xuống, quắc mắt nhìn cậu:

– Liên quan gì đến tao? Bạn gái mày mà!

Cậu thờ dài sốt sắng, hét to với anh:

– Không thì mày ra gọi cấp cứu cũng được. Mau lên!

– Phong, mày...

Chưa nói hết câu, cậu đã im bật. Hắn ngẩng đầu lên với gương mặt không chút hứng thú, nhướn mày.

– ... Thôi mày ăn tiếp đi.

Cậu bắt lực ôm trán, tiếp tục xoa lưng cho An, ân cần hỏi:

– Em ăn phải gì à? Sao người lại nổi nhiều mẩn thế này?

– Em... Trong bản lý lịch đã ghi không ăn được cay mà chị ấy vẫn cho vào, nên em bị dị ứng.

An khóc rưng rức, ngón tay run run chìa về phía Bảo Anh.

– Cái gì?!

Minh kinh ngạc quay sang chất vấn nhỏ:

– Có thật là cô đã cho vào không? Tại sao cô lại làm thế?

Nhỏ lúng túng đưa mắt nhìn quanh. Chính nhỏ cũng không biết tại sao ghi là không ăn ớt trong khi thực thể là ả không ăn được cay.

– Tôi... Thực sự là bản lý lịch...

Không tìm được từ để diễn đạt hết, nhỏ ngập ngừng cắn môi.

– Thôi đủ rồi! Tôi không nghe cô nói nữa! Đừng để tôi nhìn thấy cô không tôi sẽ giết! Hãm hại An sao? Thật nhảm nhí! Cô...

– Này Minh, anh không cho rằng chính bản thân mình mới thật là nực cười sao?

Nguyệt lơ đãng xoay xoay ly rượu trong tay, nhếch mép cười. Nhi nhìn nó với ánh mắt đầy sùng bái và ngưỡng mộ. Nhật đứng nghe điện thoại, lười biếng giờ ngón cái lên với nó.

– Ý em là gì?

Cậu khó chịu ngoảnh mặt về nơi phát ra tiếng nói. Âm điệu nghe không mấy hài lòng. Nó chán nản hất đầu:

– Ý ở trên mặt chữ ấy.

– Em... vô lễ! Anh lớn tuổi hơn, sao không biết kính trọng anh?

Cậu lửa giận bốc ngùn ngụt, đập tay xuống bàn.

– Kính trọng? Chơi gái, nóng nảy, vô ý vô tứ, đi bar. Anh xem, có bao nhiêu việc anh làm khiến tôi nể anh?

Lần này, Nguyệt bắt đầu hơi tức vì sự ngang ngược không chịu nhìn nhận vấn đề theo hướng khác.

– Đi bar? Em cũng thế mà còn thích nói ai?

– Đó là quán của TÔI! Đương nhiên tôi phải đến để quản lý.

Minh ngó người.

– Anh không hiểu ý tôi? Được! Tôi nói cho anh biết, anh chỉ mới nghe cô ta nói vớ vẩn vài câu, xem cô ta khóc vài giọt, thấy cô ta ôm cổ nôn mà đã vội vàng kết luận là Bảo Anh cố ý? Mời anh xem lại cái này. Nó chỉ ghi bị dị ứng với ớt, không có cay cú gì ở đây cả! Còn ai sửa thì tôi không biết!

Vừa nói, nó vừa thẳng tay rút mạnh tập sơ yếu lý lịch xuống sàn nhà. Tiếng va đập chất chứa vang lên khiến cậu bình tĩnh lại và nhận ra mình quá khiếm nhã. Phong – lúc này đã buông đầu xuống, im lặng xem trò vui. Không phải hẳn không thấy nó có chút hỗn với bề trên, nhưng sự việc này là Minh sai, nên hẳn không có lý do gì để bảo vệ cậu cả. Với tay lấy tập giấy, cậu nhíu mày, lướt mắt đọc từng chữ. Vậy là sao? Một dấu hỏi to đùng xuất hiện trong đầu cậu. Quay đầu sang nhìn Bảo Anh đầy hoang mang thì cậu nhận ra mắt nhỏ cũng đã ầng ậc nước từ lâu. Không còn vẻ cá tính mạnh mẽ thường thấy, nhỏ biến thành cô gái bé nhỏ uất ức vì bị oan nhưng không giải thích được gì. Minh thấy tim mình khẽ nhói lên từng hồi sau mỗi giọt nước mắt nhỏ rơi xuống. Cậu đứng dậy, định đến xin lỗi Bảo Anh thì bị Nhật ngăn đường. Anh mỉm cười ôn hoà:

– Xe cứu thương đến rồi, đưa An ra đi.

Cậu giật mình sững lại rồi cúi xuống bế ả lên như công chúa. Nhỏ giấu mặt vào hai bàn tay, nước mắt giàn giụa. Nhỏ đã từng mơ về ngày cậu sẽ bế mình như vậy. Vậy mà...

An thở hổn hển, he hé mắt nhìn nhỏ rồi mỉm cười tự đắc. Bảo Anh, cuộc chơi này, cô thua rồi.

Tiếng còi cấp cứu vang lên, mọi người lần lượt ra xe.

Chỉ còn nhỏ ở lại, nước mắt từng giọt trong suốt đưa nhau chảy qua kẽ tay.

*

*

Tại bệnh viện SIESTA, phòng chăm sóc đặc biệt, 7.30 pm...

– An, cô lên em. Em sẽ không sao đâu!

Minh nắm tay ả, ánh mắt trĩu mến. Nhật đập cậu:

– Khổ quá! Nó chỉ bị dị ứng thôi mà làm như tai nạn thành liệt sĩ ấy!

Cậu gãi đầu cười hi hi. Chợt nhận ra Bảo Anh không ở đây, cậu nhíu mày:

– Bảo Anh đâu rồi? Sao không thấy?!

– Nó ở nhà rồi. Tìm nó yếu lắm, không chịu nổi đâu.

Nguyệt lạnh lùng đáp, không thèm liếc cậu lấy nửa con mắt. Vy cười trừ, lên kéo tay áo của nó:

– Thôi mà, bình tĩnh đi.

Nó thờ dãi, quay ra ngoài hành lang.

Tầng 6, gió thổi lồng lộng, mang theo hương vị thanh khiết của nước hồ cạnh bệnh viện. Lạnh. Vội đi theo trông chừng cậu, nó quên không mặc tứ tế hơn. Với chiếc áo phông in hình mèo Pusheen và quần lửng cotton, nó run run lên, hai tay ôm lấy vai giữ ấm cơ thể.

Chợt một chiếc áo khoác cardigan (áo len mỏng) màu xanh đen trùm lên người nó. Giật mình quay đầu, nó thờ phào khi phát hiện đó là Phong. Trong lòng bỗng trào dâng cảm giác ấm áp, nó băng quơ hỏi nhỏ:

– Anh có nghĩ Minh thích An không?

– Có.

Hắn đặt tay lên lan can, đôi mắt nhìn ra bầu trời tối tăm. Đêm nay không có sao.

– Vậy còn Bảo Anh?

Nó hiểu kì thắc mắc tiếp.

– Ừm... Có lẽ.

– Vậy sao?

Nó cười buồn.

– Sao em lại quan tâm tới việc đó?

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nó. Nguyệt không để ý, nhìn xa xăm:

– Tại sao ư? Bảo Anh là một trong hai người bạn thân thiết nhất của tôi. Dĩ nhiên tôi phải quan tâm tới cậu ấy. Chỉ khi ở cùng Vy, Bảo Anh và anh trai, tôi mới thật sự được là chính mình. À, bây giờ chắc có thêm một người nữa.

Nói xong, nó ngẩng lên nhìn hắn, vừa đúng lúc Phong cúi xuống. Và thế là...

First kiss!!!

Nụ hôn đầu của nó!

Hắn ngạc nhiên, cảm nhận được làn môi mềm mại hơi uрон ướt, chợt nảy sinh ham muốn. Kéo Nguyệt lại gần, hắn đỡ lấy gáy nó, ấn người nó vào hắn. Nó sững sờ, đang định tát hắn thì cơ thể bỗng dưng như tê liệt. Phong đưa lưỡi vào trong khoang miệng nó, càn quét từng tấc ngọt ngào. Nó thấy cơ thể như bị rút dần sinh khí, hơi khuỵu xuống. Lúc đó, hắn mới buông nó ra. Nó ôm ngực thở hổn hển, mặt đỏ ửng tai. Còn hắn chỉ đứng đưng như không, khoe miệng nở nụ cười mãn mị:

– Vào trong thôi, không mọi người lại lo.

Rồi rất tự nhiên, hắn nắm lấy tay nó, kéo vào trong. Vừa đến cửa phòng, Nguyệt giật tay mình ra, đẩy cửa bước vào. Đập vào mắt nó là cảnh Minh dịu dàng đút từng miếng táo cho An, còn ả cứ giả vờ ốm yếu mặc dù sừng như điên. Nhật không thể chịu được nữa, khoác vai Vy ra khỏi phòng:

– Tao và Vy Vy xuống canteen mua đồ ăn.

Cậu gạt đầu không nói gì. Harry thấy anh đi cũng kéo tay Chi ra phía cửa:

– Chúng ta đi dạo đi!

Nhi véo tai Harry, ánh mắt sát khí:

– Ngươi dám đi mà không có sự cho phép của bản cô nương à?

Cậu (Harry) cười hi hi nịnh nọt:

– Ấy, sao tại hạ dám thế, mời tiểu thư đi trước.

Nhi gật đầu hài lòng, nắm cổ áo cậu kiều ngạo bước đi, không để ý rằng, có ánh mắt pha chút khó chịu nhìn Nhi.

Phong im lặng, chỉ đứng dựa vào cửa. Nó thấy bầu không khí có vẻ căng thẳng, không muốn gây thêm rắc rối nên cầm ấm đi lấy nước.

Một lúc sau, cậu đứng dậy, phui người:

– Tao đi vệ sinh một lát. Mày trông cô ấy hộ tao.

Hắn gật đầu không đáp, sải bước dài vào trong phòng. Căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. An đang run cầm cập trước sát khí và thái độ khó gần của hắn. Nhưng vì muốn lấy lòng hắn để dễ dàng đến với Minh, ả nhỏ nhẹ mở lời:

– Anh ngồi xuống đi. Đứng lâu như thế chắc cũng mệt.

Phong ngoảnh mặt đi, vờ như không nghe thấy. Ắng ngược ngừng nghịch quả táo ở trong tay:

– Sao anh lại ghét em vậy?

Thoạt đầu, ả thấy hắn trầm ngâm không nói, tưởng không nghe thấy nên định nhắc lại. Đến lúc này, hắn mới trả lời, giọng điệu vẫn không le lói một tia thân thiện:

– Tôi không ghét cô. Chỉ là tôi không có hứng thú với sự tồn tại của cô thôi.

An xanh mặt. Ghét đến nỗi, đã gần như xem là không khí. Giới hạn cuối cùng của sự khinh thường, chán nản, chính là chỉ coi người đó như không tồn tại, như vậy cũng không phải suy nghĩ xem nên nói gì. Hai người cứ im lặng như vậy, cho đến khi Minh quay trở lại phòng:

– An ơi, dậy ăn cơm đi em.

Cậu cầm cặp lồng cơm nhẹ nhàng đi vào, theo sau là Nhật và Vy vẫn vờ vẻ không mấy vui mừng. Ngay lúc cậu ngồi xuống đút cơm cho An, Nguyệt bước vào. Tâm trạng đang tốt do nhìn thấy cảnh này mà lại u ám. Đặt mạnh ấm nước xuống sàn, nắm tay Phong ra cửa:

– Em về trước.

Ngắn gọn thông báo một câu, nó để lại mọi người tròn xoe mắt. Anh nhìn nó như vị cứu tinh, đứng dậy vờn vai:

– Chà, tao cũng đi đây.

Nói rồi, anh cầm tay cô đi như chạy ra ngoài. Minh thấy thế, nhìn đồng hồ trên tường, nói:

– Muốn rồi, em ở lại đây nhé! Mai anh lại đến.

An gật đầu vui vẻ, vẫy tay với cậu.

Sau khi cậu rời đi, ả với tay lấy chiếc điện thoại ở tủ đầu giường, bấm một số máy và nhếch miệng:

– Đến nơi chưa?

– ...

– Vậy à? Đến phòng 609, khu chăm sóc đặc biệt đi.

– ...

– Được rồi, nhanh lên!

Ả tắt máy, trên môi nở nụ cười độc địa:

– Bảo Anh, tôi chưa xong với cô đâu!

Ngồi đợi một lúc, cuối cùng tiếng gõ cửa cũng vang lên.

‘Cốc... Cốc... Cốc’

– Vào đi.

‘Cạch’. Tiếng mở cửa phát ra nhẹ nhàng.

– Chào cô, Bảo An.

Người vừa bước vào cất tiếng, giọng nói nghe hiem độc đến đáng sợ.

*****

Hầy, cũng lâu rồi au không ra chap ha? Phải nói là rất lâu ms đúng. TT^TT. Chắc mọi người cũng quên au vs truyện này rồi.

Anyway, rds thấy chap này thế nào? Có nhàm chán quá không? Vẫn ngược Minh và Bảo Anh, nhưng vì non tay nên viết cảm giác hơi ngớ ngẩn.

Cuối cùng, có ai đoán đc ng vào phòng bệnh của An là ai k?

PS: Nhớ vote cho au nha!

Colgate: Comment nữa, suýt quên!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đại Anh Vời!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cuộc Hẹn Lúc Nửa Đêm.

* Có những người khóc bằng nước mắt

Có những người khóc bằng sự im lặng

Có những người khóc bằng tiếng gào thét

Còn tôi... Tôi khóc bằng nụ cười *

* Gặp một người xa lạ bỗng thấy nhớ một người

Gặp lại một người quen bỗng thấy mình xa lạ

Chẳng loại tẩy nào có thể xóa được những gì đã có

Và chẳng loại bút nào có thể vẽ lại những gì đã mất *

*****

– Cô chậm chạp quá đấy! Bích Ngọc à!

An chán nản dựa lưng vào thành giường, lười biếng đưa mắt nhìn cô gái đứng ở cửa phòng.

Lincy nhếch miệng, chưa trả lời An, gọi với ra ngoài hành lang, nơi vẫn còn một người con gái nữa:

– Phương! Còn chưa vào đây?!

Lincy vừa dứt lời, cửa phòng lần nữa được mở ra, Misa mỉm cười thuần khiết đến giả tạo, bước vào căn phòng chăm sóc đặc biệt. Cẩn thận đóng cánh cửa cách âm lại, Misa lên tiếng, giọng điệu cười cợt:

– Vậy... Cô muốn gì ở chúng tôi? Không ngờ cũng có ngày nữ minh tinh màn bạc nổi tiếng Vương Bảo An phải nhờ cậy đến hai người thấp hèn này.

– Bớt nói nhảm đi. Vào chủ đề chính, nếu các cô hoàn thành tốt những việc này, Phong và Nhật sẽ thuộc về 2 cô. Thế nào?

An nhúm mày, đưa ra lời đề xuất, bàn tay tung quạ táo lên, bắt gọn lại. Nghe đến Nhật, mắt Misa sáng lên, nhưng vẫn dè chừng:

– Tôi không tin. Cô là gì của bọn họ?

– Ừm... Nói thế nào nhỉ? Đại khái các cô chỉ cần hiểu rằng TÔI là vợ sắp cưới của Minh đi. Một khi đã giành được anh ấy, việc sai khiến hai người còn lại là quá dễ dàng.

Lời An nói, có cái đúng lại có cái sai. Bởi Minh là một công tử ăn chơi sát gái có tiếng cả thành phố này, đương nhiên cậu cực kì đào hoa. Nhưng đi kèm

với nó là hệ quả cậu không dễ rung động trước bất kỳ ai. Vậy nên, có thể thắng được trái tim của Minh là cả một kỳ tích. Tuy nhiên, An lại tưởng nhầm rằng, cậu là... ờ, tạm gọi là Boss đẹp trai của 2 người còn lại đi, việc tự kiêu đến thế cũng là dễ hiểu. Quay lại cuộc nói chuyện của 3 người:

Như nhớ ra điều gì, An ngẩng đầu lên hỏi Lincy:

– Tôi tưởng các cô có 3 người tất cả?

– Đúng là thế. Nhưng dạo này con bé Kim Anh cứ làm sao ấy! Cứ nói là bị bệnh không đi học được. Hôm nay thì lấy lý do chưa học xong bài. Buồn cười thật! Nó nghĩ tôi tin à?! Xưa nay nó có chịu học hành từ tế thế đâu, phải có gì đó ẩn sau vụ này.

Misa cười mĩa, đưa tay cầm cốc nước ở tủ đầu giường. Tự rót cho mình một cốc đầy, ả dừng lại, vẻ như đang toan tính chuyện gì đó. Lincy thấy ả như vậy, ngẫm hiểu ý, cười bí ẩn. Một lát sau, Misa thấp giọng nói với An:

– Tôi có kế hoạch, cô sẽ không bị, dù chỉ một chút nghi ngờ. Nhưng cô sẽ phải chịu thiệt, thậm chí là đau đấy. Thế nào? Có đồng ý không?

– Đương nhiên. Kế hoạch là gì?

An phần khởi hồi, mắt không khỏi lơ lên tia nhìn xảo quyệt.

– Là thế này, ... *xì xà xì xồ*

Misa cúi thấp xuống khẽ nói nói với An. Nghe xong, An chống cằm suy nghĩ, cuối cùng gật đầu, giọng hơi do dự:

– Cũng được đấy. Mặc dù hơi đơn giản. Nhưng có một đứa hay đi cùng bọn họ, tên là Nguyệt hay gì gì đó thì phải, nó tính ý lắm, còn thông minh nữa. Ngộ nhờ nó phát hiện ra thì khổ.

Lincy nghe đến ‘Nguyệt’ thì cười gằn, tay chống lên mép giường:

– Về con đấy thì cô không phải lo. Mai tôi sẽ có cách để dụ nó ra ngoài, tuyệt đối không bén mảng đến nơi này.

An cười mỉm hài lòng. Đúng như ả nghĩ, hai người này sẽ được việc mà. Đột nhiên Misa lên tiếng, phá vỡ sự im lặng:

– Nhưng để thực hiện việc này, cô cần một kẻ đồng lõa, người có thể ở đây mà không ai nghi ngờ, cũng sẽ không tiết lộ việc gì nếu bị tra khảo.

– Thế thì đơn giản thôi. Tôi biết một người. Trung thành tuyệt đối.

An cười, vẫn nụ cười dịu dàng hay xuất hiện trước mặt công chúng ấy, mà khiến Lincy hơi lạnh sống lưng, lẩm bẩm: “Quái thật, điều hoà gì mà lạnh thế!”.

Anh phát tay, chỉ ra phía cửa:

– Giờ thì hai cô về được rồi đấy.

Lincy với Misa lần lượt kéo nhau ra ngoài. Còn lại một mình, An thôi không cười nữa, khoé miệng nhếch lên một đường cong quỷ dị.

– Bảo Anh, tôi sẽ cho cô thấy đâu mới là vị trí của mình.

*

*

*

Sáng hôm sau, tại nhà Nhật, 6.30 am

“Choang”, “Xoảng”, “Leng keng”, “Rầm”, “Bốp”.

Sáng ngày mới của những thành viên trong ngôi biệt thự này bắt đầu bằng âm thanh khác thường phát ra từ phía phòng bếp ở tầng 1. Harry vì thức đến 3.00 am để đánh nốt trận Liên Minh nên vẫn còn trong tình trạng thiếu ngủ trầm trọng. Lơ mơ ngủ chưa được bao lâu thì bị tiếng ồn kia làm lẫn quay xuống giường. Đau đốn xoa cái lưng chạm đất đầu tiên để bảo vệ trí óc thông minh của cậu, Harry lăm bâm chửi rủa:

– Thằng điên nào làm loạn giờ này.

Vội vàng mặc nhanh quần thể thao rộng thùng thình che đi quần tam giác hình hoa bay bướm lượn, cậu lao ra cửa, chạy như bay xuống cầu thang. Vừa xuống đến nơi, Harry đã hét oang oang:

– Tên khốn kia! Mới sáng sớm mà không để cho người ta ngủ, bị động kinh à?!!

Tiếng động lập tức dừng lại sau lời nói của cậu. Thấy lạ, cậu đi tiếp vào bếp thì muốn cắt đứt lưỡi chết ngay tại chỗ. Người đang giữa đồng đồ nát đó,

người đang nấu ăn, không, đang phá hoại căn bếp này không phải Tiểu Nhi nhà cậu thì còn ai vào đây?!! Quen Nhi từ nhỏ, lại biết đến tài nấu ăn kinh hoàng vạn người có một đó, chỉ vào bếp nấu ăn thôi mà cũng gây náo loạn, khả năng đặc biệt hiếm có này, cậu không nhận ra là Nhi đúng là có mắt như mù, tốt nhất là tự tử cho xong, không tí nữa ăn phải ‘Nhi thần chướng’ thì còn là sống không bằng chết. Harry khúm núm cúi đầu, trong đầu hiện lên cảnh tượng máu me be bét mà nhân vật chính là cậu, thậm chí mặc niệm cho số phận bản thân. Ngày mai trên TV sẽ có tin “Thương thay số mệnh anh Trần Gia Hoàng đẹp trai, tuổi trẻ tài cao, chỉ tiếc từ trần quá sớm.” Thấy mắt Nhi lộ lên một tia nguy hiểm, Harry vội nói, đầu cúi xuống đầy hối hận:

– Tiểu thư An Nhi tài giỏi, thông minh, xinh đẹp lạ kỳ, đáng yêu liêu xiêu, tại hạ đúng là không có mắt thì mới không nhận ra người.

Nhi mỉm cười, cười ra sát khí:

– Tiếp!

Harry cúi thấp nửa đầu sắp chạm đầu gối rồi:

– Hoàng này đúng là kẻ bất tài, ăn không ngồi rồi, đáng chết, đáng bị xã hội kì thị.

Nhi lại cười, một nụ cười lạnh gáy:

– Còn gì nữa không?

Harry gần như bò hẳn xuống đất rồi:

– Thôi để tại hạ đi chết cho xong.

Lúc này, Nhi mới tha cho cậu, kéo cậu lại, ấn xuống ghế ngồi ở bàn ăn:

– Thôi được rồi, tạm tha cho ngươi. Để thưởng cho sự dũng cảm của ngươi, ta quyết định...

Nhi ngập ngừng một lúc, làm Harry gần như phát điên, rốt cuộc là gì chứ?! Nhỏ (Nhi đó!) phì cười, gần như có thể thấy một cái đuôi nhỏ vẫy vẫy sau lưng cậu rồi:

– .... cho ngươi đặc cách ném thử công thức ta mới nghĩ ra!!

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Im lặng.

Tiếp tục im lặng.

Không còn gì khác ngoài im lặng.

Hình như Harry hoá đá rồi.

Thực chất cậu đang đắm chìm trong suy nghĩ mông lung của chính mình. Tại sao? TẠI SAOOOOO?!! Thật sự muốn hét to vào bàn mặt của cô gái kia. Phải ăn cái thứ đó, chẳng thả bắt cậu chết đi còn hơn. Nhi nhủ mầy khó hiểu, hua hua tay trước mặt cậu. Sao lại im lặng vậy? Mỗi lần nhỏ mời cậu ăn món gì đó, y như rằng cậu trưng ra bản mặt poker face này. Thấy Harry không có phản ứng gì, Nhi nhún vai quay người trở lại bếp, vừa đi vừa ngậm nga giai điệu vui vẻ.

.....

.....

.....

Bên ngoài vẫn là một sự im lặng.

*

*

Nhật, lúc này đã tỉnh giấc vì tiếng động ồn ào kia, bước ra khỏi phòng tắm với mái tóc sũng nước. Cảm khăn bông lau lau vài cái, anh thờ dãi nhìn cô gái nằm trên giường hăng còn say giấc kia, đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng hiếm thấy.

– Vỵ à, em biết không? Tối qua em châm lửa mà không dập lửa, hại anh nửa đêm nửa hôm phải dậy tắm nước lạnh.

Ngón tay thon dài khẽ lùa vào mái tóc tơ tím mờ ảo kia, men theo má phúng phính, qua cái cằm nhỏ kia, đến xương quai xanh. Cảm nhận sự mềm mại của làn da.

Không ổn. Tiếp tục thế này, tí nữa chắc Nhật lại phải đi dội nước lạnh. Anh đứng dậy vurun người:

– Rồi! Bây giờ xuống xem dưới tầng có bạo loạn gì.

“Cạch”

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, người nằm trên giường đã mở bừng mắt, khuôn mặt đỏ bừng. Ashhh! Ngại gì chứ! Hôm qua đúng là mình chủ động, sau đó....

Như thế nào ý nhỉ?

Nghĩ mãi không ra sự việc xảy ra tối qua, cô tự nhủ chắc mình mệt quá nên ngủ sớm, rồi lại hoang mang.

Cơ mà tắm nước lạnh là sao chứ?!

*

*

– Ừm...

Bảo Anh vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, định trở mình vãi cái thì thấy nặng nề. Sh*t! Tên kia lại giờ trò đòi bại rồi! Thở dài một mõi, khẽ lách mình ra khỏi cái ôm chặt cứng của ai kia, nhò đứng dậy mở tủ, mang quần áo vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

‘Róc rách’

Tiếng nước chảy đều đặn vang lên, nhanh sau có liên tắt hẳn. Bảo Anh ra khỏi phòng tắm với trang phục thoải gồm quần jeans xanh đen và áo phong trắng hoạ tiết doodles. Với tay lấy dây buộc tóc ở đầu giường, nhò khẽ liếc qua Minh, búng vào trán cậu:

– Tên ngốc!

Nhò nhanh nhẹn bước về phía cửa, thăm nghĩ xem sáng nay nên ăn gì, đồng thời tự nhủ không biết món gì thì tốt cho người bị dị ứng.

*

*

Phong mở mắt. Hấn nhúu mày, vắn vắn người, cảm thấy hơi có chút mõi. Chắc tại tối qua nằm mãi một tư thế. Hôm qua...

Hấn không biết vì có gì mà đột nhiên Nguyệt lại trở nên khách sáo với hấn như thế. Đã vậy tối về phòng ngủ nó không rúc vào lòng hấn (một cách vô tình) như mọi khi mà nằm cách xa tận mép giường, làm hấn cảm thấy có chút nhớ mái đầu nhỏ màu nâu hay dụi dụi linh tinh. Trước tình hình nguy cấp đó, hấn đành mặt dày đợi nó ngủ rồi tiến sát lại kéo nó vào lòng, hít hà hương táo thơm lừng của nó. Đưa mắt nhìn người bên cạnh, Phong không khỏi cảm khái “Sao lại có người giống Lucy đến như vậy.” Khẽ khàng đặt Nguyệt sang bên cạnh, hấn nhón chân đi vào phòng vệ sinh.

Bước ra với cái quần ngắn và áo phong đen, hấn lay nó dậy:

– Nguyệt, dậy đi.

Thấy nó nhúu mày khó chịu, hấn đổi sang cách khác. Giật tung chăn ra chui vào trong. Phong quàng tay ôm lấy eo nó. Vừa rồi bị người nào đó làm phiền, xong còn có khí lạnh đột ngột phả vào người, Nguyệt đã hơi tỉnh giấc. Vốn định ngủ thêm chút nữa, lại bị hành động của hấn dọa cho chết khiếp. Bật dậy khỏi giường, nó quay đầu sang nhìn bên cạnh thì thấy bộ mặt nhòn nhơ như không của hấn, Nguyệt tức mình đứng dậy đập bình bịch vào phòng tắm. Hấn đã gọi được nó thì te tòn cười, tâm trạng vui vẻ huýt sáo ra khỏi phòng.

*

*

Lại xuống phòng bếp...

– Harry!! Tổ xong rồi đây!

Nhi bước ra, trên tay là một đĩa đựng cái gì đó mà au không dám tả vì sợ mọi người buồn nôn. Đại loại cứ hiểu đó là sự pha trộn giữa kinh hoàng đáng sợ đi, cùng lắm thì cũng như ngày tận thế thôi mà. Harry, lúc này đã thoát khỏi trạng thái JPG, run cầm cập đợi sự phán xét của tử thần. Cuối cùng, cuối cùng Nhi cũng đến nơi. Đặt đĩa xuống trước mặt cậu, nhò cười tươi:

– Mời cậu ăn!

Nhìn chăm chăm vào nụ cười mong đợi của Nhi, cậu nuốt nước bọt, cầm đũa lên ăn.

Gắp một ít.

Cho vào miệng.

Nuốt.

Trầm ngâm.

Hối tiếc vì đã ăn.

Buồn nôn.

Nhưng là không nôn được.

Nhìn về mặt căng thẳng thoát xanh thoát trắng của cậu, nụ cười của Nhi cũng héo dần, mắt lộ ra vài tia buồn bã:

– Vậy là... rất khó nuốt phải không?

Harry nhủ mày. Bình thường Nhi rất vui vẻ hoạt bát, đến nỗi sắp biến thành tăng động, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt thế này mà lại trưng ra loại biểu tình đó.

Một chút cũng không hợp.

Nắm chặt đôi đũa, Harry tiếp tục cầm cúi ăn, mặc dù bụng đang rung lắc dữ dội. Nhi giật mình đẩy cậu ra, định giành lấy cái đĩa:

– Đừng ăn nữa! Không phải nó...

– Ừ, rất không ngon...

Cậu bắt lấy cổ tay nhỏ, giật lại. Tiếp tục hi sinh, cậu nói:

– .... nhưng là do cậu đã tận tâm làm. Không ăn thì rất lãng phí.

Nhi đỏ mặt, cúi gằm xuống. Tên đàn này! Hồi bé khù khờ là thế, vậy mà lớn lên lại có trình sát gái quá cao! Cậu một tay vẫn cho “thức ăn” vào miệng, một tay lại nắm chặt lấy nhỏ.

Không rời.

Nhật vừa bước xuống đến nơi đã bắt gặp cảnh tượng tình ý nồng nàn, tim hồng lấp lánh bay tứ tung, đang suy xét xem có nên phá đám không. Bảo Anh cũng đi đến cuối cầu thang, thấy anh tần ngần đứng đó như đang suy nghĩ. Tò mò bước đến gần, thuận theo ánh mắt của anh mà nhìn về phía hai người kia, nói nhỏ:

– Đẹp đôi quá phải không?

– Ừ.

Anh đáp. Chợt, một bóng người lao xuống cầu thang, hơi nhỏ như hiệu kì:

– Hoàng, cậu đang ăn gì vậy?

Harry giật mình, quay sang nhìn người vừa nói. Khi nhìn thấy Chi, theo phản xạ cậu chợt buông cổ tay Nhi mà suốt từ nãy nắm chặt, cười ha ha:

– Chi à, cậu dậy sớm thế?!

– Tớ không ngủ được.

Cứ thế Harry hỏi một câu, Chi lại đáp một câu, Nhi từ nãy đứng làm cảnh thấy ánh mắt của Chi như muốn hỏi “Còn đứng đây làm gì?”. Sững người, Nhi quay lưng bước về phía căn bếp kia. Không phải không muốn, chỉ là không có cách nào ở lại được.

Nhật đứng quan sát cũng thấy hơi bức thay cho Nhi. Anh không ghét cô bé kia, nhưng là cũng không quý mến gì lắm. Từ ngày Nguyệt dất Chi về nhà vào 10 năm trước, anh – lúc đó vẫn còn là một cậu bé nhỏ chưa hiểu chuyện, cho rằng chỉ cần nó thích thì anh cũng không có ý kiến gì. Nhưng càng lớn, anh càng nhận ra có điều gì đó không ổn ở Chi.

Mà...

Thôi kệ. Chuyện của chúng nó kệ chúng nó giải quyết. Anh cũng đâu thể giúp mãi được.

Liền sau khi Chi xuống, Phong cũng vừa đi vừa huýt sáo, tâm trạng vui vẻ lạ thường. Nhặt trố mắt nhìn hần. Tên này... bị điên à? Hay máu không lên não? Bảo Anh không để ý lắm, tâm trí cứ trôi về đâu đâu. Nhỏ bật tay cái 'Tách!':

– Có rồi!

“Người trong nhà này điên hết rồi à?”

Anh nghĩ mông lung, đầu có dấu chấm hỏi to đùng. Vừa lúc đó, Phong đi qua, tiện miệng nói:

– Xuống chuẩn bị ăn đi kìa.

Gật đầu bước theo hần, nhỏ thoáng liếc qua hai người vẫn đang tình tứ ở bàn ăn:

– Có gì cần tâm sự, mời hai cô cậu lên phòng. Đừng làm chuyện ấy ở đây, nhức mắt lắm! Nhất là với những đứa FA như thế này.

Harry vội chấm dứt cuộc nói chuyện với Chi, ầm ục quay sang nũng nịu với Bảo Anh:

– Ấy! Tam tỷ, em có làm gì đâu?!

Nhỏ cười nửa miệng:

– Tao có nói mày làm gì đâu?

Cậu oan ức lên tiếng:

– Tỷ không phải vừa bảo em tâm sự, rồi còn cái gì mà ‘chuyện ấy’ nữa!

– Ô hay! Tao nói đích thân Trần Gia Hoàng à? Đây là mày có tật giật mình. Cần thận giật nữa là thành sốc điện đấy em ạ!

Nhỏ không cười, phăm phăm đi vào bếp, nói vọng ra. Cậu tui thân ngồi xuống, đẩy đĩa đồ ăn ra xa. Đúng lúc đó, Nguyệt xuống đến nơi, tay cầm theo chiếc Macbook Air:

– Có gì mà ồn ào thế?

– Tỷ tỷ, Bảo Anh bắt nạt đệ!

Harry vừa nhìn thấy nó thì như thấy Chúa, vội tỏ cáo nhỏ. Nó vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính, miệng lầm bầm “Ôi ngầu lòi quá!”.

– Tỷ! Tỷ nghe đệ nói gì không?

– Ờ có. Rồi sao? Mày làm tốt đấy tiếp tục phát huy.

Lên giọng tán thưởng hành động của Bảo Anh, nó tiếp tục đi. Ngồi xuống bàn ăn, lại chăm chú nhìn vào Mac. Phong có chút ghen tị với cái laptop đó, ghé mặt sang nhìn:

– Xem gì thế?

– Ờ ờ.

Nguyệt hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ màng, không còn để tâm người khác nói gì nữa. Hần không hài lòng, khoe miệng trễ xuống tỏ vẻ không vui. Vy vừa chạy xuống, kéo ghế ra ngồi. Bất gặp thái độ của hần, cô cười nói:

– Đừng hỏi nữa. Một khi nó đã dính vào manga thì không có cái gì thu hút được sự chú ý của nó đâu.

Suy nghĩ một lúc, cô bổ sung:

– Ngoài đồ ăn.

Hần tạm tha, nhưng rồi lại thắc mắc:

– Rốt cuộc cô ấy đang đọc gì?

– Khoảng thời gian này... ừm, Death Note. Đạo gần đây nó lại mò lại mấy manga ngày xưa hay đọc.

Cô tiếp tục giải đáp cho hần những câu hỏi.

– Cái tên mặc áo trắng trắng thích ăn kẹo đó là ai?

– Áo trắng? Thích ăn kẹo? Đương nhiên là L Lawliet. Chỉ có L mới ngầu như thế. Rồi còn trí thông minh hơn người mà chỉ có Kira mới đấu lại. Thật là tuyệt vời a~

Cô trả lời mà mắt cũng mơ màng. Nhật thấy thì tức tối nhưng không dám nói gì, sợ bà xã đại nhân nổi giận, tối lại đuổi anh ra sofa ngủ thì chết!

Bảo Anh đột ngột xen ngang như xoa dịu bầu không khí kỳ lạ trong phòng khách:

– Đồ ăn đến rồi đây!

Nhỏ vừa dứt lời, Nguyệt lập tức ngược mắt lên khỏi Macbook, nhìn về phía hào quang bay lấp lánh. Trên bàn là gì? Thực ra cũng đơn giản. Bánh mì nướng, ăn kèm bơ lạnh, một số lại mút dâu, cam tự làm, thêm chút thịt xông khói và thịt nguội và một cốc sữa cho mỗi người. Harry nhìn bàn ăn mà nhỏ cả dãi. Chỉ tiếc, vì đã ăn quá no món của Nhi nên hiện tại cậu không thể nhồi nhét thêm thứ gì vào dạ dày nữa. Mọi người vừa ngồi ăn uống vừa trò chuyện rôm rả. Minh vừa xuống cũng chạy ra nhập hội.

Bầu không khí yên bình và vui vẻ.

Chợt...

– Ăn sáng xong thì thăm An nhé! Ở một mình lâu thế, chắc cô ấy cũng buồn.

Tĩnh lặng. Mặt Bảo Anh cứng đờ, nụ cười héo dần rồi tắt hẳn. Cúi xuống cầm thìa khuấy khuấy, đảo đảo lọ mứt dâu, nhỏ khẽ nói:

– Ừm

Nguyệt không lấy làm vui lắm với ý tưởng này nhưng miễn cưỡng trả lời:

– Cũng... được

Nhận được sự chấp thuận của nó, mọi người gật đầu đồng ý rồi lại tiếp tục ăn.

.....

.....

Bữa ăn kết thúc, nó ôm MacBook chạy tót lên phòng, bỏ mặc Vy khóc dở mếu dở với chồng đĩa cao ngút trời. Say sưa đọc truyện được một lúc, cảm thấy trí thông minh của Light, thì điện thoại nó đổ chuông. Cầm máy lên nghe, nó sầm mặt:

– Ừ, biết rồi. Tí nữa tao qua.

Dập máy. Nó đầu đầu ngồi suy nghĩ cách để giúp nhỏ trong khi mình không có mặt ở hiện trường. “Ting!” Thế là bóng đèn vụt sáng.

Nghĩ ra rồi.

Hờ hờ...

Bảo An, kỳ này cô chết với tôi.

Khừa khừa...

*****

Bùm chú!

Mọi người ơi Au thi xong rồi!!!!

Kết quả á?! Đương nhiên là đẹp choai. Ta thông minh vốn sẵn tính trời, chả qua có chút lười biếng thôi. Haha.

Giữ đúng lời hứa với các rds iu vầu, vừa thi xong là au lẩn xả vào viết nốt đoạn cuối rồi up chap cho mọi người. Đáng lẽ hoàn thành từ sớm cơ, nhưng mà au không đủ thời gian, và (lại) dở chứng lười, thế nên việc hoàn thiện chap có hơi gấp rút. Bản thân au cũng thấy chap này hơi xàm, thích mỗi chỗ Nhi vs Harry thôi. Chap này vốn đã định cho mn vào bệnh viện thăm An rồi j j đấy nữa, cơ mà cảm xúc tuôn trào.

Xong!

Thế là có một chap dài thượt toan kể vớ va vớ vẩn, viết những chuyện không đâu. Nhưng dù sao cũng là công sức của au, mong rds bớt chút thời gian hèn mọn để đọc. Đừng bơ ta nữa, ta buồn lắm. TT^TT.

Quay lại vấn đề chính. Năm nay mn nhớ thi tốt, chép phao ổn. Về phần au thì năm nay dùng phải hơi bị nhiều.

Có cách này hay phết (mà chắc nhìn bạn biết rồi):

* Chỉ áp dụng với những bàn mà có ngăn để bút phía góc trái (phải) tháo ra được.

* Viết phải vào giấy (viết nhỏ, dùng giấy nhỏ, đừng to quá, vừa tiết kiệm giấy).

* Tháo ngăn để bút ra, nhét phao xuống dưới, lắp lại như cũ.

* Đợi cô phát đề xong ngự trên bàn giáo viên rồi thì bắt đầu tháo ngăn đó ra để dịch lên phía mép bàn (tốt nhất là với những bạn ngồi cuối/ có người ngồi trước), chép phao.

* Đừng chép lia lịa, thỉnh thoảng dừng lại vuốt tóc hay gỡ đầu gì đấy, hoặc là nhìn xa xăm nhưng đang suy nghĩ bài làm. Trong lúc chép phải để ý liếc mắt lên phía bàn giáo viên để quan sát.

* Khuyến khích: những bạn có hộp bút to to thì để hộp bút trước mặt, bên cạnh ngăn để bút, sao cho vừa khéo che được phần mép của ngăn. (Nếu cô không cho thì mở hộp bút để cô thấy không có phao, nếu vẫn không cho thì nói là thói quen của con, không sửa được, nếu không có nó cứ thấy thiếu thiếu.)

Thế nhé! Chúc các bạn làm bài thi tốt, chép phao thành công!!

P/S: Chép phao xong:

1. Nếu chưa hết giờ thì để phao lại ngăn bút rồi đẩy cái nắp ấy lên.

2. Nếu (sắp) hết giờ rồi thì cho luôn vào hộp bút, lên nộp bài rồi xuống thu dọn đồ ra khỏi phòng.

Comment cho au nếu cách này thành công.

Nhớ vote nha!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Với!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: * Với Ai Đó Bạn Là Cả Thế Giới, Nhưng Đối Với Thế Gian này Bạn Chỉ Là Một Ai Đó.*

Vừa thấy Nguyệt mới chạy lên phòng đã dán mắt vào cái MacBook, tay ôm nó bay nhảy khắp phòng. Phong không khỏi có chút bức bối, mặt xị xuống:

– Hey! Chuẩn bị quần áo đi rồi còn thăm An. Muộn rồi đấy!

Nó ngược mắt lên khỏi laptop, khó chịu bĩu môi:

– Hừ! Không đến lượt anh phải lo! Lát nữa tôi đi thay đồ. Tôi nhanh nhẹn lắm, không như cái đồ chậm chạp nhà anh!

Hắn gật gật đầu, giọng tỏ ý khinh thường:

– Vâng vâng. Nhanh quá cơ ý! Thế hôm qua ai ở trong phòng vệ sinh đến 1 tiếng mà không chịu ra?

– Tại tôi... thích thế! Mà thôi! Tôi đi thay đồ đây.

Nó vội vã chạy ra khỏi phòng. Ra đến ngoài cửa, nó nhìn quanh quất xung quanh, khi đã chắc chắn là không có ai, nó mới rút điện thoại ra.

Lần này không có iPhone 6 nữa, Nokia 1280 hẳn hoi nhá, lại còn là bản số lượng có hạn, đính kèm móc treo điện thoại hình cục phân nâu nâu, mềm mềm bằng cao su, cái mặt “râm râm” bựa bựa nữa, đáng yêu cực! Đương nhiên cục phân cũng có ít nha. Toàn Việt Nam có mỗi 3 cái. Một cục của nó, một cục anh giữ, cục còn lại rơi vào hố xí nhà ai thì hơ biết... (đoán được hơ?)

– Đồ bỏ xê ố?

Vy – từ phòng khác nhắc điện thoại lên nghe.

– Bô bô cái *beep*. Tao chả ném cái bô đầy phân vào mặt mày bây giờ. (Cục phân cao su nhỏ nhỏ: *feeling bị đụng chạm*)

– Được rồi. Sao, mày có kế hoạch chưa?

– Không có kế hoạch thì gọi cho mày làm gì? Phí cả tiền điện thoại!

Nó bực bội gất lên khe khẽ để hẳn không nghe thấy.

– Tao thua mày rồi. Kế hoạch là gì?

Cô ngồi trên giường mà khóc ròng.

– Kế hoạch là gì thì mày ra phòng ABCXYZ sẽ biết! Nhưng mày không được hé đến 1/4 lời cho Bảo Anh và mọi người, kể cả anh tao, hiểu chưa?

– Hiểu rồi nhưng em không có chìa. Ấu kays. Khoảng... ờ, 6' nữa tao qua chỗ mày.

Cô dè chừng nhìn cánh cửa phòng tắm đang khoá, tiếng nước vẫn róc rách chảy.

– Làm gì mà lâu thế?

Nguyệt mắt kiên nhẫn dựa vào cánh cửa phòng.

– Lão Nhật nhà mày khó tính bome, thoát được là may rồi đấy!

– Uh. Nhớ đấy!

Dập máy, cắt điện thoại vào túi áo khoác, nó thở dài bước đi, mục tiêu là cuối hành lang. Đến nơi, nó chui vào góc tường nhỏ có cái cột to dùng che chắn. Trượt dọc theo thân cột, nó ngồi xuống, khẽ móc sợi dây chuyền hình sao sáu cánh đang đeo ở cổ ra ngán ngĩa, miệng khẽ ngâm nga:

“Many nights, we pray with no proof anyone could hear

In our hearts a hopeful song, we barely understood

Now we are not afraid

Although we know there's much to fear

We were moving mountains long before we knew we could

There can be miracles, when you believe

Though hope is frail, it's hard to kill

Who knows what miracles

You can achieve, when you believe

Somehow you will, you will when you...

Believe...

In this time of fear

When prayer so often proves in vain,

Hope seems like the summer birds too swiftly flown away

And now I'm standing here

My heart's so full. I can't explain

Seeking faith and speaking words

I never thought I'd say...”

Giai điệu bài hát “When you believe” vang lên thật sâu lắng dưới giọng hát mềm mại của Nguyệt. Chợt nghe thấy tiếng động, nó lập tức dừng lại. Nó không muốn cho mọi người nghe thấy giọng ca của mình.

“Cộp cộp”

Hoá ra chỉ là Vy. Cô bước đến chân cột, cúi xuống, xòe tay ra hỏi nó:

– Thừa chị, hát xong chưa?

– Xong rồi.

Nó khẽ nín cười, nắm lấy bàn tay đang xòe ra của cô, đứng dậy:

– Đi nào.

Đi thêm vài bước nữa, nó dừng lại. Áp tai vào tường, nó dùng tay gõ gõ.

“Cộp”, “Cộp”, “Cạch”.

Khi nghe thấy âm thanh khác, nó ấn bàn tay vào khoảng tường đó, lập tức một cánh cửa sắt xuất hiện. Nó lấy trong túi quần chiếc thẻ màu đen như thẻ ngân hàng in dập nổi đôi cánh thiên thần trắng với máu đỏ – biểu tượng của Hell Angels, ngoài ra còn có hình “vầng trăng khuyết” – logo riêng của nó. Nguyệt gioi thẻ ra trước máy quét. Vy cũng cầm thẻ của mình bước lên phía trước. Thẻ của cô cũng giống nó, chỉ khác ở chỗ vầng trăng thay bằng đóa tường vi nở rộ giữa trời đêm. Kiểu sa và lộng lẫy.

– Password?

Tiếng máy tính vang lên, đòi mã xác nhận. Nó vui vẻ cười:

– Ta là siu ngon!!

– Khụ!

Cô nín cười. Cô không biết gì hết à nha! Là do cái đĩa “vầng trăng khuyết” kia đặt đó.

– Correct! Welcome, Ms. Lucifer.

Nó bước vào trong, tiện tay kéo cô đi cùng.

“Phụt”

Đèn điện cảm ứng vụt sáng. Căn phòng hình tròn hiện ra trước mắt nó. Có hai tủ gỗ to, 1 tủ đựng các loại súng và dao, kiếm, cung tên đủ cả. Tủ còn lại chứa những thiết bị điện tử nhỏ như camera, máy nghe lén, loa,... Phòng được chia thành hai nửa hình bán nguyệt. Một nửa để luyện tập đánh nhau, võ vẽ gì đó, một nửa có dàn máy tính hiện đại tiện cho việc hack máy tính, theo dõi động tĩnh. Nguyệt bước về phía bên trái, với tay lấy xuống một số máy quay siêu nhỏ từ chiếc tủ và đưa cho Vy:

– Cầm lấy đi.

Cô ngo ngác hỏi:

– Sao mày đưa tao?

– Tao có linh cảm hôm nay An lại giờ trò gì đấy. Mà tí nữa tao phải đi có việc, Hell Angels xảy ra chuyện, thấy thằng Chris báo bang Jokers kéo đến làm phiền.

Nó nhún vai, đoạn nói thêm:

– Mày phải cẩn thận, tao thấy có mùi âm mưu. Không phải ngẫu nhiên mà bang Jokers khiêu chiến đúng ngày này. Có lẽ ai đó không muốn tao phát hiện ra kế hoạch của An.

– Ừm, tao biết rồi. Vậy mày cẩn thận, đừng để bản thân bị thương.

Vy lo lắng nhìn nó. Nó cười xoa:

– Không phải lo, tao biết tự chăm sóc mình mà.

– Tao không lo, chỉ sợ mày bị thương là lại cáu giận vô cớ rồi lại giận cá chém thớt.

– Này!

Nguyệt bắt bình kêu lên, vẻ không đồng tình. Cô tiếp tục nói với giọng điệu không tin tưởng:

– Mày có chắc là đi một mình được không? Hay để tao gọi anh Phong đi cùng?

– Tao đánh cho mày 1 cái bây giờ. A! Tí quên! Lát nữa mày vào page “Hội những người thích sưu tầm truyện tranh (Mangaholic)”, click vào chỗ photos, tìm cái ảnh trận đấu giữa Akashi, Kid và Tatsumi rồi comment cho tao 66. Vote cho boss đề! Lần trước đã suýt bị loại rồi.

– Nô! Tao sẽ vote cho Kid của tao! Hợ hợ.

– Mày có không vote cho Kaito cũng có sao đâu? Chắc chắn là vào rồi. Bây giờ mày phải nghe bi kịch của đời tao. Round 3 có trận giữa Akashi và L. Lúc đấy tao kiêu lâu rồi không đọc Death Note, thành ra đối với L hơi bị nhạt. Thế là tao vote cho Akashi. Kết quả L thắng! May là anh Đỏ còn được vớt. Sau đấy xem lại DN, tình cảm với L lại mặn nồng, khí thế vote cho L ở round 4. Kết quả L thua! WTF?! Còn là thua đúng 5 vote!

(Thành thực mà nói, đây chính là hoàn cảnh của bạn Au đáng thương chứ không ai khác. TT^TT)

– Được rồi. Tao sẽ vote cho Akashi. Bây giờ đi thay quần áo đi!

Sau khi nhận thấy cuộc họp nho nhỏ và nghiêm túc giữa 2 bạn trẻ trở thành buổi tâm sự kể lể cuộc đời bi tráng của thiếu nữ tuổi mới lớn, Vy quyết định đuổi nó ra ngoài.

*

*

*

Sau khi thay đồ, cả đám bước ra ngoài để chuẩn bị đi đến bệnh viện. Hôm nay trời trong và xanh, sẽ là một ngày nắng đẹp đây.

Bảo Anh cầm trên tay cái cặp lồng giữ nhiệt, về mặt mẫn nguyện. Thấy nhỏ, Nhật thắc mắc:

– Em đang cầm gì vậy?

– À. Đây là súp đậu phụ nấu với cà rốt và nấm tai mèo, rất tốt cho những người bị dị ứng hoặc nổi mề đay.

Nhỏ cười đầy hớn hờ. Anh nhưnng mảy:

– Sao lại tươi tắn như thế? Anh tưởng em... um. um, ồ anh a!! (Bỏ anh ra!)

Vy đi đến thì nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, liền bịt miệng anh lại kéo ra xa:

– Nhiều chuyện quá!

Lúc đó, Nguyệt chạy tới chỗ anh, tay tung tẩy chiếc chìa khoá xe đạp:

– Onii – chan, em có việc gấp, không đến bệnh viện với mọi người được.

Anh (lại) nhưnng mảy:

– Có phải...

– Vâng, chuyện đó đấy!

Nó mỉm cười rồi đi.

Sau khi không còn thấy bóng dáng nó, anh quay sang Phong, gật đầu. Hẩn hiểu ý, liền đi tới gara.

Cô nghi ngờ nhìn anh:

– Anh lại làm trò gì mờ ám đấy? Định giấu em hửm?

– Có gì đâu bà xã. – Anh cười nịnh nọt.

Minh sốt ruột kéo tay Nhật ra xe.

– Nói nhiều quá. Hai người thiếu gì thời gian chứ!

Nhỏ cũng chạy theo, la oai oái:

– Này! Chờ đã!

Cô cũng nhún vai đi theo họ.

*

*

Bệnh viện SIESTA, phòng chăm sóc đặc biệt (ICU) số 609, 11.00 am

– An à, anh đến rồi đây!

Mình bước vào đầu tiên, giọng vui vẻ cất lên. Theo sau cậu là Bảo Anh với chiếc cặp lồng trên tay, rồi đến Vy chả có cái gì trong tay và Nhật với cái tay nắm cửa vừa vô tình giật ra. Cô quay sang nhìn anh, lườm “Bệnh viện mà bắt đền là em chuẩn đấy!”

Cậu nhanh chân ngồi xuống bên giường bệnh của An, ân cần hỏi han:

– Em sao rồi?

– Khoẻ rồi anh ạ.

À mỉm cười nhẹ nhàng, tay cầm cốc nước lọc, mắt đưa đến nhỏ thì dừng lại, lộ vẻ khó chịu:

– Cô ấy cũng đến à?

Cậu gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút không thoải mái, cũng không biết tại sao, có lẽ vì vẻ mặt đó của ả. Thấy lọ hoa trong phòng bệnh, cậu đứng dậy:

– Anh đi thay nước đây.

Trong lúc cậu và An còn mãi nói chuyện, cô đã nhanh nhẹn gắn camera vào tường, còn chạy sang góc phòng nữa. Từ khi bước vào phòng này, cô đã cảm thấy ánh mắt nữ y tá đứng bên giường đó không bình thường.

Quả nhiên...

Nhỏ sai bước đến phía An với chiếc cặp lồng, ả mỉm cười. Đúng lúc đó, cô y tá giật chân ra, Vy chưa kịp nói “Cẩn thận!” thì nhỏ đã vấp phải cái chân đó và...

– Á! Nóng quá!

An thét lên, đưa tay hất hết tất cả những gì dính trên người xuống. Bảo Anh sững sờ, cuống quýt dùng tay giúp gạt chỗ súp xuống. Đột nhiên, Minh bước vào, ngoác môi:

– Chuyện gì vậy?

– Anh! Em đang ngồi trên giường thì cô ấy bước đến đổ cặp lồng súp vào người em!

Ả nức nở khóc, chỉ vào nhỏ đang đứng ở góc phòng. Mặt nhỏ tối sầm lại, nụ cười méo mó vì tức giận. Thì ra... Nếu vậy, mình cũng không cần quyền luyện. Cậu nhún mày nhìn nhỏ:

– Bảo...

“Xoảng”

Nhỏ thẳng tay ném mạnh cặp lồng xuống đất, giọt nước mắt bỗng lăn xuống từ khoé mi. Giọt lệ trong suốt đẹp đẽ mà đắng cay. Ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng đến đáng sợ, nhỏ cười khẩy:

– Thật tội nghiệp! Bị một ả đàn bà *chị An* qua mặt, lừa dối mà vẫn còn tươi cười. Chỉ số thông minh của anh âm rồi à? Một lũ đáng khinh! Không đáng để tôi ở cùng một chỗ. Từ ngày mai anh và nó cút ra ngoài cho tôi!

Cậu càng nghe càng thấy nhỏ quá đáng, hỏi:

– Cô lấy quyền gì...

– Anh không có? Được! Mai tôi sẽ ra khỏi nhà. Có điều, anh quay sang hỏi bạn anh đang đứng kia kìa, xem ai mới phải rời đi.

Nói rồi, Bảo Anh hất tóc, tiêu sái rời đi. Bình thường nhỏ vốn đã là người độc mồm độc miệng, nay vì tức mà chỉ số còn tăng cao.

Mình chạy theo giữ tay nhỏ lại:

– Dối đã!

– Đừng đụng vào tôi!

Nhỏ vùng tay ra, chạy đi, để lại cậu bơ vơ giữa hành lang rộng lớn. Cậu ôm đầu, cười khổ. “Vậy là sao chứ?”

Cậu bắt đầu cảm thấy có gì đó không bình thường. Tuy tin tưởng An hiền lành nhưng phản ứng của mọi người khiến cậu phải suy nghĩ sâu hơn về con người này. An... có thật là như anh tưởng không? Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

Càng nghĩ càng đau đầu, cậu quyết định vẫn đối xử với ả như cũ để xem tình hình ra sao. Quay người về phòng thì cậu gặp cô và anh đi ra. Đang định mở miệng hỏi thì bị cô bơ đẹp, anh cũng chỉ nhìn cậu một cái rồi lắc đầu.

*

*

– Bà xã, quay được cảnh đấy chưa?

– Rồi, nóng hồi lun! Kiểu này mình oan được cho Bảo Anh tốt! Cơ mà không biết bọn nó chịu đến với nhau không. Haizzz~

– Yên tâm. Anh sẽ làm công tác tư tưởng với nó.

Hai người đập tay với nhau, lấy xe đi trước. Ngồi trên xe đi được một đoạn thì cô nhớ ra.

“Chết rồi! Nguyệt dặn không nói cho Nhật biết mà! Thôi chắc cũng chả sao đâu. Hờ hờ!”

Cô rút điện thoại ra gọi cho nó:

– Chỗ tao xong rồi, đến lượt mày đấy! Giải quyết nhanh gọn thôi rồi về.

– Ừ.

Đầu dây bên kia đáp lại rồi cúp máy. Cô vui vẻ ngâm nga giai điệu nào đó không rõ.

*

*

*

RẦM!

Cánh cửa bị một lực mạnh đẩy cho dính vào tường, Nguyệt bước vào quán bar, đưa mắt nhìn một lượt căn phòng.

“Hừm”

– Chúng mày ra đây hết đi, tao không bị lừa với cái trò vớ vẩn này đâu!

Tức thì, một loạt người từ khắp nơi trong phòng chui ra khỏi chỗ nấp, bọn chúng cầm dao. Tên cầm đầu hất mặt đầy thách thức:

– Mày là Nguyệt đúng không?

– Không. Thì sao?

Nó lạnh lùng hỏi ngược lại. Tên kia tức giận:

– Mày...

– Chúng mày ngu đều tả nổi. Nó chính là Nguyệt đấy!

Lincy từ đám đông bước ra, gương mặt mang vẻ cau có.

– Là cô sao? Cũng không ngạc nhiên lắm. Tìm tôi có chuyện? Lại về Phong à?

Nó bắt cần khoan tay lại

– Đúng. Mày dám quyến rũ anh Phong của tao!

– Hơ. Chả ai quyền rũ Phong CỬA MÀY cả. Là tự anh ta xí xón đấy chứ!

Lincy nghe thế càng tức giận, vung tay tát nó một cái.

CHÁT!

– Hừm

– Còn cười??!

– Mày không nhớ lần trước mày tát tao, hậu quả như thế nào à?

Nó quệt vết máu bên khoé miệng, nhếch môi.

– Chúng mày... xông lên đánh chết con chó này cho tao!

Mấy tên kia nghe vậy xông lên cùng lúc. Nó không đánh, chỉ tránh thôi. Chợt...

“Tách”

Máu từng giọt chảy xuống sàn. Không gian như tĩnh lại. Nguyệt nhìn vết cắt sâu trên bả vai, không nói gì. Đoạn nó đưa tay lên miệng liếm vết thương, nhổ ngum máu xuống sàn, cười khẩy:

– Xem ra phải chơi thật rồi.

Nói rồi nó xông lên đánh kịch liệt. Tay chân hoạt động liên tục, hết đâm tên này lại đá tên kia. Nó rút một sợi ruy băng trắng từ trong túi ra buộc gọn tóc lên, đồng thời rút ra bộ phi tiêu của mình.

– Á!!!

Một thằng hét lên rồi ngã xuống, trên ngực còn cắm cái phi tiêu tẩm độc của nó. Rồi bắt đầu một đồng phi tiêu bay khắp nơi, liên tục có tiếng người hét.

Thế nhưng, khoảng thời gian dài trôi qua mà chúng vẫn chưa chết hết, trong khi nó đã có dấu hiệu mệt và yếu sức.

– Chúng mày... nhắm vào chỗ vết thương ở bả vai của nó ấy!

Lincy đứng xem và chỉ đạo.

Một thằng chơi xấu, lợi dụng lúc nó đang bận rộn chưa kịp phòng thủ cầm dao rạch sâu hơn vào vết thương. Nó ngã xuống, tay ôm chặt lấy bả vai đang chảy nhầy nhụa máu. Rút dây ruy băng khỏi tóc, nó buộc chặt vết thương để cầm máu. Máu chảy ra đã nhiều đến thấm đẫm một màu đỏ mảnh vải trắng ban đầu.

Nó đã yếu lắm rồi, cơ thể như vô lực, ngã xuống nền đá lạnh. Đúng lúc đó...

“Cạch”

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra, nó ngước lên, thêu thảo:

– Tại sao anh...

Rồi Nguyệt ngất đi. Người đó cúi xuống ôm nó vào lòng, thì thầm:

– Cứ để anh lo.

Lincy neho mắt không nhìn rõ người trước mặt. Ánh sáng từ bên ngoài tràn vào làm ả không quen. Khi nhìn rõ người đứng ở cửa là ai, ả kêu lên sợ hãi:

– Anh!

Phong không nói gì, đặt nó xuống chiếc sofa gần đấy, cởi bỏ chiếc áo khoác da đen, bẻ cổ tay:

– Lâu rồi không vận động. Chúng mày...

Hắn đưa tay ngoắc ngoắc tỏ ý khiêu khích:

– ... lên hết đi.

Tiếng xì xào vang lên.

“Không phải đây là bang chủ Hắc Đế (Dark Emperor) sao?”

“Tại sao hắn lại có mặt ở đây?”

Bla bla...

Hắn mất kiên nhẫn gắt nhẹ:

– Còn đứng đấy?

Chúng thấy vậy lập tức xông lên.

Hắn liền bận rộn đánh nhau với một số đứa mà không để ý rằng (lại) có thằng chơi bản đánh lên.

“Phong, cẩn thận.”

Nó đang mơ màng thì thấy hắn đang gặp nguy hiểm, không nghĩ ngợi gì nhiều lập tức đứng dậy ra che chắn.

Tên đứng sau hắn cầm gậy vung lên.

“Bốp”

Hắn nghe thấy tiếng động, tần nót thẳng đứng trước mặt, quay lưng lại vừa lúc thấy nó (lại) ngã xuống.

Sững sờ.

Mắt hắn vằn lên tia máu vì tức giận, cười gằn:

– Mày dám làm tổn thương cô ấy.

Rút súng ra, nhắm thẳng thái dương tên cầm gậy ra mà bắn.

– Xin anh tha cho em! Em biết lỗi rồi.

Tên đó thấy vậy liền hoảng hốt bò đến dưới chân hắn, kéo kéo ống quần cầu xin tha mạng. Hắn cười khẩy:

– Đi chết đi.

ĐOÀNG!

Tiếng súng lãnh khốc vang lên, thằng đó chết.

– Kinh tởm.

Hắn cúi xuống phui phui ống quần, đoạn bẻ nó lên tiến về phía Lincy vẫn chưa hết bàng hoàng.

– Bây giờ... xử cô thế nào đây nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông, Đợi Anh Về!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông, Đợi Anh Về!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16: Cảm Giác.

Chap này au dành tặng bạn @Zjinie nha! Cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện!

Anyway, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

*****

Kể từ ngày Nguyệt nằm bệnh viện, Phong thường xuyên đến thăm nó. Mỗi lần đến lại mang theo cả đồng truyện tranh đủ thể loại, nói là để nó đọc cho đỡ buồn. Cho nên, đối với nó mà nói, hảo cảm dành cho hắn đã tăng thêm mấy phần.

Người ta nói, trai chưa vợ, gái chưa chồng, cô nam quả nữ ở một mình với nhau trong khoảng thời gian dài, tức khắc sẽ nảy sinh một thứ tình cảm đặc biệt.

Tuy chưa đến mức như vậy, nhưng giữa nó với hắn, hình như có gì đó đã thay đổi. Nó không còn tỏ vẻ bất cần như trước, ngược lại đã sống thật lòng hơn, vui vẻ hơn. Còn hắn, không còn trưng ra cái bản mặt táo bón hôm nào, dù vẫn lạnh lùng, nhưng vẻ mặt đã có chút ôn hoà hơn trước. Khiến người khác cũng cảm thấy thoải mái, dễ gần hơn.

Chưa kể đến, hai người họ còn có chút động chạm ngoài ý muốn. Là ngoài ý muốn nha, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng ngực như có thứ gì đó đang chạy marathon. Một ví dụ điển hình:

Một ngày bình thường như mọi ngày, hoa vẫn nở, chim vẫn hót, chó vẫn sủa, duy chỉ khác là lúc thức dậy tâm trạng nó tốt hơn mọi ngày.

“Oáp.”

Uể oải vươn vai ngồi dậy, nó bước xuống giường, xỏ chân vào đôi dép nhìn giồng giống cục phân treo ở điện thoại của nó. Vặn mình mấy cái lấy tinh thần, xem như đã thoải mái, nó liền sáng mắt lên khi nhìn thấy hộp com để bên tủ đầu giường.

Chạy tốt ra nhà vệ sinh xử lý công việc mà-ai-cũng-biết-là-gì-đấy, Nguyệt không hiểu sao có linh cảm rất tốt. Hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời.

Xong xuôi đầu đấy, nó lại trở về phòng của mình, chuẩn bị làm việc đại sự – ăn. Vừa mở cửa ra bước vào, nó đã để ý thấy ánh mắt cô y tá hôm nay nhìn mình có gì đó là lạ, có chút khó chịu. Nhưng mà... Kệ! Who cares?!

Nó bước đến chiếc giường đã thân quen với nó trong nhiều ngày qua, , chuẩn bị tư thế chộp lấy hộp com đáng yêu tỏa hương thơm phức kia.

Đột nhiên...

“Huych.”

Nó thán nhiên lộn qua cái chân lợn lông lá của cô y tá (B) kia, hờ hững cười, trong giọng nói còn mang nét đắc ý:

– Hơ! Tưởng tôi dễ bị bắt bởi cái trò vớ vẩn này sao? Mơ đi nhé! Ra ngoài đi. Ở đây không có việc cho cô đâu.

Cô B vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt đỏ gĩa tai chạy ù ra khỏi phòng. Vừa lúc đó Phong mở cửa vào phòng, thoáng đưa mắt thờ ơ liếc qua nữ y tá kia, rồi quan tâm hỏi han nó:

– Sao thế?

– Không có gì. Anh mang hộp com này đến à?

Nó đứng dậy phui tay, quay mặt sang nói với hắn. Hắn gật đầu khẳng định:

– Ừ. Ăn đi.

Không đợi hắn nói thêm, nó đã cầm hộp com lên, chạy về giường ăn hùng hục. Gắp một miếng trứng cuộn cho vào miệng, nó hỏi:

– Hôm nay anh có mang gì đến không?

– Đây.

Hắn đưa chiếc túi vải hình Mickey trong tay cho nó. Nguyệt đón lấy, mở túi ra:

– Ủa. Anh mang laptop với Hắc quần gia và... Eh? Sailor Moon này! Tôi ra mấy hiệu sách cũ rồi mà không thấy, thế mà anh vẫn tìm được! Được đấy!

Nó hớn hơ, cười tươi như trẻ con được cho kẹo.

– Ăn tiếp đi.

Nghe thế, nó lại cầm củi ăn. Như chợt nhớ ra điều gì, nó lại hỏi:

– Lâu này đồ ăn mang đến bệnh viện này là ai nấu vậy? Không phải Bảo Anh đúng không? Nó chuyên nấu mấy món cầu kì, không làm mấy thứ kiểu như bento đâu.

– Là anh làm.

Nó nuốt nữa thì phun cơm ra ngoài:

– Cái giẻ?!?! Anh biết nấu ăn hả?

– Đừng hỏi nữa.

Hắn không vui khi thấy nó không chịu ngồi yên ăn.

.

.

15' sau...

– Oái~ Ngon quá! Anh đúng là giỏi thật nha~

Nguyệt xoa xoa cái bụng đầy thức ăn ngon, thỏa mãn lên tiếng. Phong không đáp lại, chỉ tiếp tục dọn đồng hộp nó vừa ăn. Thi thoảng liếc qua chỗ nó xem tình hình.

Nó ôm lấy laptop, bắt đầu cày phim. “Xem gì nhì? Được rồi! Xem Shingeki no Kyojin: Birth of Levi vậy.” Nó suy nghĩ rồi bắt đầu search Google. Thấy nó chăm chú xem, hắn nhún vai bê đồng hộp ra phòng vệ sinh rửa.

Hắn ra ngoài, nó tháo tai nghe ra, đảo mắt ngó nghiêng một hồi. Sau khi chắc chắn không còn ai và camera ở đây, nó mới nhón chân ra phía tủ đựng đồ trong phòng. Khe khẽ mở cánh cửa tủ, nó vội vàng chộp lấy một ít bim bim và bánh gấu. Đang ôm đồng đồ đi đến giường, nó không để ý có một chiếc ghế chắn ngay đường đi. Thế là...

– Oái!!

Nó vấp vào cái ghế, bật lên tiếng kêu hoảng hốt. Chuẩn bị sẵn tinh thần tiếp đất bằng mặt, nó nhắm chặt mắt lại. Trong khi con gái bình thường lo sẽ tổn hại đến nhan sắc, Nguyệt lại sợ bị tổn thương thêm ở đầu thì ông anh bị cuồng-em-gái kia sẽ cấm không cho dùng lap xem phim, lướt web nữa.

Không cảm nhận được cơn đau đáng lẽ phải có, nó chỉ thấy mềm mềm, mùi bạc hà thoang thoang thơm mát dịu nhẹ xộc lên khoang mũi, khiến nó feel so yên lòng. Châm chậm mở mắt ra, nó ngẩng đầu lên thì thấy ngay gương mặt lo lắng của Phong. Đôi mày nhíu chặt, ánh mắt lộ rõ nét hoảng hốt.

“Thình thịch.”

Nhịp tim hai người nhanh dần, như hoà vào một. Nó bối rối nhận ra hắn đang ôm mình chặt cứng. Ngượng ngùng đẩy hắn ra, nó đứng gãi đầu, mặt đỏ tung bừng. Hắn cười khẽ, rồi lấy giọng nghiêm khắc nói với nó:

– Đã cắt đồ ăn vặt đi không cho ăn rồi mà còn đi lấy hả?

Nó không nói gì, đứng im đợi hắn nói tiếp. Thấy bầu không khí vẫn còn gượng gạo, hắn ôm đầu đuổi nó lên giường:

– Thôi ngồi xem phim tiếp đi. Một em quá!

Haizz~ Hắn khẽ thở dài. May mà mình đến kịp, nếu không thì cái laptop tải đầy phim của nó, ai sẽ xem đây? Chắc chắn tên bạn kia sẽ không cho nó đụng đến rồi. (Ai nha~ Hai anh chị có suy nghĩ thật giống nhau.)

Leo lên giường đắp chăn, nó chuẩn bị cầm tai nghe vào xem tiếp thì...

“CỐC CỐC CỐC”

Tiếng gõ cửa vang lên, nó xụ mặt, không vui để earphones xuống, hướng mặt ra cửa nói:

– Mời vào.

Cửa phòng mở ra, một cái đầu hồng ló vào, giơ lên một túi to đựng đồ các thể loại:

– Anh mang đồ đến thăm đây. Nghe nói em bị trọng thương.

– Ai cần anh đến? Người yêu đâu rồi mà còn rảnh rỗi thăm tôi? Anh về đi. Không tiễn.

Nguyệt bực mình lên tiếng, quay mặt vào laptop, chuẩn bị cắm earphones vào thì nghe thấy tiếng Minh sột soạt giờ túi ni lông đựng đồ ra:

– Nhưng anh có mang figure Eren và Levi đến, kèm theo vài bộ doujinshi của RiRen nữa.

Nó vội buông laptop ra, cười nhạt làm động tác mời:

– Cứ vào đi đã.

Minh bước vào ngồi xuống cái ghế mà vừa nãy nó vấp vào, ân cần hỏi han:

– Em sao rồi? Đờ hơn chưa?

– Chưa chết là được.

Nó lạnh lùng đáp. Cậu cười khổ, quay sang nhìn Phong:

– Mà thì sao?

– Còn sống. (Quào, song kiếm hợp bích làm một chương đâm vào con tim mong manh dễ vỡ của Minh.)

Hắn

– Rốt cuộc mọi người làm sao vậy?

– Làm sao? Có anh và An có vấn đề ấy. Chúng tôi đều bình thường cả.

– Mọi người thì nói An có lỗi, trong khi sự thật anh nhìn thấy đều không phải do An gây ra. Anh thật sự hoang mang đấy! Chẳng biết phải tin ai bây giờ. Cho nên, hai người có thể nói cho tôi biết, mọi chuyện là như thế nào không?

Cậu dùng vẻ mặt và thái độ thành tâm nhất, nghiêm túc nói với nó. Nó lưỡng lự nhìn hắn, không biết xử lý ra sao. Hắn cầm bút viết ra giấy:

“USB. Cứ cho nó xem.”

Nó gật đầu, tin tưởng nhìn hắn, đoạn quay sang cậu:

– Là tôi nể tình anh có thành ý, với lại dù sao anh cũng là người mà Bảo Anh th... à mà thôi! Cứ xem cái này đi đã.

Đau khổ di chuột đóng tab đang xem dở phim lại, nó cắm cái USB Vy mới đưa nó, bật lên cho cậu xem

Đó chính xác là đoạn clip quay được qua Mini Camera nó đưa cô. Thời gian dần trôi, 3 người cũng đã xem xong vid. Minh vẫn chưa hết sững sờ, hỏi nó:

– Nếu mọi chuyện hoàn toàn không phải do Bảo Anh, vậy tại sao An lại nói cô ấy cố tình?

– Việc này tôi chỉ có thể giúp đến đây thôi. Làm gì tiếp là tùy anh. Dù sao hiểu lầm cũng đã được hoá giải, hai người làm hoà với nhau đi. Anh phải xin lỗi trước. Bảo Anh đã giận là dai lắm!

Nó chán nản dựa lưng vào thành giường. Cậu gật đầu, đứng dậy:

– Vậy được rồi. Anh về đây. Lần sau tới sẽ mang cho em artbook.

Nó gật nhẹ đầu.

*

*

– Mọi chuyện là như thế đấy.

Nguyệt tổng kết lại bằng một câu. Kể xong, nó với tay lấy chai nước ở tủ đầu giường, tu ừng ực để làm dịu cơn khát. Đám Vy, Nhật, Bảo Anh, Harry, Nhi và Chi vừa kéo nhau đến, đã đòi nó nói xem có gì hot mới xảy ra không. Nó suy nghĩ một lúc bèn lỏ chuyện Minh đến gặp nó ra kể.

Mọi người nghe xong thì gật gù trầm ngâm.

– Vậy... anh ta nói sẽ xin lỗi Bảo Anh à?

Vy lên tiếng đầu tiên, phá vỡ bầu không khí im lặng.

– Ừm

Phong trả lời thay nó vẫn còn đang mãi uống nước. Nhật nói chen vào:

– Vẫn chưa thấy nó có động tĩnh gì cả. Hôm trước đến thăm An, anh thấy thằng ấy vẫn vui vẻ như thường.

Nó nhún vai ra vẻ không biết, cũng mang ý không quan tâm. Nhi đưa tay sửa mấy bông hoa lưu ly vừa mang đến cắm trong lọ sứ:

– Hai người cũng nên làm hoà. Cứ giận dỗi mãi thì ích gì.

Đang định tiếp tục nói thì tiếng nữ y tá vang lên cắt ngang ý định đó:

– Hết giờ thăm bệnh nhân rồi. Đề nghị mọi người ra ngoài để người bệnh nghỉ ngơi.

Nó cũng đồng tình:

– Mọi người cứ về đi. Em chuẩn bị ngủ rồi.

– Ừm. Vậy bọn anh về nhé!

Anh nói xong lại dẫn cả bọn ra ngoài cửa, vẫn không quên dặn dò nó phải ăn uống cẩn thận, chú ý giữ gìn sức khỏe. Cả hội vừa kéo nhau ra ngoài, hần liền nhận được điện thoại, liền nói mọi người về trước để mình nghe điện thoại. Nhìn số máy gọi đến, hần nhướn mày.

– Có chuyện gì không?

– “...”

Không biết đầu bên kia nói gì mà lông mày của hần ngày càng nhíu chặt lại:

– Mua lại không thuận lợi? Lập tức tìm ra cách. Tôi đến bây giờ đây.

Cúp máy, hần quay người đi đến thang máy.

*

Cùng lúc đó...

– Điều tra ngôi sao Vương Bảo An, rồi gửi vào email cho tôi. Nhanh nhất có thể.

Nó nói ngắn gọn, cúp máy rồi tiếp tục xem phim.

.

30' sau...

Nó nhận được email, lập tức mở lên xem. Vừa nhìn thấy thông tin trong đó, nó sững sờ, mặt trắng bệch:

– Người này...

*****

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Quá Khứ.

Chap này còn dành tặng @VyVyHaru, bạn rất nhiệt tình ủng hộ truyện của au, thật cảm ơn. Còn tặng cả @Sehunnie_trathua vì đã hứa sẽ tặng. *cười*

WARNING

Ai không thích đọc có thể skip chap này. Vì thực chất hầu hết chap là kể về quá khứ của nó a.k.a song thân của mình.

Enjoy~

*****

Dù hiện tại đã sống rất tốt, rất vui vẻ, ngoại trừ những lúc cảm thấy có đôi chút buồn phiền ra, thì thực chất Nguyệt vẫn còn một bí mật được giấu kín. Tưởng như đã chôn rất sâu, không hề muốn nhớ lại, nhưng cái ký ức đau thương năm nào vẫn quay lại ám ảnh nó.

Chỉ tại con người đó...

*

Nguyệt nó vẫn nhớ, lời mẹ kể, giọng điệu ưu thương thấm đẫm nỗi buồn không tên của người phụ nữ. Và trên tất cả, chính là cảnh tượng kinh hoàng mà nó – khi ấy chỉ mới là một cô bé con 4 tuổi chưa hiểu biết nhiều – đã chứng kiến.

Con ác mộng năm đó, vẫn xuất hiện trong giấc mơ của nó mỗi đêm.

Cũng chỉ tại con người đó.

Khốn nạn!

*

Ngày dd/mm/yyyy...

Gia đình hạnh phúc thân thương của nó, lần đầu tiên đứng trước nguy cơ đổ vỡ.

Mẹ kể, mẹ con với bố gặp nhau, là cái duyên trời định, yêu nhau, kết hôn rồi sinh con đẻ cái, là do chữ “nợ”.

Mẹ nó và anh Nhật – bà Vũ Thanh Thảo, cũng là từng là tiểu thư quyền quý (“Ai đó” mà đọc được cái này thì đừng có nổi cáu nha. Là do t bí quá không nghĩ ra tên nên lấy bừa.). Vũ gia năm đó làm mưa làm gió nền kinh tế Việt Nam, tầm ảnh hưởng thậm chí lan ra toàn châu Á. Thân là đại tiểu thư, ngọc nữ của chủ tịch Vũ Thanh Nguyên, bà biết rồi sẽ có ngày mình phải kết hôn với ai đó vì mục đích chính trị, có lợi cho cả hai bên. Cho nên, trong lòng đã phát sinh loại cảm giác chán ghét đối với tình yêu.

Nhưng rồi, trong một ngày mưa bão, bà đã gặp Trương Trần Hiếu (Nói rồi nha, không nổi cáu.) – lúc đó chỉ là cậu sinh viên năm cuối nghèo hèn, không chút địa vị.

Chính là lúc đó nhìn thấy cô gái xinh đẹp thoạt trông có vẻ yếu đuối đi một mình giữa mưa to gió lớn, ông tốt bụng cầm cái ô của mình che mưa cho bà.

Chính là lúc nhìn thấy nhau, cảm giác có chút kỳ lạ. Tê tê. Cái này, người ta gọi là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Là bị tiếng sét ái tình đánh trúng. Cháy đen thui.

Chính là lúc biết bản thân đã yêu người kia, bà không tránh khỏi cảm giác có chút hoảng sợ bị phụ thân, mẫu thân. phát hiện. Nhưng rồi, cũng chính là vào một ngày mưa, lấy hết dũng khí để tỏ tình, cô nữ sinh 19 tuổi cảm thấy, cuối cùng bản thân đã được đền đáp. Nhận được nụ cười yêu thương cùng ánh mắt triu mến đó, bà, lần đầu tiên cảm thấy, quả thực tình yêu cũng không tệ nha.

Nhưng...

– Sao mày lại đi yêu cái thằng hèn kém không địa vị như thế?!! Thật là sự sỉ nhục đối với gia tộc ta.

Cuối cùng Vũ Thanh Nguyên cũng biết được chuyện này. Ông ta cũng vô cùng tức giận mà quát mắng con gái yêu của mình.

– Con thà lấy anh ấy vì tình yêu đích thực, còn hơn cái cuộc hôn nhân sắp đặt không chút tình yêu giữa bố và mẹ!

Lần đầu tiên bà cãi lại bố mình. Ông đã yêu thương bà biết bao nhiêu.

Nhưng...

Xin lỗi bố. Con bất hiếu lần này.

“Chát!”

– Đồ mất dạy! Nó không yêu mày, chỉ lợi dụng cái túi tiền của mày thôi! Hãy sáng mắt ra đi!

– Xin bố đừng nói vậy. Anh ấy với con là yêu nhau thật lòng.

Bà thành khẩn nhìn vào mắt con người thân thương kia. Nước mắt lăn chã rơi xuống trên khuôn mặt xinh đẹp.

– Vậy sao? Thế thì chúng mày dứt hết đi! Tao không cần! Không cần!

.

.

Kể từ ngày đó, đã thấm thoát 8 năm trôi qua. Sau khi lấy ông, bà dành hết số tiền mình có, cộng thêm sự giúp đỡ từ người em gái thân yêu, cùng chồng mở một công ty nhỏ. Tuy ban đầu không được thuận lợi cho lắm, cuộc sống luôn xảy ra những điều bất ngờ, nhưng họ không bao giờ to tiếng với nhau. Dù chỉ một lần.

Sau đó, bà đã hạ sinh được hai tiểu bảo bối siêu cấp đáng yêu, một nam một nữ, đặt tên là Nhật và Nguyệt, mặt trăng và mặt trời. Hai thái cực đối lập nhau, nhưng hai anh em luôn hoà thuận.

Càng ngày công ty càng phát triển, trở thành tập đoàn lớn nhất cả nước, có đến hàng chục nghìn nhân công. Khi Vũ Thanh Nguyên biết chuyện, cũng chỉ thờ dài buồn bã, là ông ta có lỗi, bây giờ cũng không thay đổi được gì.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là, tự một mình con gái Thanh Thảo đã đến thăm ông, còn mang theo hai đứa nhỏ trắng trắng dễ thương. Mím cười dịu dàng như nước hồ thu.

– Bố, con về rồi.

Lúc đó ông đã biết, hoá ra bấy lâu nay, đứa con gái mà ông hết mực yêu thương, nuông chiều, vẫn đặt người cha già này trong tim.

– Ừ.

Ông cũng chấp nhận người con rể tên Trương Trần Hiếu kia, dần dà cũng cảm thấy, người này, quả thật có nhân cách tốt, có khí chất. Rồi sau đó, hai người ký kết, sát nhập hai công ty, trở thành tập đoàn lớn mạnh bậc nhất châu Á.

Mẹ hiền đảm đang, người bố mẫu mực luôn chăm lo cho gia đình, ông ngoại với những chiếc kẹo đủ màu dễ thương, nụ cười phúc hậu, dần dần trở thành tuổi thơ đẹp đẽ nhiệm màu của hai đứa trẻ ngộ nghĩnh. Có điều, người đàn ông phong trần tên Hiếu kia, ngoài đường thì oai phong lẫm liệt, khí chất đầy mình, về nhà thì lại sợ vợ, thiếu điều đội vợ lên đầu nữa thôi.

Thế nhưng, lần đầu tiên vùng dậy của người chồng, lại là một chuyện không mấy vui vẻ. Mà không, phải nói là, cực kì khó quên, cực kì đau thương.

– Cô trả lời cho tôi, chuyện này là như thế nào?

Ông ném tập ảnh xuống bàn trà ngoài phòng khách, hét to đầy phẫn nộ. Trong ảnh là một người phụ nữ đi cùng người đàn ông nào đó vào khách sạn, có vẻ nói cười rất vui vẻ.

– Anh! Anh nghe em giải thích. Mọi chuyện thật ra là...

– Đủ rồi! Đừng nói nữa.

Nói rồi ông cầm áo khoác ra ngoài cửa. “RẦM” Tiếng sập cửa nặng nề vang lên. Bà vẫn ngồi trên nền đất lạnh, ôm mặt khóc. Đã bao lâu bà không khóc rồi nhỉ? 8 năm? Có lẽ vậy. Thật buồn.

– Mama, có chuyện gì vậy?

Nguyệt nhi (vì lúc này còn bé nên au gọi thế nhé!) vừa xuống tầng 1, định uống nước thì nhìn thấy mẹ khóc, liền hỏi với chất giọng trong trẻo.

– A, không có gì đâu. Nguyệt nhi lên tầng đi, mama làm nốt mấy việc đã.

Bà vội vàng đưa tay quệt nước mắt, mím cười nhìn đứa con bé bỏng. Nó nhẹ nhàng gạt đầu rồi chạy lên phòng anh.

– Dạ.

Cả đêm đó ông không về. Cũng không biết đi đâu, mà ngoài trời lại mưa rất to. Bà vốn định thức đợi ông, nói rõ cho ông hiểu, cuối cùng lại mệt quá mà thiếp đi trên sofa.

Sáng hôm sau tỉnh dậy cũng vẫn không thấy ông đâu. Thờ dài định ngồi dậy, bà lại thấy trên người có gì đó nặng nề. A, là áo khoác của ông, chắc sợ bà ngủ ở đây lạnh nên mới đắp cho.

Lại thờ dài. Bà biết nếu cứ thế này, sẽ không có cơ hội để gặp nhau mà nói cho ra nhẽ, liền cầm bút viết thư:

“Anh.

Em viết lá thư này để giải thích cho anh về bức ảnh hôm đó. Anh có thể lựa chọn tin hoặc không tin em, chỉ xin anh hãy đọc hết bức thư này.

Em biết dạo này công ty đang rơi vào tình trạng khó khăn. Ngày ngày đi làm chịu bao nhiêu sức ép, về đến nhà lại cố gắng không nổi nóng với em, kỳ thực em biết hết, anh đã phải mệt mỏi như thế nào. Em vốn đã định giấu không cho anh biết chuyện này, nhưng em đã lén gặp người đàn ông đó. (Đọc đến đây đừng nổi giận nha, anh cứ tiếp tục đi.) Anh có biết, đó là không? Vương Đại Cường, tên tiếng Anh là William Cường – Tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Kỳ, và cũng là mối tình đầu đầy nước mắt của em. (Ai nha, đừng vội xé thư, cứ bình tĩnh đọc tiếp đi.) Không phải có ý đồ mờ ám gì, nói thẳng ra, em gặp anh ta là để nói về chuyện làm ăn, giúp đỡ tập đoàn ta hiện giờ. Mà muốn bàn chuyện không bị ai biết thì phải đến khách sạn, anh cũng biết mà, phải không? (Không được chối đầu nha, em biết mà!) Ày, không lằng nhằng nữa. Nói chung là em vô tội nha. Anh cứ đến hỏi anh ta thì biết. Còn lúc anh về không thấy em thì đừng lo, chỉ là em đi dạo cho khuây khoả thôi.

Love love

Chụt chụt.

Vợ xinh đẹp đẹp bẹp đáng yêu liêu xiêu của anh.” (Có ai cảm thấy bà vợ này có chút nhí nhảnh k ạ?)

Đề là thư vừa viết lên tủ đầu giường, bà đi khỏi nhà. Tâm trạng có vẻ đã được cải thiện.

Lúc lâu sau ông cũng về tới nhà, nhìn thấy bữa thư, cầm lên đọc. Cuối cùng cũng hiểu ra tất cả, ông lập tức cảm thấy nghi ngờ tên họ Vương kia, liền cho người điều tra, bản thân cũng tự đi gặp hẳn.

.

– Phải, là tao sai người chụp ảnh đấy!

Người đàn ông đối diện nói, cầm ly rượu trong tay tu ừng ực, khoe miệng vẽ nên nụ cười đều giả. Ông phải hết sức kìm chế để không lao tới đâm thẳng vào mặt tên kia một phát.

– Tại sao?

– Tại sao? Ha! Là tao vẫn còn yêu cô ấy, muốn phá nát cái gia đình hạnh phúc thối tha của mày. Tao tưởng quên rồi nhưng không, tao phát hiện ra, cô ấy vẫn xinh đẹp, thân hình nóng bỏng khiêu gợi, làm tao nhớ mãi. Hay mày nhường cho tao đi?

Ông ta uống say rồi, cười hềnh hếch treu tức. Đập bàn đứng dậy tức giận bỏ đi. Dù sao cũng cảm thấy không nên gây chuyện.

Thấy ông đi rồi, lão ta nở ngừng cười, mặt hằn tơ máu. Khốn nạn! Trương Trần Hiếu, tao hận mày! Mày đã cướp đi cô ấy từ tao. Mày không biết tao yêu cô ấy thế nào đâu.

.

.

Ngồi uống nước hạ hỏa, cuối cùng ông cũng cảm thấy bình tĩnh hơn. Đột nhiên...

“CỘC CỘC CỘC”

Tiếng gõ cửa mạnh bạo vang lên. Ông vẫn nhắm nghiền mắt mệt mỏi, nói vọng ra:

– Vào đi.

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, ông mở mắt ra. Sững sờ.

Trước mặt ông hiện giờ chính là người vừa ngồi với ông ở quán rượu. Lão ta đang giở súng vào thái dương ông.

– Tao hỏi lại, có trả Thảo lại cho tao không?

– Không.

Đáp đúng một từ, ông dùng ánh mắt quyền lực của mình nhìn vào người kia.

– Ô? Vẫn cứng nhẽ. Đánh nó đi.

Đám người xông lên đánh ông, một người đã có tuổi. A, xã hội ngày nay thật hỗn loạn, chỉ cần có tiền là làm được tất cả. Cả người ông đã bê bết máu, thờ hồng hộc không ra hơi. Oan người lại chịu đau từ những cú đánh, đâm đau đến thấu xương.

– Papa, có chuyện gì vậy?

Nó ôm con thỏ bông đứng ở chân cầu thang, nghiêng đầu hỏi (Bối vậy ta nói, trẻ em ngây thơ thật đáng sợ a~ Cũng biết xuất hiện đúng lúc đó chứ?). Đám người kia có vẻ vẫn còn thương người, không muốn vẫn đục đôi mắt ngây thơ của mầm non đất nước, liền dừng đánh. Ông ho ra máu, gượng cười.

– Nguyệt nhi, không có gì đâu. Lên tầng ăn kẹo với anh Nhật đi con.

Nó suy nghĩ một hồi rồi quyết định quay người đi lên. Papa dạy không được tự tiện xen vào chuyện người khác, nhất là người lớn. Đám người đó lại tiếp tục.

A, đừng nghĩ nó ngu ngốc như vậy, dù sao song thân của nó cũng có IQ đỉnh đỉnh, nên nó đi được vài bước, thấy không ai để ý đến mình, liền nhón chân rón rén đi xuống, nấp vào góc tối khuất bên trong, ló mắt nhìn ra.

Trên tay đã cầm sẵn điện thoại, chuẩn bị gọi cho mẹ thì...

“Đoàng”

Một tiếng nổ sảng to vang lên, nó nhắm chặt mắt bịt tai lại. Thật ồn. Tiếng động kết thúc, nó lại ngoảnh mặt ra nhìn. Đám người kia có vẻ đã đi mất. Còn papa của nó...

– Papa!! Tỉnh lại đi! Papa sao vậy? Tỉnh lại đi mà!! Nguyệt nhi hứa sẽ ngoan ngoãn, không lên ăn kẹo nữa mà!

Nó lay người ông, khóc nức nở.

Máu.

A, nhiều máu quá.

Làm sao bây giờ?

Đột nhiên, nó đứng thẳng dậy, nhìn đôi bàn tay đầm máu của mình.

Thật lâu.

Cuối cùng trong mắt cũng có gì đó lay động. Nhưng là... sự thay đổi quá lớn.

Đôi mắt hồn nhiên xưa kia đâu rồi? Tại sao ánh mắt nó lại trở nên đỏ rực thù hận thế này? Sao ánh mắt nó lại dữ dội thế này?

Sao ánh mắt nó, lại... lạnh lẽo thế này?

Sao trên môi lại nở nụ cười... ghê rợn thế kia?

Nguyệt cũng xuống dưới tầng. Chợt nhìn thấy em gái bé bỏng đứng giữa vũng máu, khuôn mặt ngược sáng không nhìn rõ biểu cảm. Anh vội vàng chạy đến chỗ nó.

Gì thế này?

Em gái anh đâu? Tại sao?

Cúi đầu nhìn xuống đất. Anh hiểu. Đối với nhị tiểu thư luôn được bố nuông chiều như nó, mất đi ông, là mất đi cả bầu trời thơ ấu.

– Onii-chan, papa... chết rồi. Làm sao đây?

Chợt nó ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt vô hồn về phía anh. Không đành lòng, anh ôm nó thật chặt, thì thầm:

– Đừng khóc.

Nó oà khóc tức tưởi, làm ướt đầm một mảnh áo anh. Anh cũng không kìm được, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Cảnh tượng thật tang thương.

.

.

.

Lại 6 năm trôi qua, Nguyệt sau khi nghe mẹ kể lại, lập tức ôm mối thù, thề sẽ báo thù cho papa giết chết người đàn ông đáng hận đó.

Tập đoàn sau cái chết của ông, cổ phiếu rớt giá thảm hại. May có mẹ. Mẹ dù sao cũng là tiểu thư được dạy dỗ cẩn thận, mấy việc kinh doanh này, cũng

có thể miễn cưỡng căng đáng được. Lại một lần nữa nhận sự trợ giúp từ em gái. Bà thật rất cảm động. Anh cũng cố gắng học thật giỏi, sớm đã trưởng thành trước tuổi, mong ước duy nhất là lớn thật nhanh để có thể giúp đỡ mẹ, bảo vệ em gái.

Kể từ ngày đó, không còn ai kể chuyện đi ngủ với chất giọng trầm ấm cho nó. Nó cũng tự lập hơn. Không mĩt ướt, không còn đòi ăn kẹo, có thể tự ngủ một mình.

Cứ thế, anh em nó dần trưởng thành, lớn lên vắng bóng tình thương của bố. Mẹ đã cố gắng bù đắp, nhưng vẫn không đủ.

*

*

Nguyệt đang nằm trên giường bệnh, lại bật dậy thờ dốt.

Chết tiệt.

Lại con ác mộng đó. Tự nhiên lại nhớ đến.

Phải rồi, cũng tại người đó.

Vương Đại Cường. Tên sát nhân.

Tôi không quen mối thù này đâu.

Đợi đây.

*

*

Phong ngồi trên ghế sofa, đưa mắt nhìn người đối diện:

– Vậy là mua lại gặp trục trặc?

– Vâng.

Một giọng nam trầm vang lên.

– Tức là không thể mua mà không có danh tiếng.

– ...

– Đã vậy...

Hắn đứng dậy phui phui quần, vuốt thẳng vết nhăn trên áo.

– ... Hãy mua dưới danh nghĩa của... Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Phong Nguyệt.

*****

Ai nha~ Cũng 11:22 rồi. Đạo này au toàn đăng fic lúc tối muộn nhĩ?

Vậy là mọi người cũng đã đoán được hần là ai rồi phải không? Tèo tèo teo. Tuy cũng không quá bất ngờ gì nhưng mà nhỏ tuổi mà thế là trình cao ời.

Thực ra nội dung fic này cũng không có gì nhiều, chỉ là phần quá khứ thế thôi, có thể nhận ra cách viết của au có thay đổi xúu xiu. >v<

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiết Lộ.

– Tiểu Nguyệt, hôm nay gọi anh đến đây gặp làm gì vậy? Nhớ rồi à?

Nhật cười hớn hở, tay trái cầm một túi đầy truyện cho em gái bé bỏng của anh (À vâng, hẳn là bé bỏng), tay phải xách một đồng hồ ăn bồi bổ cho bệnh nhân.

– Onii – chan, đừng đùa nữa. Em có chuyện quan trọng cần nói.

Nguyệt hơi nhú mày, giọng nói hàm chứa sự nghiêm túc hơn hẳn thường ngày. Anh nhìn nó, thấy có vẻ nghiêm trọng, liền thu lại nụ cười, ngồi xuống bên giường:

– Sao thế?

Hít một hơi sâu, nó nặng nề thở ra. Nó biết nói điều này sẽ làm anh càng thêm vạn phần tức giận, hơn hết lại lo cho nó, nhưng nếu không nói, sớm muộn gì anh cũng sẽ biết, đến lúc đó lại sẽ càng bức mình, không cần thận sẽ lập tức bay đi giết người.

– Anh... có nhớ... người đàn ông tên Vương Đại Cường không?

Nó cắn môi, ngập ngừng thốt ra. Tuy ngoài mặt vẫn tỏ vẻ kiên cường ngang bướng, nhưng trong lòng nó sớm đã phủ một tầng mồ hôi lạnh, sợ người con trai trước mặt có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

– Sao đột nhiên lại nhắc đến hắn ta? Anh đã bảo là quên đi rồi mà. Đừng bận tâm đến hắn nữa. Anh sẽ tìm ra và trả thù hắn.

Anh sầm mặt, biểu cảm lộ rõ vẻ không vui. Anh thật sự không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

Nguyệt nhắm mắt lại một hồi, ngả đầu ra giường, khoé miệng trễ xuống:

– Vấn đề không phải là như vậy. Chuyện em muốn nói hôm nay là... ừm...

– Rốt cuộc có nói hay không? Sao em phải ngập ngừng như thế?

Anh hơi cau gắt, sắc mặt mỗi lúc một tệ. Nó chỉ lúng túng thế này khi biết có chuyện thật sự không hay. Có thể là chuyện gì đây?

– Onii – chan, họ của Bảo An là gì?

Nó không nói luôn, lại hỏi anh một câu tương tự chẳng liên quan.

– Hỏi gì lạ vậy? Đương nhiên là họ Vương. Có chuyện gì?

– VƯƠNG Đại Cường.

Nó đột ngột mở bừng mắt, nhấn mạnh từ Vương, vươn tay lấy quả trà ở chiếc tủ đầu giường, xoay xoay nghịch nghịch, mân mê bông hoa trong tay.

– Ý em là...

Anh ngờ vực hỏi lại, trong giọng nói vẫn có phần không tin lắm.

– Đúng vậy.

Một cái gật đầu khẳng định từ nó, khiến anh có cảm giác, chuyện như thế này, thằng Minh mà biết, không tưởng tượng được nó sẽ ra sao. Anh khá sốc, nhưng cũng chẳng đau buồn gì, bởi vốn dĩ bản thân anh cũng không thích sự xảo quyệt, “khôn” nhưng không “ngoan” của ả.

– Hơn nữa... em ngờ rằng, chính Bảo An là người sai Lincy hội đồng em, khiến em không thể làm gì với trò lừa tình trắng trợn đó trong bệnh viện hôm đó.

– Vậy... Nguyệt nhi, em định làm gì?

– Tuyệt đối ĐỪNG gọi em là Nguyệt nhi.

“PHẬP”

Chỉ một nhát kéo, nó đem bông hoa thanh khiết dịu dàng cắt làm đôi, khoé mắt loé lên sự ngang tàng hiểm thấy. Phần quả hoa chậm rãi rơi xuống đất. Như chính con người nó hiện giờ vậy. Trong sáng thuần khiết nay còn đâu.

Vốn chỉ định đùa chút thôi, anh cũng không ngờ nó lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, đành hạ giọng xoa dịu:

– Thế em định làm gì?

– Bang nhóm còn bận nhiều việc, em không rảnh lắm. Về phía tập đoàn Hoàng Kỳ, chỉ cần hack là ổn. Có lẽ chưa thể phá sản, nhưng sẽ thôi thóp như cá nằm trên thớt thôi. Còn Đại Cường, phải trả lại cho hắn những gì hắn đã làm với chúng ta, à không, với papa.

Nguyệt nhếch miệng, vẽ lên nụ cười thâm sâu khó lường. Trong đầu anh đột nhiên lại hiện lên hình ảnh nụ cười quái dị giữa vũng máu của nó năm xưa. Lắc đầu rũ bỏ những gì vừa hiện lên trong tâm trí, Nhật tiện tay đưa cho nó quả táo:

– Việc trả thù cứ để anh và thằng Phong lo. Còn em, đảng nào cũng đã khoe lại, sắp xuất viện rồi, rảnh rồi thì cầm laptop lên mà hack.

– Vâng.

– Vậy anh về đây.

– À mà khoan, tổ chức có chuyển lời, ý muốn hỏi rằng, anh lỏng bông chơi bời bên ngoài đã lâu, bao giờ mới định về? “Ngài ấy” nhớ anh lắm đấy!

– Sắp rồi. Sớm thôi. Anh về thật đây.

Anh vẫy tay chào rồi đi khỏi phòng. Nó thờ ra một hơi, không đáp.

Anh... Thật sự thì, nếu có thể, hãy rút khỏi tổ chức đi, đừng dây dưa lằng nhằng thêm nữa. Chỉ mình em thôi là đủ rồi. Chỉ mình em thôi. Em đã lún quá sâu, không thể quay đầu lại được nữa. Còn anh, anh vẫn còn cơ hội mà. Cho nên, sao anh không dừng lại, khi còn có thể?

.

.

.

Phong gần đây thật rất bận. Rắc rối trong việc thu mua tập đoàn AB tốn của hắn không ít thời gian, không những thế, công ty hắn đạo này gặp phải một số vấn đề, khiến hắn bận tới mất tới mũi, ngày ngày phải cúi mặt vào cái laptop mà làm việc. Hắn chỉ điều hành công ty qua cái laptop và người trợ lý thân cận.

Không ra mặt, cũng có cái lý do của nó. Hắn chỉ e rằng một khi mình xuất đầu lộ diện, sẽ khiến các cổ đông nghi ngờ rồi bàn tán này nọ, hơn hết, các nhân viên nữ từ cao xuống thấp, có lẽ sẽ ngất ngậy về ngoài hão soái, bá khí ngời ngời cùng khí chất vương giả của hắn mất (Thật không ngờ, anh thì ra còn có trình độ tự luyện cao như vậy.).

Quay lại chủ đề chính, do quá bận bịu nên hắn không có nhiều thời gian đi thăm nó. Hôm nay đột nhiên lại nhận được cuộc điện thoại của thằng bạn thân, nói đại loại gì đó mà chủ tịch Hoàng Kỳ là bố của Bảo An, rồi thì ông ta a bờ cờ thế này thế nọ... Nhưng trọng điểm ở đây là, ông ta... dám ra tay hạ sát Trương Trần Hiếu, làm cô gái của hắn (Từ bao giờ? - -) tổn thương sâu sắc.

Phong cũng nghe anh kể qua về kế hoạch trả thù cho bố của nó, liền nhanh chóng đồng ý thực hiện. Sau khi cúp máy, hắn lôi chiếc dây chuyền mặt sao sáu cánh ra ngắm, thầm cảm thán: “Tiểu Nguyệt, à không, Lucy, bao giờ anh mới có thể rũ bỏ hết tạp niệm của em, một lần nữa mang em trở lại bên mình?”

.

.

– Ông xã~ Có chuyện gì vậy?

Vy xán lại gần Nhật, cọ xát, cọ xát, về mặt nũng nịu hỏi nhỏ. Anh không thể cưỡng lại sức cám dỗ từ người đẹp, nên cuối cùng cũng bị mắc mý nhân kế, đem hết tất cả mọi chuyện nó đã nói ra kể với cô.

Sau khoảng thời gian nghe anh kể lại chuyện, cô trong lòng lửa cháy phừng phừng, phần nộ đập bàn:

– Á há! Em sớm đã biết gia đình đó không có gì tốt đẹp cả mà. Chỉ chuyên đi hại người khác, thật đáng khinh.

– Vậy, Vy Vy, em có muốn giúp Tiểu Nguyệt không?

– Đương nhiên là có rồi!

Cô gật đầu chắc nịch. Thân là chị em tốt từ thời còi trưởng tắm mưa, có lẽ nào cô lại không ra tay giúp đỡ người bạn của mình?

– Vậy cứ chuẩn bị đi, cần gì anh sẽ giúp.

Nói xong, anh mở cửa đi ra khỏi phòng mà không để ý cô vừa nhấc điện thoại lên, về như chuẩn bị gọi cho ai đó.

Đợi anh đi hẳn, cô mới bấm số gọi cho Bảo Anh tường thuật lại tình hình.

.

.

– Em nói đi! Chuyện gì đây?

Mình mệt mỏi ném cái USB xuống giường Bảo An, hét lên tức giận. À không hiểu lắm, nghiêng đầu hỏi lại:

– Chuyện gì cơ?

– Xem đi! Tự em sẽ biết!

Thấy vẻ tức giận của cậu, à có chút hoảng sợ, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên như không. Cắm USB vào, màn hình MacBook dần hiện ra những cảnh quay từ nhiều góc độ.

À tái mét mặt, nhưng lại giả vờ không hiểu, quay đầu hỏi cậu:

– Anh cho em xem cái này làm gì vậy?

– Còn chưa hiểu ra sao? Anh không nói có phải do em nhờ người ngáng chân Bảo Anh hay không, nhưng rõ ràng cô ấy không cố ý, vậy mà em lại nói với anh như vậy, khiến anh và Bảo Anh lại xảy ra hiểu lầm!

Cậu trừng mắt nhìn à. An nheo mắt, có phải anh...

– Anh! Tại sao lại tức giận với em như vậy? Anh và cô ta hiểu lầm thì có sao? Đã nhầm rồi cho nhầm luôn đi! Còn trách em? Phải! Là em thuê người ngáng chân nó đấy, tạo ra hiểu lầm giữa anh và nó đấy! Nhưng cũng chỉ vì em quá yêu anh! Em sợ con hồ ly tinh đó cướp anh khỏi em!

Nói xong à ôm mặt khóc nức nở, ra về khỏ sở lắm. Cậu thấy thế cũng dịu giọng:

– Có thể đặt mình vào vị trí của người khác để nghĩ không? Trong tình yêu, cần cả sự tự do nữa. Không phải chỉ cần em muốn là có thể làm bất cứ điều gì, không từ thủ đoạn, rồi lại lấy cái cơ yêu anh ra để đối phó. Cho nên em... đừng như thế nữa. Dừng lại đi.

Cậu quay người bước ra khỏi cửa. Từng bước đi lại cảm thấy tình yêu ngày càng nguội ngắt, cho đến khi ở cửa rồi thì lòng như đã nguội lạnh. Vốn tưởng An là con người trong sáng thánh thiện lắm, ai ngờ...

– Mà An này...

Nghe tiếng cậu gọi, à ngược mặt lên, trong lòng đầy hi vọng.

– ... đôi khi anh thật sự sợ cái thứ được gọi là tình yêu của em.

Cậu lạnh lùng quay bước khỏi phòng, chủ đề lại đúng câu nói phủ phàng. À sững sờ, mắt tròn to. Cái gì cơ?

Bảo Anh...

Bảo Anh, cô là gì chứ? Sao có thể khiến anh ấy nói lời lạnh lẽo như vậy với tôi?

Được rồi, là cô ép tôi làm tới.

*****

Tình hình là tối hôm qua khu nhà au sửa cáp hay cái gì đó tương tự ế, thành ra mạng bị chập mạch, sáng nay phải dùng chùa wifi của trường để trả lời comment của các rds. -_-

Hôm nay định chiều đi học về up chap cho mọi người, nhưng là do BT nhiều quá. Phắc diu, môn Văn!!! Mọi người có thể nghĩ là au viện cớ cho sự thất hứa của mình, nhưng đó là thật, tin hay không tùy mn.

Anyway, chap này au nghĩ cũng hơi lâu một chút, tuy cốt truyện thì cũng chả có mấy, nhưng mà quan trọng là cách viết. Phải hóm? Mà au là bị thích cái câu ở cuối của Minh nha, phủ quá đề!!!

Btw, mọi người qua đọc ủng hộ fic mới của au “Nắng trong tim/Sunshine in my heart” đi!!! Năn ni mờ. Tuy nó chỉ mới có cái phần mở đầu. Au sẽ đăng chap 1 của truyện trong vài ngày tới. Hóng nha!!!

Chúc rds đọc truyện vui vẻ.

Enjoy~

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Có Phải Là Thích?

– Anh bị điên à?! Đi theo tôi cả ngày thế làm gì?!!

Tình hình hiện tại đang rất là tình hình.

Thiếu nữ sống ảo thích ném đá hội nghị Triệu Ngọc Bảo Anh vì bị trẻ Minh đeo bám đẳng đẳng cả ngày dài, chính là cảm thấy cực kì buồn bực, cực kì phiền muộn. Nhỏ đã làm gì sai? Sao ông trời lại đối xử với nhỏ như thế?

Vậy mà tên đạo kia vẫn mặt dày mà dính như kẹo cao su, không rời Bảo Anh của chúng ta, cạy mãi không ra.

– Thôi mà Bảo Anh, cho tôi xin lỗi.

– Sáng nay ra khỏi nhà anh quên mang theo não rồi à?!!! Xin lỗi vì cò lờ gờ tờ? Ngựa đòn à?! Cần tôi cho quả đấm để thông lại não không?

Nhỏ dứ dứ nắm đấm ra trước mặt cậu như để chứng minh cho lời nói của mình. Cậu có vẻ không sợ lắm lời đe dọa của nhỏ, vẫn một mực nói, à không, hát chứ:

– I’m sorry~ So sorry~

– Đê Ma Ma. OK! Tôi chịu thua anh rồi. Rốt cuộc anh muốn xin lỗi vì cái gì?

Nhỏ khóc không ra nước mắt, đắng lòng ôm đầu hỏi. Cậu quá nhanh quá nguy hiểm, ngay lập tức bắt lấy thời cơ:

– Cái chuyện ở trong bệnh viện với An ấy! Tôi xin lỗi.

– À. Vậy sao? Nhưng mà, tôi không cần lời xin lỗi đó của anh. Về bệnh viện mà chăm sóc người yêu bé bỏng của anh đi.

Nhỏ chưa chút nói, giọng điệu có đôi chút giễu cợt. Minh ngẩn người. À ré? Cái này là... ghen sao?

– Ê này!

Bảo Anh không quay đầu lại, nhưng vẫn tỏ ra đang lắng nghe. Cậu cười hi hi, hỏi với giọng điệu gian gian cực kì đáng ăn đập:

– Cô... Ghen rồi sao? Có phải cô thích tôi không?

“BINH” “BỐP” “BỤP” “RÀM”

– Anh thật sự cần thông lại não rồi đấy!

Nhỏ phui phui tay, cau mày nói rồi quả quyết bước đi. Cậu ôm cái thân bị dần cho tả toí nhìn theo bóng lưng nhỏ.

Đương nhiên không phải cậu không đánh lại nhỏ, mà chỉ là cậu cảm thấy nhỏ có điều gì đó muốn nói nhưng không thể nói ra, cần một nơi để xả stress, xả ra bực tức cùng tâm tư. Cậu chịu đau rất tốt, có thể miễn cưỡng làm bao cát cho người kia đánh đấm cũng được, miễn sao hết buồn. (Au: Đây rồi đây rồi!! Lại lỗi ra thêm một thê nô nữa. Tưởng chỉ có mỗi ông Nhật thôi, thế mà... Chẹp chẹp.)

Bóng dáng Bảo Anh có chút gì đó cô đơn, quanh què lăm! Không biết bờ vai kia đã phải chịu bao nhiêu buồn bực, khi mà hai đứa bạn thân đã có nơi có chốn cả, riêng mình nhỏ vẫn lẻ loi với nỗi phiền muộn xưa mãi không đi.

Minh muốn che chở cho bờ vai ấy. Cái cảm giác mãnh liệt này cứ thế lớn dần theo thời gian, rồi lại hình thành loại cảm xúc yêu thương, muốn bảo vệ, muốn nhu nhu mái tóc mềm mại kia, muốn nắm chặt lấy bàn tay kia, muốn... được dùng bóng lưng to lớn của mình mà trùm lên vóc dáng nhỏ nhắn kia.

Cậu đã biết mình cần gì, mình muốn gì. Thứ khao khát này, sẽ không phải chỉ là cảm xúc thoáng qua, ngày một ngày hai rồi sẽ tan biến. Thế nhưng... liệu cậu có thể? Khi mà chính bản thân mình còn lằng nhằng chưa dứt với An?

Phúi phúi người đứng dậy, cậu thở dài chậm chậm bước đi dưới ánh nắng vàng vọt khẽ dao động trong một buổi chiều lộng gió, làm rung rinh tán lá cây.

Cậu phải đi.

Đi tìm một người.

Một người...

....

..

.

...Có thể thông nào cho cậu.

Rốt cuộc cậu phải làm gì?

_____ Ta là phân cách tuyến đang buồn ngủ. Nhìn cái giẻ? >_< _____

– Bảo Anh! Mày muốn cái giẻ hửm? Sao cứ lộn vồn lộn lờ ở phòng tao suốt từ chiều thế?

Nguyệt nó vô cùng bức xúc vì con bạn thân này lại giờ chứng lên con thần kinh gì rồi, cứ đi đi lại lại trong phòng nó, làm hấn buồn bức ra mặt, đã thế còn lằm bằm lằm bằm như lên đồng -_-.

– Nguyệt Nguyệt đáng êu, muội có việc muốn thỉnh giáo tý, không biết có phiền đến người?

Đó! Đây chính là hậu quả của việc xem quá nhiều phim kiếm hiệp. Haizzzz~

– Có.

Nó đứng đứng ngồi uống nước chè, đưa tay cầm cái tờ rơi... hình như là dịch vụ thông công gì gì đấy, phe phẩy quạt. Nhỏ bĩu môi, “Hừ!” một tiếng quay ngất người như chuẩn bị ra khỏi phòng.

– Vậy hoy đi nha! Định kể chuyện, cơ mà thấy mày bận thì thôi.

Nó thành thói uống nước tiếp, về “Tao không quan tâm”, thậm chí còn bóc quả quýt, tách từng múi cho vào miệng ăn. Nhưng sau đó, nhỏ ra vẻ phân vân chép chép miệng, nhún vai:

– Haizzz~ Vừa mua được trọn bộ 7 Days, vài quyển Dou của KnB, với chục cái poster Ten Count và Viewfinder, đang không biết cho ai bây giờ. Chẹp!

.

.

.

– Chuyện gì đã xảy ra? What happened? Hơ ri ắp! Kể mau lên!

Nguyệt ôm gối ngồi trên giường, mắt bình tĩnh mang gấu bông đập bôm bốp. Bên cạnh vừa xuất hiện thêm một Vy cũng kích động không kém, là vì cô được chia cô phân đầy đủ, cả đồng poster với postcard đủ thể loại đấy! Ngu gì?!

– Anh em cứ bình tĩnh. Chuyện đâu còn có đó. Là như thế này...

Bảo Anh ngửa miệng uống hết cốc nước lọc, rồi lấy hơi bắt đầu kể chuyện từ sáng đến giờ của mình và Minh cửa cửa.

_____ Ta là phân cách tuyến cầu YAOI để đọc. Này nhá! Đừng có kì thị! _____

– Tao nghĩ tao thích Bảo Anh mất rồi chúng mày ạ!

Minh đập bàn, hùng hực khí thế phát biểu. 3 người họ hiện đang ngồi trong một nhà hàng nào đó gần nhà, mà trên thực tế 2 người kia là bị kéo đi mà chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

– À thế à? Ờ. Rồi sao? Có gì hot nữa không?

Phong – sau khi bị nó và hai đứa bạn thân đuổi ra khỏi phòng với lý do là đang “tâm sự tuổi hồng”, “chuyện của con gái”, rồi thì “thiếu nữ tuổi mới lớn”,... a bờ cò vân vân..., buồn chán tiếp tục đưa mắt nhìn quyển Menu với vẻ không quan tâm, giọng không cảm xúc hỏi lại.

Cảm thấy nói chuyện với hắn có vẻ vô vọng, cậu liền chuyển hướng sang Nhật đang ngồi nhìn mấy em gái phục vụ xinh tươi (À: Vợ anh mà biết là tối nay ra sofa ngủ nhé. =.=).

– Hê lô lô~ Cần tao thông báo với Vy Vy của mày chuyện mày ngắm hột gòn không?

Cậu quơ tay loạn xạ trước mặt anh nhằm thu hút sự chú ý của anh khỏi mấy cô chân dài sặc sỡ kia. Anh nghe thấy thế, vội ngoảnh mặt lại, giả vờ quan tâm hỏi han:

– Ấy! Thế có chuyện gì nào?

– Mày thử lí giải tình trạng này của tao xem. Đạo này tao thấy mình không còn mấy cảm giác với An, mà lại muốn nhìn thấy Bảo Anh cười, muốn trêu cô ấy.

“Quác quác quác”

– Tao thật không dám nhận mày là bạn. Đào hoa phong độ tán gái giỏi,... những cái người ta nói về mày đều là lừa bịp cả. Lần sau ra đường nhớ treo biển “Tôi ngu hơn bò, xin đừng đến gần!” để mọi người đỡ bị cái bản mặt bần cầu của mày lừa tình mà đến làm quen, rõ chưa?

Anh đặt cốc nước xuống, mặt đầy hắc tuyến buông ra lời vàng ý ngọc. Hắn ngồi bên cạnh có vẻ không để tâm lắm, chỉ gật gù về đồng tình rồi thốt lên:

– Tru trù trù.

....

– Thôi đọc Menu tiếp đi chứ.

Anh lặng lẽ xoay đầu hắn lại hướng quyền thực đơn.

– Là sao?

Cậu ngơ ngếch hỏi lại, trong lòng đầy thắc mắc.

– Có nghĩa là MÀY.THÍCH.BẢO.ANH.RỒI!!

Anh gằn từng tiếng, thật hết nói nổi với thằng bạn này mà. Haizz~

– Mớ?! Thật á?!!

Anh gật đầu khẳng định. Tên này đã thông xong não rồi chứ? Cơ mà, chuyện đó đều ai ngờ...

– Xời! Chú cứ khéo đùa, làm anh đầy hết cả hồn, tưởng thật.

– Ô hay! Cái Định Mệnh nhà mày! Bỏ đây không rảnh để đùa nhá!

Anh đập bàn phẫn nộ. Hắn chen vào một câu:

– Hôm nay mày bao hết nhá Nhật, tao không mang ví.

– Ờ.

Anh đáp mà không quay mặt lại, hắn bèn thản nhiên ôm Menu gọi cả đồng đồ ăn. (Vợ chồng P-N được cả đôi đều ăn khỏe nhé? -_-“)

– Thế tức là... Tao thực sự thích Bảo Anh? Tao sao?

– Dát rai. Mày có thể say goodbye với con An rồi đấy! À mà tiện thể đòi quà luôn, đừng tốn tiền quá.

Anh ung dung nhấp ngụm rượu, đưa ra câu nói đầy sâu sắc.

– Vậy tao sẽ chuẩn bị cả kế hoạch mặt dày theo đuổi, đánh nhanh thắng nhanh nữa.

– Tao sẽ giúp mày! Tôi hy vọng sự hợp tác giữa hai chúng ta sẽ đạt được hiệu quả tốt đẹp.

Hai con người làm màu này lại còn bắt tay nhau trịnh trọng nói như thật.

– Ma vợ lợt. (Marverlous. Ai k nhớ/biết mời bật TV đến Disney Channel xem lại Upin & Ipin)

Hắn bật ngón cái tán thưởng, miệng nhai nhồm nhoàm. (Ai gù~ Hình tượng soái ca của ta!!!)

Chương 20: Sẽ Không Drop Truyện

Tớ (gần gũi tí hợ hợ) biết là rất rất lâu rồi (thực sự là lâu lắm i) chưa viết và đăng chap mới lên cho mọi người :"< Cái này tớ thật sự xin lỗi và hứa sẽ đăng chap mới trong thời gian ngắn nhất có thể.

Lý do tớ chưa tiếp tục viết truyện là:

1. Không biết các cậu có ném hay không, nhưng tớ gần như đã chuyển hẳn sang đọc đam mỹ và fanfic rồi, nên cũng lâu rồi chưa đọc truyện nam nữ :((Vì thế chắc là không có cảm xúc (?)
2. Vâng cái này thì được đưa ra nhiều lần rồi, đó là có việc riêng. Tớ vẫn còn là học sinh, nên việc bài vở trên lớp cũng như việc gia đình ảnh hưởng lớn đến thời gian vào wp.
3. Không có ý tưởng, cái này nguyên nhân cũng gần như bắt nguồn từ ý <1> thôi, mà cũng bởi lâu rồi chưa viết truyện.
4. Cái này bị ném chắc luôn, nhưng nó là sự thật, rất thật :v

Tớ lười. >< (uầy định để in hoa mà gây sự chú ý quá)

NHƯNG, có nhiều bạn đã hỏi và tớ cũng trả lời luôn, dù có lâu ra chap, tớ sẽ không drop fic :)) Những bạn đã chờ lâu (nếu có) thì tớ thật sự xin lỗi vì sự lười biếng vô trách nhiệm này =((

Vậy là hôm nay, sau hơn 1 năm kể từ lần cuối đăng truyện, tớ lại trôi lên để nói mấy cái này :33 Nhưng tớ hứa sẽ đăng chap mới sớm nhất có thể, thật đấy!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông, Dọa Anh Với!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.